

தமிழ் இலக்கிய நயம்

தரம் - 10-11

பரீட்சை முன்னோடி வினாவிடை

தரம் 10 க்குரிய பாடத்திட்டம் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளது

இ.க. சிவஞானசுந்தரம், M.A., BA, PG Dip in Edu.

ஆசிரியர் கல்விவள ஆலோசகர் (ஒய்வு)

தமிழ் இலக்கிய நயம்

புதிய பாடத்திட்டம்

தரம் 10 - 11

பரீட்சைக்குரிய முன்னோடி வினாவிடைகள்

தொகுப்பு

இ. க. சிவஞானசுந்தரம், M.A

B.A (Cey) பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்

M.A (Cey) பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்

P.G. Dip in Ed. நாவல, திறந்த பல்கலைக்கழகம்

ஆசிரியர் கல்விவள ஆலோசகர் (ஒய்வு)

வெளியீடு

இனிய தென்றல் பப்ளிக்கேஷன்

இல. 135, கனல் பாங் வீதி, கொழும்பு - 06

T.P No : 011-2360239, 072-2875625

நூல் விபரம் மட்டியல்

- நூல் : தமிழ் இலக்கிய நயம்
(விருப்புக்குரியது)
- தரம் : 10 - 11
- வகை : பரீட்சை முன்னோடி வினாவிடை
- தொகுப்பாசிரியர் : இ. க. சிவஞானசுந்தரம், M.A
ஆசிரியர் கல்விவள ஆலோசகர், (ஓய்வு)
- பதிப்புரிமை : ஆசிரியருக்கே
(இந்நூல் பதிவு செய்யப்பட்டது)
- முதற் பதிப்பு : 27 பங்குனி 2015
- வெளியீடு : இனிய தென்றல் பப்ளிக்கேஷன்,
இல. 135, கனல் பாங் வீதி,
கொழும்பு - 06.
தொலைபேசி :- 011-2360239, 072-2875625
- கணனிப் பதிவு : திருமதி. எஸ்.தில்ருக் பிரசாந்த,
வெள்ளவத்தை, கொழும்பு - 06
- நூல் அச்சமைப்பு : தேவி பிறின்ரஸ்,
கொழும்பு - 13
தொலைபேசி :- 011-2434534

ISBN 978 - 955 - 0254 - 23 - 1

முன்னுரை

தமிழ் இலக்கிய நயம், தரம் 10 - 11. என்ற புதிய பாடத்தினைக் கல்வி அமைச்சு பாடசாலைக் கலைத்திட்டத்தில் G.C.E (O/L) சேர்த்துள்ளது. இப்புதிய பாடத்திற்கான (2015) இப்பரீட்சை முன்னோடி வினாவிடைகள் மாணவர்கள் தேர்ச்சிசார் மதிப்பீட்டு அலகுப் பரீட்சைகளில் அதிவிசேட சித்திபெற வழிவகுக்கும். இந்நூலின் உள்ளடக்கமானது அரசு தரம் 10 - 11 இற்கான தமிழ் இலக்கிய நயம் புதிய பாடத்திட்டத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டு இம் முன்னோடி வினாவிடைகள் தயாரிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்நூல் G.C.E (O/L) தர மாணவர்களுக்குப் பொதுப் பரீட்சைகளில் சுட்டிப்பாக வினாக்களுக்கு விடைகளை எழுதி, இலகுவில் வெற்றிப் புள்ளிகளைத் தட்டிக் கொள்ள நிச்சயம் வழிவகுக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

பரீட்சையில் கேட்கப்படும் வினாக்களுக்கு மாணவர்கள் சுட்டிப்பாக விடை எழுதும் நோக்கமாக விளங்கிக் கிரகித்தல், மனனம் செய்தல் என்பவற்றை இலகுவடுத்தும் நோக்கமாகவே இந்நூல் தயாரிக்கப்பட்டது. இந்நூல் பாட ரீதியாகப் பல தரப்பட்ட வினாக்களுக்கான விடைகளைக் கொண்டுள்ளது.

இந்நூலை உரியபடி கற்பவர்கள் பரீட்சையில் நிச்சயம் விசேட சித்தி பெறுவார்கள் என்பது உண்மை. இதுவரை காலமும் தமிழ்ப் பாடம் தொடர்பான கற்றல், கற்பித்தல் அனுபவமும், ஆசிரியர் கல்விவள வாண்மையும் இந்நூலைத் திறம்பட ஆக்க வழிசமைத்தது எனில் மிகையாகாது. இதுவரை காலமும் என்னால் எழுதப்பட்ட நூல்களுக்கு ஆதரவும், பங்களிப்பும் கொண்டு மனமுவந்து வரவேற்ற என் தேனிலும் இனிய மாணவச் செல்வங்களும், கட்டிக்கரும்பு மிகு ஆசிரியப் பெருந்தகைகளும் இந்நூலை வரவேற்றுப், பெற்று மகிழ்வார்களென நம்புகின்றேன்.

இந்நூலைச் சிறந்த முறையில் கணனி ஆக்கம் செய்து உதவிய **தீருமதி. தில்லுக் பிச்சாந்த, கொடும்பு - 06.** அவர்களுக்கும் நூலுருவாக்கம் செய்து உதவிய **தேவீ பிறீன்ரஸ், கொட்டாஞ்சேனை** உறுப்பினர்களுக்கும் எனது நன்றி உரித்தாகுக.

வாழ்க தமிழ்மொழி, வளர்க தமிழ்மொழி

ஆசிரியர்,

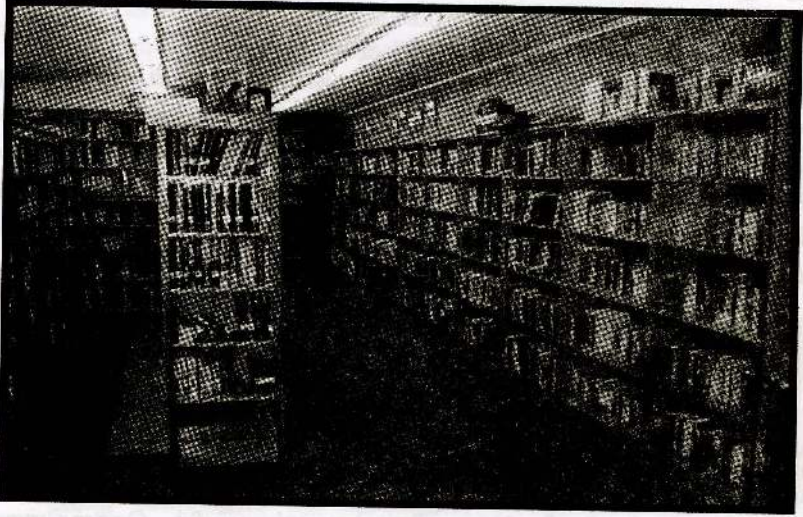
கி.க. சீவஞானசுந்தரம், எம்.ஏ

உள்ளடக்கம்

பக்கம்

01. புத்தகசாலை.....	01 - 17
02. பத்தி எழுத்துக்கள்.....	18 - 44
03. வாய்மொழிப் பாடல்.....	45 - 54
04. இனிது என.....	55 - 69
05. தாய்ப் பசு.....	70 - 79
06. கிட்கிந்தைப் படலம்.....	80 - 127
07. விவேக சிந்தாமணி.....	128 - 133
08. உரிமையும் கடமையும்.....	134 - 150
09. எலியம்.....	151 - 161
10. நலம் புனைந்து உரைத்தல்.....	162 - 193
11. புதுமைப் பெண்ணாய் மாறிடுவோம்.....	194 - 213

1. புத்தகசாலை

பாரதிதாசன் (1891 - 1964) பற்றிய அறிமுகம்

இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்க் கவிதை உலகம் இரண்டு மனிதர்களுக்குப் பெரிதும் கடமைப்பட்டுள்ளது. ஒருவர் மகாகவி பாரதியார் மற்றொருவர் பாரதிதாசன். கம்பனுக்குப் பிறகு குறைந்தது எட்டு நூற்றாண்டு காலம் தமிழ்க் கவிதை உலகம் தேங்கிப் போயிருந்தது. இந்தத் தேக்கத்தை உடைத்தெறியும் முயற்சியில் பாரதியே தனி மனிதனாக நின்று மிகப்பெரிய வெற்றியைப் பெற்றார். அவர் பிறந்த காலமும், வாழ்ந்த சூழலும் அவருக்குத் துணை நின்றன. பாரதிதாசன், பாரதியாரை நேரில் பழகி அறிந்தவர். பாரதிதாசனின் இயற்பெயர் சுப்புரத்தினம். இவர் தந்தை பெரியாரின் தீவிர தொண்டன். திராவிட இயக்கத்தில் தீவிர ஈடுபாடு கொண்டவர்.

நண்பர் ஒருவரின் திருமண விருந்துக்குப் பின்னர் பாரதிதாசன், பாரதியாரின் நாட்டுப் பாடலைப் பாடினார். பாரதியாரும் அவ் விருந்துக்கு வந்திருந்தார். ஆனால் பாரதிதாசனுக்கு அது தெரியாது. அப்பாடலே அவரைப் பாரதியாருக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தது. பாரதியார், பாரதிதாசனைப் பாடும்படி கேட்க,

“எங்கெங்கும் காணினும் சக்தியடா” என ஆரம்பித்து இரண்டு பாடல்கள் பாடினார். இவரின் முதற் பாடல் பாரதியாராலேயே ‘சுதேசமித்திரன்’ இதழுக்கு அனுப்பப்பட்டது. பாரதியார் மீது கொண்ட பற்றுதலால் பாரதி தாசன் எனத் தன் பெயரை மாற்றிக் கொண்டார்.

இவர் அகத்தியன்விட்ட புதுக்கரடி, அமைதி, அழகின் சிரிப்பு, கற்புக் காவியம், வேங்கையே எழுக, பெண்கள் விடுதலை, கடவுளைக் கண்டிர், இருண்ட வீடு, இளைஞர் இலக்கியம், உயிரின் இயற்கை போன்ற கவிதை ஆக்கங்களைப் படைத்தவர். இவர் பாரதியின் வழிவந்தவர் என்பதால் நிறைந்த கவிதைகளை வடிக்கும் ஆற்றல் இயல்பாகவே இவரிடம் ஊற்றைடுத்துப் பரவியது எனக் கூறிக் கொள்ளலாம்.

பாரதிக்குத் தான் தாசனான கதையை

“சுப்பிர மணிய பாரதி தோன்றி என்
பாட்டுக்குப் புதுமுறை புதுநடை காட்டினார்”

என்று சுருக்கமாகச் சொல்லி வைக்கிறார் பாரதிதாசன். பாரதியின் இந்திய தேசியமும், பக்தி நெறியும் பாரதிதாசனையும் பற்றிக் கொள்கின்றன. நாம் காணும் பாரதிதாசன் தமிழ்த் தேசியத்தை வடித்தெடுத்தவர்களில் ஒருவராவார். 1920 களில் ‘சுப்பிரமணியர் துதியமுதும்’ ‘கதர் ராட்டின்ப பாட்டும்’ பாரதிதாசனால் ஆக்கப்பட்டன. இயற்கை தன் மடியில் கிடக்கும் மனித குலம் முழுமையையும் தன்னை நோக்கி ஈர்க்கக்கூடிய ஆற்றல் வாய்ந்தது. பெருங் கவிஞர்கள் தங்கள் தேடலை இயற்கையின் மீது நிகழ்த்திக் காட்டுவதும் இயல்புதான். இயற்கையின் அழகைச் சுவைத்த பாரதிதாசன் அதனை வியந்து ‘அழகின் சிரிப்பு’ என்ற தனி நூலைப் படைத்தார். தமிழ் என்ற சொல் பாரதிதாசனைப் பொறுத்த மட்டில் ஒரு மந்திரச் சொல்லாகும். அவருக்கு உணவும், உடையும், உயிர் மூச்சும் அதுதான். பெண் இனத்தின் விடுதலை, பெண்ணுரிமை குறித்துப் பாடல்களைப் பாடினார். பெண் விடுதலை குறித்த பாடல்களைப் பாடினார். இயற்கை, வீரம், காதல், தமிழ், பெண்ணுலகு, புதிய உலகம், வீரத்தமிழன், சுதந்திரம், காதல் வாழ்வு, அதிகாலை போன்ற பல்வேறு தலைப்புகளில் கவிதைகளைப் பொழிந்தார்.

“கனியிடை ஏறிய களையும் - முற்றல்
கழையிடை ஏறிய சாறும் எனத் தொடங்கி...

**கிவையாவற்றிலும் தமிழ்மொழி
என்னுயிர் என்பேன் கண்டார்!”**

என்றார்.

**“உன்னை வளர்ப்பன தமிழா! - உயிரை
உணர்வை வளர்ப்பது தமிழே!”**

என்றார்.

**“தமிழுக்கு அமுதென்று பேர்! - அந்தத்
தமிழ் கின்பத்தமிழ் எங்கள் உயிருக்கு நேர்!”**

என்றார்.

தமிழ் வளர்ச்சி பற்றிப் பாடிய பாரதிதாசன்,

**“எளியநடையில் தமிழ் நூல் எழுதிடவும் வேண்டும்
கிலக்கண நூல் புதிதாக கியற்றுதலும் வேண்டும்...”**

எனப் பாடினார். முடத்திருமணத்தை எதிர்த்துப் பெண்ணுக்கு நீதி வேண்டிப் பாடல்களைப் பொழிந்தார்.

**“சாதி ஒழிந்திடல் நன்று - நல்ல
தமிழ் வளர்த்தல் மற் றொன்று...”**

எனப் பாடிய கவிஞர்;

**“புதியதோர் உலகம் செய்வோம் - கெட்ட
போர்டும் உலகத்தை வேரொடு சாய்ப்போம்”**

எனப் புதிய உலகைக் காணக் கனவு கண்டவர் பாரதிதாசன் எனக் கூறலாம்.

புத்தக சாலை

01. ‘புத்தகசாலை’ என்ற பாடத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு பின்வரும் அடியை விளக்குக.

**“இன்று இணையம் பெற்றிருக்கும் இடத்தை ஒரு
காலத்தில் நூலகம் பெற்றிருந்தது”** விளக்குக.

ஒரு காலத்தில் கலை, இலக்கியம், அறிவியல் அனைத்தும் ஓலைச் சுவட்டிகளில் எழுதப்பட்டிருந்தன. இவ் ஓலைச் சுவடிகள் செல்வந்தர்களிடமும், குறிப்பிட்ட சிலரிடமுமே முடங்கிக் கிடந்தன. ஏனையோர் பார்க்க அச்சுவடிகள் கிடைக்கவில்லை.

இந்நிலையில் அச்சு இயந்திரத்தின் வருகை நிகழ்கிறது. அதன் உதவியுடன் இவ் ஓலைச் சுவடிகள் பதிக்கப்பட்டு நூல்களாகப்

பல்கிப் பெருகி வெளிவருகின்றன. இந்நூல்கள் அறிவுத் தாகம் மிக்கவர்களைச் சென்றடைகின்றது. (பின்னர் நூலகங்களுக்கும் அவை சென்று குவிந்தன) இவ்விதம் இன்று இணையம் பெற்றிருக்கும் இடத்தை ஒரு காலத்தில் நூலகம் பெற்றிருந்தது எனக் கூறிக் கொள்ளலாம்.

02. ‘புத்தகசாலை’ என்ற பாடத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு பின்வருவனவற்றைத் தெளிவுபடுத்துக.

அ. புத்தக வாசிப்பில் முழுகியபோது கவிஞர் கண்டவைகள்
ஆ. கவிஞருக்குப் புத்தகங்கள் எவ்விதமான புத்துணர்வை அளித்தது.

அ. பாரதிதாசன் ‘புத்தகசாலை’ என்ற தலைப்பில் கவிதைகளைப் பாடி அதன் உதவிகளைப் புகழ்ந்துள்ளார். தனியாக அமைந்துள்ள வீட்டில் கவிஞரும், புத்தகமும் சேர்ந்திருந்து அவர் படித்த சமயத்திலே,

இதமான இப் புவியின் இயற்கை அழகு அனைத்தையும் கண்டேன்,
இசை கேட்டேன், மணம் நுகர்ந்தேன், சுவைகள் உண்டேன் எனத் தான் கண்ட கேட்டவைகளைப் பாரதிதாசன் பாடுகின்றார். இதனை,

**“கனித்த புவி கியற்கையெழில் எல்லாம் கண்டேன்;
கிசை கேட்டேன்! மணம் மோந்தேன்! கவைகள் உண்டேன்...”**

எனப் பாடுவார். இங்கே பாரதிதாசன் தான் புத்தக வாசிப்பில் ஈடுபட்டுப் புத்தக விடயத்தில் கலந்தபோது அந்நூலில் கண்டவைகளை இவ்வாறு கூறிவைத்து அதன் சுவையையும் உண்டேன் எனத் தான் கற்றதால் பெற்ற இன்பத்தையும், அனுபவத்தையும் பாடுகின்றார். (சையோகம் - கூட்டம், சேர்க்கை, கலக்கை, புணர்ச்சி)

ஆ. கவிஞர் புத்தகத்துடன் கலந்துவிட்டார்; அதில் காணும் விடயங்கள் அவருக்கு நெஞ்சில் மகிழ்ச்சியை ஊட்டுகின்றன. அப்போது,

**“...மனித்தரிலே மிக் குயர்ந்த கவிஞர் நெஞ்சீன்
மகாசோதியிற் கலந்த தெனது நெஞ்சும்!
சனித்த தங்கே புத்துணர்வு! புத்தகங்கள்
தருமுதவி பெரிது! மிகப் பெரிது கண்டார்!”**

இந்த உலகில் வாழ்கின்ற மனிதர்களுள்ளே மிக் கு உயர்ந்து விளங்குபவன் கவிஞன் என்றார். ஏனெனில் இவர்களுக்கு எந்தத் தடையும் இல்லை. இயற்கை எழிலுடன் உறவாடிப் பாடல்களைப் பாடுபவன். அவன் மகாசோதியில் கலந்தது போன்று புத்தகம் படித்தபோது தான் இன்பம் அனுபவித்ததாகப் பாடுகின்றார். இதனால் தனக்குப் புத்துயிர் தோன்றியது என்பார். (சனித்தல் - தோன்றுதல்) பெரிய இறை ஒளியில் கலந்தது போன்று புத்தகத்துடன் ஒன்றித்த போது இன்பம் அனுபவித்ததாகக் கவிஞர் கூறுகின்றார். இந்தப் புத்தகங்கள் எமக்குத் தரும் அறிவானது பெரிது மிகவும் பெரிது என்று புத்தகங்களின் நன்மைகளைப் பாரதிதாசன் பாடுகின்றான்.

03. ‘புத்தகசாலை’ என்ற பாடத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு பின்வருவனவற்றை விளக்குக.

அ. “புனிதமுற்று மக்கள் புதுவாழ்வு பெறப் புத்தகசாலை வேண்டும்” என ஏன் கவிஞர் வேண்டுகின்றான்.

(புலவர் தரு சுவடிச்சாலையின் உயர்வு யாது?

(புத்தகசாலையினால் பெறும் நன்மைகள் எவை எனக் கவிஞர் காட்டுகின்றார்?)

ஆ. தமிழ் நூல்கள், பிற நூல்கள் கொண்ட புத்தகசாலையைப் பாரதிதாசன் ஏன் விரும்பினார்?

இ. புத்தகசாலையில் எவ்வித நூல்கள் எவ்விதம் வைக்க வேண்டும் எனக் கவிஞர் விரும்புகின்றார்?

அ. மனிதர்கள் பிறர்மேல் அன்பு செலுத்துதல் வேண்டும். இந்த அன்பு நெறியை அடைய நாம் நன்னெறிகளை அறிதல் வேண்டும். இவற்றை நூல்கள் மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம். இதனால் பிறரிடம் அன்பு செலுத்தும் மனப்பாங்கு எமக்கு ஏற்படும். எப்பொழுதும் எதுவும் எமக்கே கிடைக்க வேண்டும் என்ற குறுகிய தனி மனிதக் கொள்கையிலான இருளில் இருந்து விடுபட்டு அனைவரும் அனைத்தும் பெற வேண்டும் என்ற பொதுவுடைமைக் கொள்கையில் மக்கள் ஈடுபடுதல் வேண்டும் இதனால் மக்கள் அனைவரும் ஒருவரே என்ற “**யாகும் ஊரே யாவரும் கேளிர்**” (எல்லோருடையதும் ஊர்; எல்லோரும் உறவினர்) என்ற உயர்ந்த கொள்கை பிறக்கும் இதனைப் பாரதிதாசன்,

“மனிதரெனம் அன்புநெறி காண்பதற்கும்

மனோபாவம் வாணைப்போல் வீர்வடைந்து

தனிமனித தத்துவமாம் இருளைப் போக்கி

சகமக்கள் ஒன்றென்ப உணர்வதற்கும்..."

எனப் பாடுகின்றார். இத்தத்துவத்தை எவ்விதம் எம்மால் அறியமுடியும்? புத்தங்கள் வாசிப்பதன் மூலம் பெற்றுக் கொள்ளலாம். சுய மனிதக் கொள்கையில் இருந்து விலகி எல்லோர்க்கும் எல்லாம் கிடைக்க வேண்டும் என்ற பொதுவுடைமைக் கொள்கை வலுப் பெற வேண்டும். (இதற்குப் புத்தகங்கள் தேவை. அறிவின் மிகுதியால் தான் இதனைப் பெறமுடியும்) எனவே நூல்நிலையங்கள் எழ வேண்டும்.

அப்பொழுதே எல்லோரும் ஒருவரே என்ற எண்ணம் தோன்ற முடியும். அதனை உணர வேண்டும். அனைத்தும் எனக்குக் கிடைக்க வேண்டும் என்ற சுயவேண்டுதல் என்ற இருண்ட பாதையை இல்லாமல் செய்து அனைத்தும் அனைவருக்கும் கிடைக்க வேண்டும் என்ற பரந்துபட்ட பொதுவுடைமை ஏற்படவேண்டும். ஒன்றே குலம் அனைத்து மக்களும் ஒருவரே என்ற ஒற்றுமை எம்மிடையே உணர்வு பூர்வமாக எழவேண்டும். இதனைத்

“தனிமனிதத் தத்துவமாம் இருளைப் போக்கிச்

சகமக்கள் ஒன்றென்ப உணர்வதற்கு..."

எனக் கூறித்

தனிமனிதக் கொள்கையை இருள் என்றார்.

புதிது புதிதாக நல்ல உயர்வுடைய எண்ணங்கள் எம்மிடையே எழ வேண்டும். இவ்விதமான புதிய உத்வேகத்துடன் கூடிய புத்துணர்வு இவ்விதம் ஏற்படுவது, பாடல்களை இயற்றும் புலவர்கள், அறிஞர்கள் தருகின்ற ஏடுகள் கொண்ட எழுதப்பட்ட புத்தகங்களே. மக்கள் தாய்மை பெற்று புதிய வாழ்வினை நோக்கிச் செல்ல வேண்டுமானால் நாட்டில் எல்லா இடத்திலும் புத்தகசாலைகள் வேண்டும் என்றார் பாரதிதாசன். இங்கே எல்லாவற்றையும் பெற வேண்டுமானால் புத்தகங்கள் கொண்ட சாலைகள் நூல்நிலையங்கள் எங்கும் எழவேண்டும் என்றார். இதனை,

“கின்தினி தாய் உயர் எண்ண மெல்லாம்

கிலங்குவது புலவர் தரு சுவடிச்சாலை;

புனிதமுற்று மக்கள் புதுவாழ்வு வேண்டில்

புத்தக சாலை வேண்டும் நாட்டில் யாண்டும்!”

என்றார்.

இங்கே பாரதிதாசன் மக்கள் உயர்வு பெற மக்கள் படிக்க வேண்டும். மக்களிடையே உள்ள இருளைப் போக்க வைப்பது புத்தகங்களே. எனவே நாடு எங்கணும் புத்தகசாலைகள் (நூல் நிலையங்கள்) உருவாக வேண்டும் என்றார்.

ஆ. ‘பிறநாட்டுச் சாஸ்திரங்களைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்தல் வேண்டும்’ எனக் கூறியவன் பாரதி.

“புத்தம் புதிய கலைகள்....

மெத்த வளருது மேற்கே - அந்த

மேன்மைக் கலைகள் தமிழினில் கிள்ளை...” (பாரதி)

பாரதிதாசன், பாரதியின் வழி வந்தவன். அதே போன்றே பாரதி தாசனும் தமிழ் மூலம் கற்றலானது எமக்கு இலகுவான புரிந்துணர் வையும், அறிவையும் தரும். இவற்றை உடன் தரும் நூல்கள் கொண்ட களஞ்சியம் ஒன்று தேவை என்பார். இவ்விதம் எழுதப்பட்ட நூல்களைத் தேக்கி வைக்கின்ற சுவடிச்சாலையானது பல்கலைக் கழகத்தைப் போன்று நாடு பூராகவும் பரந்து பட்டுக் காணப்பட வேண்டும் என்றார்.

பிறமொழி நூல்களை எம்மால் வாசிக்க முடியாது. எனவே பிறமொழி நூல்களைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்து, அவற்றில் உள்ள விடயங்களை வாசிக்க வேண்டும் எனக் கனவு கண்ட கவிஞர் அவற்றை மொழி பெயர்த்து வாசிக்கத் தருதல் வேண்டும் என்றார். வாசிப்பதனால் ஒருவன் முழுமையடைகிறான் என்பதைத் தெரிந்த பாரதிதாசன் பிறநாட்டு நல்ல நூல்கள் தமிழ் மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு அவை அனைத்தும் அனைவரும் வாசிக்கச் செய்தல் வேண்டும் என்றார்.

“தமிழர்க்குத் தமிழ் மொழியிற் சுவடிச்சாலை

சர்வகலா சாலையைப் போல் எங்கும் வேண்டும்

தமிழிலிணப் பிறமொழி நூல் அனைத்தும் நல்ல

தமிழாக்கி வாசிக்கத் தருதல் வேண்டும்...”

எனப் பாடுகின்றார்.

எனவே எங்கும் பரந்து அறிவுக் கடலைப் பரப்புகின்ற பல்கலைக் கழகங்கள் போன்று தமிழருக்கென்றே தமிழ் மொழியில் நூல்களைக் கொண்ட சுவடிச்சாலை எங்கும் தோற்றம் பெறவேண்டும். அங்கே

எமது தமிழ்மொழி நூல் மட்டுமின்றி, பிறமொழி நூல்களும், இறவாத புகழுடைய நூல்களும் தமிழ் மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு இருத்தல் வேண்டும். இவை அனைத்தும் நாம் வாசிக்கக் கூடியதாக இருத்தல் வேண்டும். இதனால் நல்ல அறிவினைப் பெற்றுப் புதுவாழ்வு வாழலாம் என்பது பாரதிதாசன் கண்ட பெருங் கனவாகும்.

இவ்விதம் நாடுபூராகவும் சுவடிச்சாலைகள் அமையவேண்டும். அங்கு தமிழருக்கென்றே தமிழ் நூல்கள், மொழிபெயர்க்கப்பட்டு பிறநாட்டு மொழி பெயர்ப்பு நூல்கள் வாசிக்கக்கூடியதாகப் பெருக்க மடைந்து இருக்க வேண்டும் என விரும்பிய பாரதிதாசன், எவ்வித நூல்கள் இருக்க வேண்டும் என்றும் அவை எவ்விதம் வகுக்கப்பட்டு அடுக்கி வைக்க வேண்டும் என்பதையும் கூறத் தவறவில்லை.

**“அமுதம் போல செந்தமிழிற் கவிதை நூற்கள்
அழகியவாம் உரைநடையில் அமைந்த நூற்கள்
கமை கமையாய்ச் சேகரித்துப் பல்கலை சேர்
துறைதுறையாய்ப் பிரித்தடுக்கி வைத்தல் வேண்டும்...”**

எனப் பாடுகின்றார்.

கிடைத்தற்கரிய தேவர்களின் உணவாகிய அமுதம் போன்ற கிடைத்தற்கரிய சிறந்த தமிழ் கவிதை நூல்கள், அழகாகச் சிறந்த முறையில் எழுதப்பட்ட உரைநடை நூல்கள் என்பவற்றைத் தொகை தொகையாக நாம் சேகரிக்க வேண்டும் என்பார். இங்கே புத்தக சாலையில் (நூல்நிலையத்தில்) நிறைந்த புத்தகங்கள் இருக்க வேண்டும் என விரும்பிய கவிஞர் இவற்றை,

“கமைகமையாய் சேகரித்துப் பல்கலை சேர்...”

என்றார். எனவே நிறைந்த நூல்களில் இருந்து மக்கள் பல்வகை அறிவினைப் பெறவேண்டும் என விரும்பினார். கிடைத்தற் கரிய அமுதம் போன்ற கவிதை நூல்கள், சிறப்புடைய வளம் கொண்ட அழகிய உரைநடை நூல்கள் தொகை தொகையாக நூல்நிலையத்தில் சேகரிக்க வேண்டும் என்றார்.

இவ்விதம் சேகரிக்கப்பட்ட நூல்கள் பல கலைகளும் கொண்ட நூல்களாகும். எனவே இவற்றை ஒவ்வொரு துறைகளுக்கும் ஏற்ற நூல்களாக பிரிக்கப்பட வேண்டும். எனவே நூல்கள் துறைதுறையாய்

பிரிக்க வேண்டும் என்றார். இவ்விதம் பிரிக்கப்பட்ட நூல்கள் வெவ்வேறாக அடுக்கி வைக்க வேண்டும் என்றார். துறைதுறையாக வகுக்கப்பட்டு அடுக்கப்படும்; பல்கலை நூல்கள் பிரிக்கப்படும். எனவே ஒருவருக்குத் தேவையான நூலை இனம் காணவும், உடன் எடுத்துக் கொள்ளவும் முடியும் என்பது பாரதிதாசனின், எண்ணமாகும். எனவே தான்

“கூறையாப்ப பிரித்தடுக்கி வைத்தல் வேண்டும்...”

எனக் கூறினார் எனலாம்.

04. பாரதிதாசன் ‘நாலைந்து வீதிகளுக்கொன்று வீதம்’ என்ற பாடலிலே எவ்விதம் புத்தகசாலையை வடிவமைக்க வேண்டும் என விரும்புகின்றார்?

புத்தகசாலைகள் மக்கள் குடியிருப்புகளின் மத்தியில் இடையிடையே காணப்படவேண்டும் என விரும்பினார் பாரதிதாசன். இதனை

**“நாலைந்து வீதிகளுக்கு ஒன்று வீதம்
நல்லகுவாய் வசதியதாய் கில்லம் வேண்டும்...”**

என்றார். நான்கு, ஐந்து வீதிகளுக்கு ஒன்று வீதம் புத்தகசாலைகள் (நூல்நிலையங்கள்) அமைய வேண்டும். இவ்விதம் அமைந்தால் வெகு தூரம்போக வேண்டும் என்ற சலிப்புத் தோன்றாது. வாசகர் வருகை தர முடியும். எனவேதான் தூரத்தில் அமையாது நான்கு ஐந்து வீதிகளுக்கு ஒன்றாகப் புத்தகசாலைகள் அமைய வேண்டும். இவ்விதம் அமையும் புத்தகசாலை வசதியான இல்லமாக (இடமாக) இருக்க வேண்டும். அப்போது வாசகர்கள் நூல்களைத் தெரிவு செய்வதற்கு படிப்பதற்கு இலகுவாக இருக்கும். எனவே தான் தெரிவு செய்யும் இடம் வசதியானதாக இருக்க வேண்டும் என்றார்.

அந்த நூலகத்திலே உள்ள நூல்களை எல்லாம் முறையாக வகை வகையாகப் பிரித்து அடுக்கி வைக்க வேண்டும். நிமிடத்துக்கு நிமிடம் அதாவது நொடிக்கு நொடி தினமும் வெளிவருகின்ற அழகு பொருந்திய செய்தித் தாள்கள் அனைத்தும் அப் புத்தகசாலையிலே தேவையான அளவு குவிந்திருக்க ஒழுங்குகள் செய்திருத்தல் வேண்டும் எனப் பாரதிதாசன் விரும்பினார். இதனைப் பாரதிதாசன்

**“நூலெல்லாம் முறையாக ஆங்கமைத்து
நொடிக்கு நொடி ஆசிரியர் உதவுகின்ற
கோலமுறும் செய்தித்தாள் அனைத்தும் ஆங்கே
குவிந்திருக்க வகை செய்து தருதல் வேண்டும்...”**

என்றார். புத்தகசாலை எவ்விதம் அமைந்திருக்க வேண்டும் என்பதற்
கான வடிவமைப்பையும் செயற்பாட்டையும் பாரதியார் தனது பாடலில்
வெளிப்படுத்தியுள்ளார். மேலும்

**“முலையிலோர் சிறு நூலும் புது நூலாயின்
முடிதனிலே சுமந்து வந்து தருதல் வேண்டும்...”**

என்றார். எங்கோ ஒரு முலையிலே சிறு நூலொன்று புதிதாக வெளி
வந்திருப்பின், அந்நூலைத் தலையினிற் சுமந்தாவது கொண்டு வந்து
புத்தகசாலையில் வைத்தல் வேண்டும் என்றார். இங்கு புத்தக
சாலையில் இல்லாத புது நூல்கள் நாட்டின் எம் முலையில் வெளி
வந்தாலும் அதனைத் தலையில் சுமந்தாவது கொண்டு வந்து
வைத்தல் வேண்டும் எனக் கூறுகின்றார். இவ்விதம் புத்தகசாலையின்
(நூலகத்தின்) வடிவமைப்பைப் பற்றிப் பாரதிதாசன் கூறுகின்றார்.

05. ‘புத்தகசாலை’ என்ற பாடத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு
பின்வருவனவற்றை விளக்குக.

அ. புத்தகத்தை வாசிக்க வருபவர்களை அதிகரிப்பது எப்படி
என்றார் பாரதிதாசன்.

(நூலகத்தில் எவ்விதம் மாசற்ற தொண்டு செய்து மறு
மலர்ச்சி கண்ட புதிய சமுதாயத்தை உருவாக்கலாம்)

அ. நூலகத்துக்கு வாசிப்பதற்காக வருபவர்களின் வருகையை நல்வரவாக
மரியாதையுடன் வரவேற்க வேண்டும் எனப் பாரதிதாசன் கூறுகின்றார்.
அவ்விதம் செய்தால் வருபவர்கள் மகிழ்ச்சியுடன் வருகை தருவதோடு,
மீண்டும் மறுமுறை வர விரும்புவார்கள். இதனைப் பாரதிதாசன்

**“வாசிக்க வருபவரின் வருகை ஏற்றும்
மரியாதை காட்டி அவர்க் கிருக்கை தந்தும்,
ஆசீத்த நூல்தந்தும் புதிய நூல்கள்
அழைத்திருந்தால் அதையுரைத்தும்...”** என்றார்.

இங்கே நூல்களை வாசிப்பதற்காக வருபவர்களை இன்முகத்துடன் வரவேற்று, அவர்களுக்கு மரியாதை செலுத்தி, அவர்கள் இருப்பதற்கு ஆசனம் கொடுத்து உதவுதல் வேண்டும். இவ்விதம் கௌரவம் கொடுப்பது மட்டுமன்றிப் புத்தகசாலைக்குப் புதிய நூல்கள் ஏற்கனவே வரவழைக்கப்பட்டு இருந்தால் அது பற்றி வந்துள்ள வாசகர்களுக்குத் தெரியத் தருதல் வேண்டும். இவ்விதம் கூறாவிட்டால் புதிய நூல்கள், வந்திருப்பது, அதில் உள்ள விபரங்கள் எதுவும் வாசகர்களுக்குத் தெரியாமல் இருக்கும். எனவேதான் பாரதிதாசன் புதிதாக வந்துள்ள புத்தகங்கள் பற்றிய ஓர் அறிமுகத்தை அவர்களுக்குக் கொடுக்கலாம் எனக் கூறுகின்றார். இதனால் புதிய நூல்களை வாசிக்க விரும்புவார்கள். இதன் மூலம் அறிவு வளரும். எல்லோரும் புத்தகத்தைப் படிப்பார்கள். வாசிப்பார்கள் என்றார் பாரதிதாசன். இவ்விதம் புத்தகத்தை வாசிப்பவர்கள் பெருக்கமடைந்து வளவேண்டுமாயின் எமது எண்ணத்தாலும் (உள்ளத்தாலும்), சொல்லினாலும், உடல் உழைப்பினாலும் தூய்மையான மறுவற்ற தியாக மனப்பான்மை கொண்ட தொண்டினாலேயே இதனைச் செய்ய முடியும் என்றார் பாரதிதாசன் இதனை,

“...நாளும் நூலை

நேசித்து வருவோர்கள் பெருகும் வண்ணம்

நனைப்பாலும் வாக்காலும் தேகத்தாலும்

மாசற்ற தொண் டிழைப்பீர்! சமுதாயச்சீர்

மறுமலர்ச்சி கண்டதென முழக்கஞ் செய்வீர்!”

எனப் பறைசாற்றுகின்றார் கவிஞர்.

ஒவ்வொரு நாளும் நூலை வாசிக்க வேண்டும், படிக்க வேண்டும் என்று விரும்பி வருபவர்கள் பெருக்கமாக வரவேண்டும் என்றால் அதற்கு எமது உள்ளத்தாலும், பேச்சாலும், உடல் உழைப்பினாலும் முயற்சியுடன் மாசற்ற தூய்மையான தியாகம் பொருந்திய அர்ப்பணிப்புடன் நாம் செயற்பட வேண்டும்.

“நனைப்பாலும், வாக்காலும் தேகத்தாலும்

மாசற்ற தொண் டிழைப்பீர்!”

என்றார்.

அவ்விதம் செயற்படும்போது புத்தகத்தைப் படிப்போர் பெருக்கமடைந்து அவர்கள் புத்தகத்தை நேசித்துப் (விரும்பிப்) படிக்க முன் வருவார்கள். இதனால் சமுதாயம் உயர்வு பெறும். அறிவுடைய சமுதாயம் எழுச்சி

பெறும் எனப் பாரதிதாசன் கனவு கண்டார். எனவே அறிவு பெற்ற சமுதாயத்தின் எழுச்சி காண முயலுவோம்; முழக்கம் செய்வோம் என எம்மை வருமாறு அழைக்கின்றார் கவிஞர் பாரதிதாசன்

“...சமுதாயச்சீர்

மறுமலர்ச்சி கண்டதென முழக்கஞ் செய்வீர்!”

மக்கள் எப்பொழுது நூல்களை வாசித்துத் தமது அறிவினைப் பெருக்கு வார்களோ அப்பொழுது புதிய மறுமலர்ச்சி கண்ட சமுதாயத்தைக் காணமுடியும் என்பது கவிஞரின் கனவாகும். மறுமலர்ச்சியுடைய அறிவுடைய மக்கள் கொண்ட சமுதாயத்தை எம்மால் தோற்றுவிக்க முடியும். படிக்காது வீணே காலத்தைப் போக்கி எதுவுமே செய்ய முடியாது தவிக்கும் பாமரமக்கள் எம்மிடையே இருக்கக் கூடாது. அறிவில் முதிர்ந்த ஒரு புத்துயிர் பெற்றெழுந்த மறுமலர்ச்சி கண்ட சமுதாயத்தைத் தோற்றுவிப்போம். அதற்காக எமது எண்ணத்தாலும், சொல்லாலும் உடல் உழைப்புச் செயலினாலும் பாடுபடுவோம் என முழக்கமிட்டார் பாரதிதாசன். அது இன்று நனவாகி விட்டதைக் காண்கின்றோம்.

06. ‘நாட்டில் எங்கணும் புத்தகசாலைகள் வேண்டும்’ எனக் கவிஞர் கூறுவதற்கான காரணங்கள் எவை?

- ❖ மனிதர் எல்லோரும் அன்பு நெறியைக் கடைப்பிடிப்பவர்களாக இருக்க வேண்டும். மனிதர்கள், பிற உயிர்கள்மேல் இரக்கம் காட்டுபவர்களாக இருத்தல் வேண்டும்.
- ❖ வானம் எவ்விதம் விரிவடைந்து பரந்து காணப்படுகின்றதோ அதேபோன்று மனிதரிடையேயும் குறுகிய எண்ணங்கள் இல்லாது தெளிந்த, பரந்த எண்ணம் கொண்டவர்களாக இருத்தல் வேண்டும்.
- ❖ சுயநோக்கம் கொண்ட தனிமனித தத்துவத்தில் தன்னிச்சையாக வாழாது பரந்துபட்ட மக்கள் எல்லோருக்கும் பொதுவான பொதுவுடைமைக் கருத்துக்கள், எண்ணங்கள், பிறருக்குப் பயன்படும் நோக்கங்கள் கொண்டிருத்தல் வேண்டும். எனவே சுயநோக்கம் கொண்ட இருளைப் போக்கிப் பொதுவுடைமை கொண்ட சமுதாயம் தோன்றல் வேண்டும்.
- ❖ சகல மக்களும் சரி சமன், ஒன்றே என்ற எண்ணம் வளர வேண்டும். சகல மக்களையும் சமமாக மதிக்கும் ஒன்றே குலம் என்ற சமத்துவம்

ஏழை, பணக்காரன், பண்டிதர், பாமரர், குலவேறு பாடுகள் இல்லாத சமத்துவமான மக்கள் என்ற எண்ணம் தோன்றுதல் வேண்டும்.

- ❖ இவ்விதம் புதிதாக எழுகின்ற இனிதான நல்ல நல்ல உயர்ந்த எண்ணமெல்லாம் வெற்றிதர வேண்டுமெனில்; புலவார்கள் அருளிய நூல்கள் கொண்ட ஆவணக் காப்பகங்கள் எங்கும் எழு வேண்டும்.
- ❖ தூய்மையான மாசற்ற மனங்கொண்ட மக்கள் புதிய வாழ்வுடன் எழுச்சி பெறவேண்டுமாயின் எங்கும் வாசிக்கக் கூடியவாறு புத்தக சாலைகள் (நூலகங்கள்) வேண்டும் எனக் கூறினார் பாரதிதாசன். இதனை,

**“மனிதரெலாம் அன்புநிறி காண்பதற்கும்
மனோபாவம் வானைப்போல் வீரீவடைந்து
தனிமனித தத்துவமாம் திருளைப் போக்கிச்
சகமக்கள் ஒன்றென்ப துணர்வதற்கும்,
கினிதினியை எழுந்த உயர் எண்ணமெல்லாம்
கிலங்குவது புலவர்தரு சுவடிச்சாலை
புனிதமுற்று மக்கள் புதுவாழ்வு வேண்டில்
புத்தகசாலை வேண்டும் நாட்டில் யாண்டும்”**

என்றார். எனவே நாட்டில் எங்கணும் புத்தகசாலைகள் அமையப்பெறின் இந்நன்மைகளையெல்லாம் பெற்றுப் புத்துயிர் பெற்ற தூய்மை மிக்க சமுதாயத்தைக் காணமுடியும் என்றார்.

07. கவிஞர் காணவிழையும் நூலகம் எத்தகையது என்பதைத் தெளிவுபடுத்துக.

- ❖ தமிழருக்கென்றே தமிழ்மொழியில் ஆவணசாலை, பல்கலைக்கழங்கள் அமைந்திருப்பது போன்று ஆங்காங்கே எங்கும் நூலகங்கள் அமைந்திருக்க வேண்டும் எனக்கூறும் பாரதிதாசன் அது எப்படி இருத்தல் வேண்டும் எனக் காட்டுவார்.

**“தமிழர்க்குத் தமிழ்மொழியிற் சுவடிச்சாலை
சர்வகலா சாலையைப் போல் எங்கும் வேண்டும்
தமிழ்லிணைப் பிறமொழிநூல் அனைத்கும் நல்ல
தமிழாக்கி வாசிக்கத் தருதல் வேண்டும்”** என்றார்.

- ❖ பிறமொழி நூல்களை மொழிபெயர்த்து நல்ல தமிழ் மொழியில் எமக்கு வாசிக்கத் தருதல் வேண்டும் என்றார். பாரதியார் ஓரிடத்தில்

**“மெத்த வளருது மேற்கே - அந்த
மேன்மைக் கலைகள் தமிழினில் கில்லை...”**

என்றும் பிறநாட்டு சாஸ்த்திரங்களைத் தமிழ் மொழியில் மொழி பெயர்ப்போம் என்றும் கூறினார்.

இங்கே பாரதியாரின் சீடன் பாரதிதாசன்; அவரது காலத்தில் வாழ்ந்தவர். எனவே படிப்பறிவில்லாது வாழ்ந்த பாமரமக்களைக் கண்ணால் கண்டு வேதனைப்பட்டவர். எனவேதான் அறிவு பெற்ற சமுதாயத்தைக் காணத் துடித்தார். பிறமொழி நூல்களை நூலகத்தில் வாசிக்கத் தருதல் வேண்டும் என விரும்பினார்.

- ❖ கிடைத்தற்கரிய தேவர்களின் உணவான அமுதம் போன்ற செந்தமிழில் பாடிய கவிதை நூல்கள், அழகிய சொல் பொதிந்த வளம் மிகுந்த உரைநடை நூல்கள், தொகை தொகையாகச் சேகரித்து, அதனை அவற்றின் வகைக்கு ஏற்ப இனமினமாகப் பிரித்து பல் கலைத் துறைக்கும் ஏற்ற வகையில் துறைதுறையாக வகுத்து நூலகத்தில் நிறைத்து நிறைவாக அடுக்கி வைக்க வேண்டும் என விரும்பினார். இதனை,

**“...அமுதம்போல் செந்தமிழிற் கவிதைநூற்கள்,
அழகியவாம் உரைநடையில் அமைந்தநூற்கள்
கமைகமையாய்ச் சேகரித்துப் பல்கலைசேர்
துறைதுறையாய்ப் பிரித்தடுக்கி வைத்தல் வேண்டும் ”**

என விரும்பினார்.

- ❖ நாலைந்து வீதிகளுக்கு ஒன்று வீதம் நல்ல இடத்தில் வாசிப்போர் வசதியாகச் சென்றுவரக் கூடியதாக நூலக இல்லம் அமைதல் வேண்டும். எல்லா நூல் வகைகளையும் முறையாக அங்கே வைத்திருத்தல், உடனுக்கு உடன் ஆசிரியர்களால் அடக்கம் (எழுதப்பட்ட) பெற்ற அழகிய கோலம் கொண்ட செய்தித்தாள் அனைத்தும் அங்கே குவிந்திருக்க வழிகள் செய்தல் வேண்டும் என விரும்புகிறார்.

“...நாலைந்து வீதிகளுக் கொன்று வீதம்
நல்லதுவாய் வசதியதாய் இல்லம் வேண்டும்,
நூலெல்லாம் முறையாக ஆங்கமைத்து”

என விரும்பினார்.

நொடிக்கு நொடி ஆசிரியர் உதவுகின்ற கோலமுறும் செய்தித்தாள் அனைத்தும் ஆங்கே குவிந்திருக்க வகை செய்து தருதல் வேண்டும் என்று பாடினார். ‘...செய்தித்தாள் அனைத்தும் ஆங்கே குவிந்திருக்க வகை செய்தல் வேண்டும்’ என விரும்பினார்.

- ❖ நாட்டின் எந்த மூலையில் என்றாலும் புதிதாக வெளிவருகின்ற நூல்கள் பெரிது, சிறிது எனப் பாராது சிறுநூலென்றாலும் புது நூலாக அது இருப்பின் தலையிலே சுமந்து என்றாலும் எவ்விதத்திலும் சிரமப்பட்டு அந்நூலை நூலகத்துக்குக் கொண்டு வரவேண்டும் என ஆசைப்படுகின்ற கவிஞரின் கனவைக் காண்கின்றோம்.

“...முலையிலோர் சிறுநூலும் புதுநூலாயின்
முடிதனிலே சுமந்து வந்து தருதல் வேண்டும்” என்றார்.

- ❖ நூலைப் படிக்க வருபவர்களை நல்வரவுடன் வரவேற்று அவர்களுக்கு மரியாதை செலுத்தி (வணக்கம்) அவர் இருப்பதற்கு இருக்கை கொடுத்தல் வேண்டும். அவர் விரும்புகின்ற நூல்களைக் கையளித்தும், புதிய நூல்கள் வந்திருந்தால் அது பற்றிய விபரங்களை அவருக்குத் தெரியப்படுத்துதலும் வேண்டும். இதனை,

“வாசிக்க வருபவரின் வருகை ஏற்றும்
மரியாதை காட்டி அவர்க் கிருக்கை தந்தும்,
ஆசீத்த நூல் தந்தும் புதிய நூல்கள்
அழைத்திருந்தால் அதையுரைத்தும், நாளும்நூலை
நேசித்து வருவோர்கள் பெருகும் வண்ணம்...”

விரும்பி வாசிக்க வருவோர்களின் தொகை அதிகரிக்க, எண்ணத்தாலும், சொல்லாலும், உடல் உழைப்பின் செயலினாலும் தூயதியாக உணர்வுடன் தொண்டு செய்பவர்கள் உழைக்கின்ற நூலகத்தையே பாரதிதாசன் காணவிழைகிறார் எனலாம். எனவேதான்

“...மாசற்றதொன் டிழைப்பீர்”

என எமக்கு வழிகாட்டினார் பாரதிதாசன் எனலாம்.

08. புத்தகசாலை என்ற பாடத்திலுள்ள பின்வரும் அடிகளின் இலக்கியச் சிறப்புகளை விளக்குக.

அ. மகாசோதியில் கலந்த தெனது நெஞ்சம்.

ஆ. அமுதம்போல் செந்தமிழிற் கவிதை நூல்கள்

இ. 'மனோபாவம் வாளைப் போல் விரிவடைந்து தனி மனித தத்துவமாம் இருளைப் போக்கி....!

அ. தனியாக அமைந்த வீட்டிலே புத்தகமும், கவிஞரும் இணைந்திருந்த போது புத்தகத்தினால் பெற்ற இன்பத்தை இங்கே பாடுகிறார். 'மகாசோதி என்பது எல்லோராலும் பார்க்கக் கிடைக்காத மிகப்பெரிய ஒளிப்பிளம் பாகும். அந்த கிடைத்தற்கரிய பெரிய ஒளியைக் கண்டதுபோன்று புத்தகத்தைப் படித்தபோது எனது உள்ளத்திலே ஒருவகை ஒளி தோன்றியதாகக் கூறுகின்றார். நூலைப் படிக்கப் படிக்கக் கவிஞரின் உள்ளத்தில் உணர முடியாத புத்துணர்ச்சியும், உத்வேகமும் தோன்றி உள்ளத்தில் தெளிவு ஏற்பட்டது. உள்ளத்தில் நல்ல எண்ணம் கொண்ட ஒளி தோன்றியது. எனவே தான் பாரதிதாசன் 'மகாசோதியில் கலந்ததெனது நெஞ்சம்!' எனத் தான் புத்தகத்தோடு இணைந்திருந்தபோது ஏற்பட்ட உள்ளத்தின் இன்பத்தைப் பாடுகின்றார்.

ஆ. அமுதம் என்பது தேவர்களின் உணவாகும். இது எம் போன்றவர்க்கு அதாவது மானிடர்க்குக் கிடைத்தற்கு அரியது. இதனை நாம் கண்டதோ அன்றிக் கிடைத்ததோ இல்லை. இவ்வித கிடைத்தற்கு அரிய இனிய அமுதம் போன்றது இனிய தமிழியற் கவிதை நூல்கள் என்றார் கவிஞர். அமுதம் எவ்விதம் கிடைத்தற்கு அரியனவோ அது போன்றதே அறிவில் மிக்க புலவோர்களால் பாடப்பட்ட கவிதைகளும் ஆகும். இக் கவிதைகள் அவர்களின் தெளிந்த உள்ளத்தில் இருந்து வெளிவருபவை. இக்கவிதைகள் தெளிந்த கருத்துக்களைத் தர வல்லன. எனவேதான் இனிய தமிழ்க் கவிதை நூல்களை, அமுதத் துக்கு ஒப்பிட்டார் கவிஞர். இவ்வித கவிதை நூல்கள் நூலகத்தில் தொகையாக இருக்க வேண்டும் என விரும்பினார். இதனையே,

“அமுதம்போல் செந்தமிழிற் கவிதை நூல்கள்”

என்றார் பாரதிதாசன்

உவமானம்	- அமுதம்
உவமேயம்	- கவிதை நூல்கள்
பொகுத்தன்மை	- கிடைத்தற்கு அரியவை

இ. எமது மன எண்ணங்கள் பரந்த வானைப் போன்று விரிவடைந்து இருத்தல் வேண்டும் என விரும்பினார் கவிஞர். குறுகிய எண்ணம், சுயநோக்கு என்பவை எம்மை விட்டு அகலுதல் வேண்டும். பரந்த எண்ணம், பரந்த நோக்கு, எல்லோரும் ஒன்றே என்ற சமத்துவ எண்ணம், பிரிவினைகள் அற்ற ஒற்றுமையுடைய சமுதாயத்தை நாம் காணவேண்டின் எமது மனோபாவத்தில் திருத்தம் காண வேண்டும். அதாவது எண்ணங்கள் பரந்துபட்டதாக எல்லோருக்கும் பயன்படக் கூடியதாக, நன்மை அளிப்பதாக, மானிட நேயம் கொண்டதாக இருக்க வேண்டும்.

அதாவது தனி மனித தத்துவம் என்ற இருள் எம்மிடையே இருந்து அகல வேண்டும். எல்லோருக்கும் எல்லாம் கிடைக்க வேண்டும், என்ற பரந்த எண்ணம் கொண்ட மனோபாவம் அனைவரும் ஒருவரே என்ற சமத்துவ எண்ணம் எம்மிடையே எழவேண்டும் என்றார். எமது மன எண்ணங்கள் பொது நோக்குக் கொண்டதாக அமைய வேண்டும். பொதுவுடைமை கொண்ட சமுதாயத்தை நோக்கி நாம் நடைபவனி செய்யவேண்டுமானால் எம்மிடையே உள்ள தனி மனித தத்துவமான சுய எண்ணங்கள், சுயநோக்கங்கள் அறவே வேரொடு களையப்பட வேண்டும் என விரும்பினார் பாரதிதாசன். எனவேதான் 'தனி மனித தத்துவமாம் இருளைப் போக்கி' எனப் பாடினார். எனவே பொதுவுடைமைச் சமுதாயத்தை நோக்கி எமது மனோபாவம் வானத்தைப் போன்று விரிவடைதல் வேண்டும் என்றார்.

உவமானம்	- வானம்
உவமேயம்	- மனோபாவம்
பொகுத்தன்மை	- விரிவடைதல்

2. பத்தி எழுத்துக்கள்

பாட ஆசிரியர் கவிக்கோ அப்துல் ரஹ்மான் பற்றிய அறிமுகம்

இவர் இந்தியாவில் உள்ள மதுரையில் 1937 ஆண்டு பிறந்தவர். இவரது சிறப்புப் பெயர் - கவிக்கோ. இஸ்லாம் சமயத்தைச் சேர்ந்தவர். இவர் கலைமுதுவர், முனைவர் (டாக்டர்), தமிழ்ப் பேராசிரியரும் ஆவார். இவர் பேராசிரியராகவும், தமிழ் நாட்டு வக்பு வாரியத் தலைவராகவும் (2009 - 2011) பணி புரிந்தவர்.

சிலேடை வார்த்தைகளால் அவையோரைக் கவர்வது இவருக்கான சிறப்புக்களில் தனித்தன்மை வாய்ந்தது. இவரது ‘ஆலாபனை’ என்ற கவிதைத் தொகுப்புக்குச் சாகித்திய அகாடமி விருது கிடைத்தது. இதைவிட கவியரசர் பாரி விழா விருது, கலைஞர் விருது, பாரதிதாசன் விருது, கலை மாமணி விருது, கம்ப நாவலர், கம்ப விருது போன்ற சிறப்புடை விருது களைத் தனது கவிதைக்கான விருதுகளாகப் பெற்றுக் கொண்டவர். எல்லோராலும் மதிக்கப்படுவரும் அர்த்தம் நிறைந்த பொங்கும் கவிதை களைப் பொழியும் திறம் படைத்தவர்.

பால்வீதி, நேயர் விருப்பம், சுட்டு விரல், பூப்படைந்த சபதம், கடவுளின் முகவரி, முட்டை வாசிகள், சொந்தச் சிறைகள், பித்தன், முத் தமிழின் மகவுரி, உறங்கும் அழகி, ரகசிய பூ போன்ற கவிதை நூல்களை

உலகுக்குத் தந்து சாதனை படைத்த பெரியோராக இவர் மதிக்கப் படுகின்றார். கவிதை உலகில் இவருக்கெனத் தனியான இடமுண்டு.

- ❖ 'வானம் பாடி' இயக்க கவிஞர்களோடு இணைந்து இயங்கியவர்.
- ❖ 'பால்வீதி' என்னும் கவிதைத் தொகுதி மூலம் தம்மை ஒரு சோதனைப் படைப்பாளியாக இனங்காட்டிக் கொண்டவர்.
- ❖ தமிழில் ஹைக்கூக், கஜல் ஆகிய பிறமொழி இலக்கியங்களை எழுத முனைந்ததிலும், பரப்பியதிலும் இவர் குறிப்பிடத்தக்கவர்.
- ❖ கவியரங்கக் கவிதைகளாலும் சிறப்படைந்தவர்.
- ❖ 'மரபுக் கவிதையின் வேர் பார்த்தவர்' 'புதுக் கவிதையின் மலர் பார்த்தவர்' என்ற சிறப்புக்குரியவராவார்.

01. பத்தி எழுத்துக்கள் என்றால் என்ன?

பக்தி எழுத்து என்பது பத்திரிகைகள் வெளிவரத் தொடங்கிய பின்னர் தமிழுக்குக் கிடைத்த புதியதொரு வடிவமாகும். கட்டுரை களுக்குரிய மரபுகளை மீறி ஆக்கப்படும் இந்த வடிவம் ஒரு வகையில் படைப்பாக்கமாகவே அமைகின்றது. பத்தி எழுத்துக்கள் எடுத்துக் கொண்ட விடயங்களைப் புதிய நோக்கில் புதிய நடையில், புதிய பாணியில் விபரிப்பன எனலாம்.

02. 'பத்தி எழுத்துக்கள்' என்ற பாடத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு பின்வருவனவற்றை விளக்குக.

அ. மரம் மனிதனுக்கு எவ்வெவ் விதங்களில் தங்களை முற்றிலும் அர்ப்பணம் செய்கின்றது விளக்குக.

ஆ. மரத்துக்கும், மனிதனுக்கும் உள்ள வேறுபாடுகள் பற்றிக் கட்டுரை ஆசிரியர் எவ்விதம் ஒப்பிடுகின்றார்.

அ. மனிதனின் வாழ்க்கைப் பாதையில் மரங்கள் மனிதனுக்குத் தங்களை முற்றிலும் அர்ப்பணம் செய்கின்றன. மனிதனுக்கு இவை செய்யும் அர்ப்பணிப்பானது போற்றத்தக்க மகத்துவம் வாய்ந்தது. மரம் செய்யும் அர்ப்பணிப்பைக் கவிக்கோ அப்துல் ரஹ்மான் பின்வரு மாறு வரிசைப்படுத்துகின்றார்.

மனிதனின் குழந்தைப் பருவத்தில் தொட்டிலாகப் பயன்படுகின்றது. நடை பழகும் பருவத்தில் நடை வண்டியாகவும், பள்ளிப் பருவத்தில் படிக்கும் ஏடுகளாகப் பயன்படுகின்றன. மணப்பருவத்தில் கூடக் கட்டிலாகவும், கிழப்பருவத்தில் ஊன்று கோலாகவும் பயன்படுகின்றது.

மனிதன் இறந்த பின்னர் கூட மரங்கள் மனிதனுக்குப் பயன்படுகின்றன. இறந்தவரைக் கொண்டு செல்லும் பாதையாகவும், இறந்த சிதையின் மேல் (உடலின் மேல்) உடன் கட்டையாக ஏறியும், அவன் தகனமாகும்போது தானும் அவனுடன் தகனமாகிச் சாம்பலோடு சாம்பலாகி விடுகின்றன.

மனிதனின் தாகத்துக்குப் பானம் தந்து, பசிக்கு உணவூட்டி, உடுக்க உடையாகி, வசிக்க வீடாகி, நோய்க்கு மருந்தாகி, அவன் பயணத்துக்குச் சக்கரங்களாகி, அவன் வேலைகளில் கைகளுக்குக் கைகளாகி, அவன் சுவாசத்திற்காகக் காற்றைச் சலித்துக்கொடுத்து, மேகங்களை கெஞ்சிப் பிச்சை கேட்டு மழையாகப் பொழிந்து நிழலாக நின்றதுவும்; மரங்கள், மனிதனுக்காகவே தங்களை முற்றிலும் அர்ப்பணம் செய்கின்றன.

- ஆ. மனிதனுக்கும் மரத்துக்கும் உள்ள வேறுபாடுகளைக் கவிக்கோ அப்துல் ரஹ்மான் அவர்கள் பின்வருமாறு ஒப்பிட்டுக் காட்டிச் செல்கின்றார்.
- ❖ மண், மனிதனுக்குப் புதை குழி; மரத்துக்கோ கருவறை
 - ❖ மண்ணின் மைந்தர்கள் மரங்களே; மனிதர்கள் அல்லர்.
 - ❖ பிறந்த இடத்தில் பற்று (ஆசை) வைத்து வரவு வைப்பவை மரங்கள், மனிதன் பிறந்த இடத்தைச் செலவு செய்கின்றவன்.
 - ❖ மரங்கள் சாய்ந்தால் காட்டிலிருந்து வீட்டுக்கு வரும்; மனிதன் சாய்ந்தால் வீட்டில் இருந்து காட்டுக்குப் போவான்.
 - ❖ மரம் புழுதியில் பூக்களையும் கழிநீரில் கனிகளையும் செய்கிறது. மனிதன் பூக்களில் புழுதியையும், கனிகளில் கழிநீரையும் செய்கின்றான்.
 - ❖ மனிதர்களுக்கு ஒரே ஒரு சிபி; ஒரே ஒரு சீதக்காதி. மரங்களிலே எல்லாமே சிபிகள்; எல்லாமே சீதக்காதிகள்.
 - ❖ மரம் கொடுப்பதற்காகவே கைகளை நீட்டுகிறது. மனிதன் வாங்குவதற்காகவே கைகளை நீட்டுகின்றான்.

- ❖ மரம் அத்தனை கைகளாலும் கொடுக்கின்றது.
மனிதன் வலக்கையால் கொடுப்பதை இடக்கையால் வாங்கிக் கொள்கின்றான்.
- ❖ மரம் வானத்தை நோக்கியே வளர்கிறது.
மனிதன் புழுதிலேயே புரளுகின்றான்.

இவ்வகைகளில் நோக்கும்போது மரங்களுக்கும், மனிதனுக்கும் இடையே பாரிய வேறுபாடுகள் இருப்பதைக் காணமுடிகின்றது. இவ் விதமாகத் தன்னை முற்றிலும் அர்ப்பணிப்புடன் தியாகம் செய்யும் மரங்களை மனிதன் நன்றி உணர்வுடன் பார்ப்பதில்லை என்பது கவலைக்குரிய விடயமாகும்.

03. 'பத்தி எழுத்துக்கள்' என்ற பாடத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு பின்வருவனவற்றைத் தெளிவுபடுத்துக.

அ. தருக்களின் (மரங்களின்) தயவில் மனிதன் வாழ்ந்தாலும் நன்றி கெட்டவனாகவே இருக்கிறான் எனக் கவிக்கோ ஏன் கூறுகின்றார்?

ஆ. மனிதன் படைத்த மரங்கள் எனக் கவிக்கோ பட்டியற்படுத்தும் மரங்கள் எவை?

அ. கவிக்கோ அவர்கள் மனிதன், மரங்கள் செய்த நன்றியை மறந்தவனாகவே இருக்கின்றான் என்பதைத் தனது கட்டுரையில் பல்வேறு வகையில் ஆதாரப்படுத்துகின்றார். அவர் இது பற்றிக் கூறவிழையும்போது,

மனிதனைப் பார்க்கிறேன் அவன் மரத்திலிருந்தே கோடரிக் காம்பு செய்து கொண்டிருக்கிறான். பயன் தருகின்ற தருக்களின் (மரங்களின்) தயவில் மனிதன் வாழ்ந்தாலும் மனிதன் நன்றி கெட்ட வனாகவே இருக்கிறான் எனக் கவிக்கோ கூறுகின்றார்.

பல்வேறு வகையிலும் மனிதனுக்குத் தன்னை முழுமையாக அர்ப்பணம் செய்கின்ற மரத்துக்கு இடைஞ்சல் செய்பவனாகவே இவன் விளங்குகின்றான்.

தாகத்துக்குப் பானம் தந்து, பசிக்கு உணவுட்டி, உடுக்க உடையாகி, நோய்க்கு மருந்தாகி, சுவாசத்துக்குக் காற்றைச் சலித்துக் கொடுத்து, மழைபெய்ய மேகங்களிடம் பிச்சை கேட்டும், வசிக்க

வீடாயும், பயணத்துக்குச் சக்கரமாகவும் உதவும் மரங்களுக்கு மனிதன் என்ன செய்கின்றான். அவை செய்யும் நன்றியை உணர்கின்றானா? மனிதன் மரங்களின் தயவில் வாழ்ந்தாலும் மரத்தை அழிக்கின்றான். தான் மரம்போல் ஆகிப் பிறருக்கு நன்மை செய்ய முடியாவிட்டாலும், மரங்களைப் படைக்கவாவது (நடுகை) மனிதனுக்குத் தெரிகிறதா?

இங்கே பலவழிகளில் உதவும் மரங்கள் செய்யும் நன்றியை மறந்தவர்களாக உள்ள மனிதர்கள் அம்மரங்களின் வளர்ச்சிக்கும், பெருக்கத்துக்கும் உதவவில்லை. மனிதன் மரநடுகை மூலம் மரங்களைப் பெருக்கி நிறைந்த பயன்களைப் பெறமுடியும். ஆனால் மனிதன் அதனைச் செய்யவில்லை. பயன்தரும் உள்ள மரங்களையே அழிக்கின்றனர். மரங்களைப் படைக்க (நடுகை செய்ய) மனிதன் விரும்ப வில்லை. எனவே மனிதன் நன்மை தருகின்ற தருவின் (மரத்தின்) தயவில் வாழ்ந்தாலும் நன்றி இல்லாதவனாகவே வாழ்கின்றான் என்றார் கவிக்கோ. மரத்தில் இருந்து கோடரிக் காம்பு (பிடி) செய்யும் மனிதன் தனக்கு உதவும் அம்மரத்தின் நன்றியை எண்ணுவதில்லை. தான் அழிக்கும் மரத்துக்குப் பதிலாகவாவது புதிய மரத்தை நடுகிறானா? இல்லை. எனவே மனிதன் நன்றி கெட்டவனாகவே வாழ்கின்றான்.

ஆ. மனிதன் படைத்த மரங்கள் எனக் கவிக்கோ பட்டியல் படுத்துபவை. தூக்கு மரங்கள், சிலுவை மரங்கள், கழு மரங்கள், கொடி மரங்கள்.

❖ இவை அனைத்தும் மாமிச பட்சிணி மரங்கள்.

❖ மலர்களைத் தின்று முட்களை உற்பத்தி செய்யும் மரங்கள்.

❖ வெயிலை விநியோகிக்கும் மரங்கள்.

இங்கே கவிக்கோ மனிதன் படைத்த மரங்களாகப் பட்டியற்படுத்தப் பட்ட மரங்கள் எவ்வகை மரங்கள் என்பதை தெளிய வைக்கின்றார்.

❖ இம்மரங்கள் உயிர்களை உண்ணுகின்ற மரங்கள். இம்மரங்கள் பிறருக்கு உதவுவன அல்ல. மனிதனின் உயிரை உண்பவை; அழிப்பவை என்றார்.

அது மட்டுமன்றி இம்மரங்கள் நல்லவைகளை உணவாக உட்கொண்டு தீங்கினை விளைவிக்கின்ற நச்சு மரம் எனக் கூறுகிறார். நல்லவற்றைத் தனதாக்கிக் கொள்ளும் இம்மரங்கள் எமக்கு அளிப்பவை தீங்கினையே என்பார். அதாவது அம்மரங்கள் எமக்கு அழிவையே ஏற்படுத்துகின்றன. உயிர்க் கொலை செய்யப் பயன்படுகின்றன.

மேலும் இம்மரங்கள் வெயிலை விநியோகிக்கும் மரங்கள் எனக் கூறுவார். இவ்விதமான மரங்கள் எமக்கு வெப்பத்தை அள்ளித் தருகின்றன என்றார். இங்கே வெப்பம் என்பது துன்பத்தைத் தருகின்றன. மரங்கள் வெயிலுக்குக் குடைபிடிக்கும் மரங்கள். களைப்படையும் போதெல்லாம் தாய்ப் பாசத்தோடு தங்கள் மடியில் என்னை வசப்படுத்துவன இம்மரங்களே. ஆனால் மனிதன் படைத்த மரங்கள் எனப் பட்டியற்படுத்தப்படுவன எமக்குத் தாங்கொணாத வெப்பத்தையே (துன்பத்தைத்) தருவன,

இவ்விதம் கவிக்கோ மனிதன் படைக்கும் மரங்களைப் பட்டியற் படுத்துகின்றான்.

04. 'பத்தி எழுத்துக்கள்' என்ற பாடத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு பின்வருவனவற்றை விளக்குக.

அ. மரம் உயர்திணை என்பதற்குப் பத்தியாளர் கூறும் காரணங்கள்

ஆ. பத்தி எழுத்தாளர் தனது கருத்துக்களை முன்வைப்பதற்குக் கையாண்ட உத்திகள்

அ. பத்தியாளர் தனது பார்வையில் மரங்கள் உயர்திணை என்பதைப் பல்வேறு ஆதாரங்கள் மூலம் நிரூபிக்க முனைகின்றார். மரங்கள் மனிதர்களுக்குத் தம்மை அர்ப்பணித்துச் செய்யும் தியாகங்கள் ஆற்றவு கொண்ட மனிதன், மரங்களுக்குத் தம்மை அர்ப்பணித்துச் செய்யும் தியாகங்கள் என்ற வேறுபாட்டின் அடிப்படையிலேயே மரங்கள் உயர்திணை என ஆதாரப்படுத்துகின்றார்.

முதலில் மரங்கள் எவ்வாறெல்லாம் மனிதனுக்குத் தம்மை முற்றாக அர்ப்பணம் செய்து உதவுகின்றன என்பதைக் காட்டுகின்றார்.

❖ பத்தி எழுத்தாளர் கட்டுரையின் ஆரம்பத்திலேயே சாலையில் நடக்கிறேன். இருபுறமும் மரங்கள் மலர் சொரிந்து என் பயணத்தை ஆசீர்வதிக்கும் மரங்கள், வெயிலுக்குக் குடை பிடிக்கும் மரங்கள், நான் களைப்படையும் போதெல்லாம் தாய்ப் பாசத்தோடு தங்கள் மடியில் என்னை ஆசுவாசப்படுத்தும் மரங்கள் என்பார்.

இங்கே கவிக்கோ ஆரம்பத்திலேயே பயணம் செல்லும்போது தனக்குப் பூச்சொரிந்து இன்பம் அளிப்பதையும், வெயிலுக்கு நிழலாக

அமைந்து வெப்பத்தைத் தடுப்பதையும், தங்கள் மடியில் (நிழலில்) ஆசுவாசப்படுத்தும் மரங்கள் என மரங்கள் செய்யும் நன்றியைப் பெருமையுடன் பேசுகின்றார்.

இதன் பின்னர் மரத்தில் இருந்து நாம் பெறும் பயன்களை, மரம் உதவுகின்ற வகைகளை இனம் காண்கின்றார்.

❖ குழந்தைப் பருவத்தில் தொட்டிலாகி, நடை பழகும் பருவத்தில் நடைவண்டியாகி, பள்ளிப் பருவத்தில் ஏடுகளாகி, மாணவப் பருவத்தில் கட்டிலாகி, கிழப்பருவத்தில் ஊன்று கோலாகி, ஒருவர் இறந்த பிறகும் பாடையாகிச், சிதையிலும் உடன்கட்டை ஏறிச் சாம்பலோடு சாம்பலாக மனிதனுக்காகவே தங்களை முற்றிலும் அர்ப்பணம் செய்கிறது.

❖ மனிதன், மரங்கள் இன்றி வாழ முடியாது. அம்மரங்கள் மனிதனிடம் இருந்து எதையும் எதிர்பார்க்கவில்லை. மனிதனின் தாகத்துக்குப் பாணம் தந்து, பசிக்கு உணவுட்டி, உடுக்க உடையாகி, வசிக்க வீடாகி, நோய்க்கு மருந்தாகி, அவன் பயணத்துக்குச் சக்கரங்களாகி, அவன் வேலைகளுக்குக் கைகளாகி, அவன் சுவாசத்துக்காகக் காற்றைச் சலித்துக் கொடுத்து, அவனுக்காக மேகங்களைக் கெஞ்சிப் பிட்சை கேட்டு மழையைப் பொழிகின்றது. ஓ! மரங்கள் மட்டும் இல்லை யென்றால் மனிதன் வாழ்ந்திருப்பானா?

❖ இவ்விதம் எல்லா மரங்களும் மனிதனுக்குத் தம்மை முழுவதுமாக அர்ப்பணித்து உதவுகின்றன. மனிதன் மரங்களுக்குச் செய்வது என்ன? மரங்களின் பயன்களையும், உதவிகளையும் அனுபவிக்கின்றான். ஆனால் உதட்டளவில் கூட செய்ந்நன்றி பயப்பவனாக உள்ளானா? இல்லை. அதுபற்றி அவனுக்குத் தெரியாது. இவ்விதம் உதவும் மரங்களை அழியாது பாதுகாக்கின்றானா? இல்லை. எனவே மரங்கள் உயர்திணை எனக் கூறுவது தவறா?

❖ தனக்கு வேண்டியபடி மரங்களின் மேல் இரக்கம் காட்டாது தேவைக்கு மிதமிஞ்சி அழிக்கின்றான். மரம் செய்த உதவியையும், நன்றியையும் எண்ணிப் பார்க்கின்றானா? மரங்களை அழிப்பது அவனுக்குக் கைவந்த கலை. செய்ந்நன்றி உடையவனாக மனிதன் செயற்படுகின்றானா? அவ்வாறெனில் மனிதனா? மரமா உயர்திணை. மரங்கள் உயர்திணை எனக் கூறுவதில் என்ன தவறு. மரங்களே உயர்திணை.

- ❖ இவ்விதம் உதவுவனவற்றை அழிக்கும் மனிதன் அதற்காகத் தான் மரங்களைப் படைக்க அதாவது மரநடுகை மூலம் நிறைந்த மரங்களை நாட்டி அதன் மூலம் அதிக பயனைப் பெற முனைகின்றானா? இல்லை. தான் அழிக்கும் மரங்களின் தொகை அளவுக்காவது வேறு மரங்களை நாட்டுகின்றானா? இல்லை. அவ்வாறெனில் யார் மரங்கள்? ஆற்றிவு படைத்தவன் மனிதன். அவன் உயர்திணை என்றால் அவனின் செயற்பாடு உயர்திணைக்கு உரியதா? செயந் நன்றி மறப்பவனல்லவா?

எனவே நன்றிக்கு வித்தாகவும், மனிதனின் வாழ்வுக்கு உதவுவனவாகவும் உள்ள மரங்கள் உயர்திணை எனக் கூறலாம் எனக் கவிக்கோ அவர்கள் தர்க்க வாதத்தின் மூலம் சான்றுகளை முன் வைத்து மரங்கள் உயர்திணை என நிரூபிக்கின்றான்.

- ஆ. பத்தி எழுத்தாளர் மரங்கள் உயர்திணை என்பதை நிரூபிப்பதற்குப் பல்வேறு உத்திகளைக் கையாண்டு வெற்றி கண்டார்.

- ❖ மனிதன் மரங்களைப் படைக்கவில்லை. மனிதன் உயர்திணை, மரங்கள் அ.றிணை என்பது நியதி. மனிதன் ஆற்றிவு படைத்தவன். பகுத்தறிவு கொண்டவன் ஆனால் மரங்கள் ஐந்தறிவு படைத்தன என்பதும் நியதி. இவ்வித மிருக்க எவ்விதம் மரங்கள் உயர்திணை என்பதை நிரூபிப்பது. அதற்கான பல்வேறு உத்திகளைக் கவிக்கோ அவர்கள் கையாண்டுள்ளார்.

- ❖ உயர்திணை மனிதன் எவ்விதத்தில் மரங்களுக்கு உதவுகின்றான். எவ்விதத்தில் மரங்கள் மனிதனுக்கு உதவுகிறது என்பதே பத்தி எழுத்தாளரின் முன்மொழிவு ஆகும்.

- ❖ ஆற்றவு படைத்த மனிதனின் செயற்பாட்டையும், ஐந்தறிவு படைத்த மரங்களின் செயற்பாட்டையும் ஒப்பிடுகின்றார் கவிக்கோ.

- ❖ குழந்தைப் பருவத்தில் தொட்டிலாகி, வண்டியாகி, ஏடாகி, கட்டிலாகி, ஊன்று கோலாகி, பாடையாகி, சிதையில் உடன் கட்டை ஏறிச் சாம்பராகும் மரங்கள் இதைவிட மரங்களால் வேறு என்ன மனிதனுக்குப் பயன், நன்மை அளிக்க வேண்டியுள்ளது.

- ❖ தங்களை முற்றிலும் அர்ப்பணம் செய்கின்றது. இவ்விதம் மனிதன், மரங்களுக்குச் செய்யும் நன்மை என்ன? மரங்களுக்கு எந்தவிதத்தில் உதவுகிறான்? ஆற்றவு படைத்தவன் பகுத்தறிவு கொண்ட மனிதன்

என்பவன் தமக்கு உதவும் மரங்களுக்கு தாம் செய்ந்நன்றி மறந்து உதவாது விட்டாலும், அவற்றிற்குத் தீங்கு செய்யாது விடலாம் அல்லவா? அப்படிச் செய்கின்றானா? தனக்கு உதவும் மரங்களை அளவின்றி, வெட்டி வீழ்த்துகின்றான். அவற்றை அழிக்கின்றான். தான் வெட்டி வீழ்த்தும் அளவுக்காவது மரங்களைப் படைக்கின்றானா? எனக் கேட்கின்றார் கவிக்கோ. மரநடுகையில் மனிதன் ஈடுபடுகின்றானா? இல்லை. அவ்விதமெனில் மரம் உயர்திணை என்பதே ஆசிரியரின் வாதமாகும்.

- ❖ மனிதனின் தாகத்துக்குப் பானம், பசிக்கு உணவு, உடுக்க உடை, வசிக்க வீடு, நோய்க்கு மருந்து, பயணத்துக்குச் சக்கரம், அவன் வேலைகளில் கைகளுக்குக் கைகளாகி, சுவாசத்திற்காகக் காற்றைச் சலித்துக் கொடுத்து, அவனுக்காக மேகங்களைக் கெஞ்சிப் பிச்சை கேட்டு மழை பொழியச் செய்து மனிதனை வாழச் செய்வன மரங்கள் அல்லவா? மரங்கள் மட்டும் இல்லையென்றால் மனிதன் வாழ்ந்திருப்பானா? இவ்விதம் உதவும் மரங்களுக்கு மனிதன் செய்யும் நன்றி என்ன? மரங்களை வெட்டி வீழ்த்துகின்றான். மரங்களைப் புதிதாக நாட்டுவது, பாதுகாப்பது இல்லை அவ்வாறெனில் செய்ந்நன்றி மறந்த மனிதர்களா? மரங்களா? உயர்திணை. மரங்கள் உயர்திணை என்பது அவரது வாதமாகும்.
- ❖ மனிதனை 'மரமே' என்றால் கோபித்துக் கொள்கின்றான். மனிதன் மரத்திலிருந்தே கோடரிக்காம்பு செய்கின்றான். தருகின்ற (உதவுகின்ற) தருக்களின் (மரங்களின்) தயவில் வாழ்ந்தாலும் நன்றி கெட்டவனாகவே வாழ்கின்றான். எனவே மரங்கள் உயர்திணை என்பார்.
- ❖ மனிதன், மரங்களின் நன்மை புரியும் இடத்தைப் பிடிக்க முடியுமா? மனிதன், மரமாக முடியுமா? எவ்வளவு வேறுபாடுகள் என மரத்துக்கும், மனிதனுக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாட்டைப் பட்டியல்படுத்துகின்றார்.
- ❖ மனிதர்களுக்கு ஒரே ஒரு சிபி, ஒரே ஒரு சீதக்காதி ஆனால் மரங்களில் எல்லாமே சிபிகள்; சீதக்காதி, என்றும்;
- ❖ மரங்கள் கொடுப்பதற்குக் கை நீட்டுகின்றன; மனிதன் வாங்குவதற்குக் கை நீட்டுகின்றான் எனப் பரிகாசம் செய்து மரங்கள் உயர்திணை என வாதிகுகின்றார்.

❖ மரங்களை மனிதன் நடுகை செய்யவில்லை. அழிக்கின்றான். ஆனால் மனிதன் படைத்த மரங்கள் சில உண்டு. இம் மரங்கள் அழிவுப் பாதைக்குரிய மரங்கள் எனச் சிலவற்றைப் பட்டியற்படுத்தி மனிதனின் உள்ளத்தைச் சிந்திக்க வைத்தார் எனலாம்.

பாதைக்குரிய மரங்கள் எனச் சிலவற்றைப் பட்டியற்படுத்தி மனிதனின் நடத்தையை வெட்கப்படும் அளவுக்கு இனங்காட்டக் கவிக்கோ தவறவில்லை. அவர் காட்டும் மனிதன் படைத்த மரங்கள் தூக்கு மரங்கள், சிலுவை மரங்கள், கழு மரங்கள், கொடி மரங்கள் அவை அனைத்தும் மாமிசத்தை உண்ணும் மரங்கள் மாமிச பட்சணி எனக் கூறுகிறார்.

எனவே மரங்கள் உயர்திணை என வலியுறுத்திக் கூறுவார் இவ்வாறு பல்வேறு உத்திகள் மூலம் மரங்கள் உயர்திணை என்பதைக் கவிக்கோ அவர்கள் முன் வைத்து வெற்றி கண்டார் எனலாம்.

05. 'பத்தி எழுத்துக்கள்' என்ற பாடத்தில் மரம் என்பது உயர்திணை எனக் கூறும் ஆசிரியரின் மொழிநடைச் சிறப்பை மதிப்பிடுக.

இக்கட்டுரையில் கவிக்கோ அப்துல் ரஹ்மான் அவர்கள் தனது ஆளுமையின் சிறப்பைத் திறம்படப் பயன்படுத்தியுள்ளார். இவர் கவிஞர், பத்தியாளர், ஆய்வாளர், பேச்சாளர் எனப் பல்வேறு தடங்கலில் நின்று வெற்றி பெற்றவர். தான் எடுத்துக் கொண்ட தலைப்பினை ஆதாரப்படுத்தி வெற்றி காண்பதற்கு அவர் எடுத்த பல்வேறு ஆதாரங்கள் உண்மையிலேயே அதிசயிக்கத்தக்கன எனலாம். வாசகர்கள் கவிக்கோ அவர்கள் கூறும் நியாயத்திற்கு முரணான கருத்துக்களை முன் வைக்க முடியாத அளவுக்கு அவரின் மொழிநடைச் சிறப்பும், தர்க்க ரீதியாக வாதிடும் திறமையும் செழுமை தந்துள்ளன எனில் மிகையாகாது.

❖ கட்டுரையின் ஆரம்பத்தில் அவர் மரங்கள் தொடர்பான அவரது அறிமுகம் அடுத்தடுத்து வரும் அழகு மொழியில் உள்ள சிறுசிறு வாக்கியங்கள் அதுவும் பொருள் பொதிந்த வாசகர்களைக் கவரும் படியான சிந்தனையைத் தூண்டும் வார்த்தைப் பிரயோகங்கள்.

“சாலையில் நடக்கிறேன்.கிரு புறமும் மரங்கள் மலர் சொரிந்து என் பயணத்தை ஆசீர்வதிக்கும் மரங்கள் வெயிலுக்குக் குடைபிடிக்கும் மரங்கள்....”

- ❖ தான் எடுத்துக் கொண்ட கருப்பொருளை நியாயப்படுத்த முதலில் வாசகனின் மனதில் இருத்திவிட வேண்டிய நியாயங்களை முதலில் சிறுகச் சிறுக ஊட்டுதல், ஊன்றுதல்.

“...குழந்தைப் பருவத்தில் தொட்டிலாகி நடைபழகும் பருவத்தில் நடைவண்டியாகி, பள்ளிப் பருவத்தில் ஏடுகளாகி...”

இவ்விதமாக மரம் தன்னை முற்றிலும் அர்ப்பணித்தலை விபரித்தல்.

- ❖ அடுத்ததாக மரங்கள் எமக்கு எவ்வாறெல்லாம் உதவுகின்றன என்பதை மெல்ல மெல்ல தெரிவித்தல்.

“மனிதனின் தாகத்திற்குப் பானம்தந்து, பசீக்கு உணவுட்டி உடுக்க உடையாகி..”

- ❖ இவ்விதம் கூறியவர் ‘ஓ! மரங்கள் இல்லையென்றால் மனிதன் வாழ்ந்திருப்பானா?’ என வாசகர்களை கேட்கின்றார். இங்கே எவ்விதம் வாசகர்களுக்கு மெல்ல மெல்லக் கருத்துக்களைத் தந்தவன். அதற்கு அடுத்ததாக நியாயம் எவ்விதமானது எனக் கேட்கிறார். எனவே கவிக்கோ அவர்களின் மொழிநடை ஆளுகையே அவரது கட்டுரையின் வெற்றிக்கு அடித்தளம் எனலாம்.
- ❖ சிறுசிறு பந்தியமைப்பு அதில் பொதிந்துள்ள ஆளமான உள்ளத்தைத் தொடும், மனத்தை உலுக்கும் கருத்துக்கள்

“மனிதனைப் பார்க்கிறேன் அவன் மரத்திலிருந்தே கோடரிக் காம்பு செய்து கொண்டிருக்கின்றான். தருகின்ற தருக்களின் தயவில் வாழ்ந்தாலும் மனிதன் நன்றி கெட்டவனாகவே இருக்கின்றான்”

இங்கு மனிதன் எப்பொழுதும் பயனைத் தந்து கொண்டிருக்கின்ற மரத்தின் மேல் இருந்தே கோடரிக்குப் பிடி (காம்பு) சீவுகின்றான். ஆனால் மரத்தில் இருந்து பயன் பெறும் மனிதன், மரத்துக்காக என்ன செய்தான்? என்றால் அதற்கான விடை இல்லை. எதுவும் செய்யவில்லை. இவ்விதம் விடையை எம்மிடையே கேட்கின்றான். எனவே மனிதன் நன்றி கெட்டவன்.

- ❖ மனிதன் மரமாக முடியுமா? மனிதனுக்கும், மரத்துக்கும் எவ்வளவு வேறுபாடுகள் எனத் தனது மொழிநடைச் சிறப்பை அள்ளிக் கொடுத்து நியாயத்துக்காக வாதாடும் கவிக்கோவைக் காண்கிறோம்.

**‘பிறந்த கிடத்தில் பற்று வைப்பவை மரங்கள்
மனிதன் பிறந்த கிடத்தைச் செலவு செய்பவன்’
‘மரம் வானத்தை நோக்கி வளருகிறது.
மனிதன் புழுதியில் கிடந்து புரளுகிறான்’**

மரத்தில் நல்ல எண்ணம் மரம் சுதந்திரமாக வானளாவ வளர்வதையும், மனிதன் புழுதியில் புரளுவதையும் காட்டும் மொழிநடைச் சிறப்பு.

- ❖ நியாயங்களை எம் மனதில் போட்டு அதற்கான விடைகளை எம்மையே சிந்திக்க வைக்கும் கருத்துப் பிரயோகமும், பரிமாற்றமும் இவரது எழுத்துக் கையாளுகைச் சிறப்பு ஆகும்.

**‘மனிதன் தன்னை மண்ணின் மைந்தன் என்று
வெட்கமில்லாமல் சொல்லிக் கொள்கிறான். உண்மை
யில் மண்ணின் மைந்தன் மரங்களே; மனிதர்கள் அல்லர்’**

இங்கு தர்க்க ரீதியாக மனிதன் மண்ணுக்கு என்ன செய்தான்? மரங்கள் மண்ணில் பிறந்து பிறருக்காக என்ன செய்தன என்பதற்குக் கட்டுரையின் ஆரம்பத்தில் விடை தந்து அதனை இப்பொழுது பிரயோகிக்கும் திறன் மனிதனின் சிறுமையை, இழிவைக் காட்டும் பாங்கு. வியக்கத்தக்கன. ‘பானம் தந்து, உணவூட்டி...’

- ❖ மரம் அத்தனை கைகளாலும் கொடுக்கிறது.

**‘...மரம் கொடுப்பதற்காகக் கைகளை நீட்டுகிறது
மனிதன் வாங்குவதற்காகக் கைகளை நீட்டுகிறான்...’**

இங்கு மரங்கள் எமக்கு எல்லாவற்றையும் தருகிறது. ஆனால் மரத்துக்காக நாம் என்ன செய்தோம். ஆனால் மனிதனும் கைகளை நீட்டுகிறான். எதற்காக வாங்குவதற்காக எனத் தன் மொழிநடைச் சிறப்பை, வளத்தை உரியபடி பிரயோகிக்கும் தக்க இடங்களைக் கண்டு பாவித்த பெருமை, அங்கதச் சுவையுடன் மொழியும் போக்கு என்பன கவிக்கோவின் எழுத்துக்கு உண்டு.

- ❖ மனிதனால் மரமாக முடியவில்லை. மரங்களைப் படைக்கவாவது தெரிகிறதா? எனக் கேலியுடனும், இழிவுடனும் வினா எழுப்பும் நடை சிறப்பானது. மனிதன், மரமாகியிருந்தால் பயன் தந்திருப்பாய். முடிய வில்லை, ஆனால் மரத்தைப் படைத்து மரங்களைப் பெருக்கம் செய்தாயா? மரம் நடுகை செய்தாயா? இக் கேள்விக்குத் தலை குனிந்து நாம் நிற்க வேண்டிய நிலை. இங்கு வினாவை எழுப்பி மனிதனின் சிந்தனையைக் கிளறித், தாழ்ந்த எமது எண்ணத்தை உணர வைக்க அவர் கையாண்ட மொழி நடையே உதவிற்று எனலாம்.
- ❖ கதைகளையும், வரலாறுகளையும் தக்கபடி கூறி நியாயப்படுத்தும் மொழி நடைச் சிறப்பு. மனிதனின் பலயினத்தை எங்கணும் விதை த்துச் செல்லும் வார்த்தைப் பிரயோகம், வாக்கியத் தொகுப்பு பாராட்டத்தக்கது.
- ❖ மனிதன் படைத்த மரங்கள் எனக் காட்டி, மனிதனைச் சிந்திக்க வைத்தது மட்டுமன்றி வெட்கப்படவும் வைத்த அவரது மொழிநடைக் கையாளுகையானது பாராட்டவும் போற்றவும் தக்கது எனலாம்.

‘மனிதர்களுக்கு ஒரே ஒரு சிபி ; ஒரே ஒரு சீதக்காதி...’

- ❖ ‘மனிதன் படைத்த மரங்கள்..., தூக்கு மரங்கள், சிலுவை மரங்கள், கழு மரங்கள் கொடி மரங்கள்...’ இவ்விதம் பல்வேறு வகையில் தனது மரங்கள் உயர்திணை என்ற தலைப்பை நியாயப்படுத்த முன் வைக்கும் காரணகாரியத் தொடர்புகளைத் தக்கபடி, தக்க இடத்தில் பிரயோகித்து, வாசகர்களின் மனத்தில் இலகுவாக அவற்றைப் புகுத்தி, தனது நியாயத்தை வாசகர்களிடமே விட்டு வெற்றி கண்டமைக்கு கவிக்கோ அவர்களின் மொழிநடைச் சிறப்பே காரணம் எனக் கூறிக் கொள்ளலாம்.

06. பத்தி எழுத்துக்கள் என்ற பாடத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு பின்வருவனவற்றை விளக்குக.

அ. மனிதர்களுக்கு ஒரே ஒரு சிபி, ஒரே ஒரு சீதக்காதி விளக்குக.

ஆ. மண்ணின் மைந்தர்கள் மரங்களே என நியாயிக்கும் விதம்

இ. மரங்கள் கொடுப்பதற்காகக் கையை நீட்டுகிறது.

மனிதன் வாங்குவதற்குக் கையை நீட்டுகிறான் விளக்குக.

அ. 1. மனிதர்களுக்கு ஒரே ஒரு சிபி.

மரம் என்பது உயர்திணை என்பதை ஆதரப்படுத்திச் செல்கின்ற கவிக்கோ அவர்கள் மனிதனுக்கும், மரத்துக்கும் எவ்வளவு வேறு

பாடுகள்! எனக் கூறி அதனை ஆதாரப்படுத்துவார். மரங்கள் யாவற்றையும் கொடுக்கின்றன. தன்னலம் கருதவில்லை. பொதுநலம் கருதிச் செய்கின்றன. ஆனால் மனிதன் அவ்விதம் செய்கின்றானா? இல்லை. மனிதரில் எனக்குத் தெரிந்த பிற உயிரின் துன்பம் கண்டு இரங்கியவன் வரலாற்றில் ஒருவன் தான். எனவேதான் **‘மனிதர்களுக்கு ஒரே ஒரு சிபி’** எனக் கூறினார்.

சிபி மன்னன் ஒரு நாள் வெளியில் சென்றபோது வேடன் ஒருவன் ஒரு உயிருள்ள புறாவைத் தராசில் வைத்து நிறுத்து இறைச்சிக்காக விற்பதற்கு முனைந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டான். சிபி மன்னன் பிற உயிர்கள் மேல் இரக்கம் கொண்டவன். எனவே சிபி, வேடனிடம் சென்று இதனைக் கொல்லாது, உயிருடன் விட்டு விடுவாக என வேண்டினான். அதற்கு வேடன் தனது தொழில் வேட்டையாடுவதும், அதன் மூலம் சீவனம் செய்வதும் எனக் கூறி மறுத்தான். அப்படியானால் இப்புறாவின் எடைக்குத்தக்க உங்கள் உடலின் இறைச்சியைத் தருமாறு வேண்டினான்.

அப்போது சிபி மன்னன் தனது உடலில் உள்ள தசையைப் புறாவின் எடைக்குத் தருவதாக ஒப்புக் கொண்டான். தராசின் தட்டில் ஒரு புறம் புறா, அடுத்த பக்கம் சிபி தனது உடலின் தசையை அறுத்து அறுத்து வைத்தான். அப்பொழுது இறையருளால் புறாவின் எடை கூடவே இருந்தது. அரசன் மீண்டும், மீண்டும் தனது தசையை அறுத்து வைத்தான். அப்போதும் புறாவின் எடை கூடவே இருந்தது. அப்போது சிபி மன்னன் இரத்தம் தோய்ந்த நிலையில் தானே தராசில் ஏறி அமர்ந்து, புறாவை விடும்படியும் அதற்காகத் தன்னை அர்ப்பணித்தான்.

இறையருளால் வேடன், பிற உயிர் மேல் தான் இரக்கமின்மையை உணர்ந்தான். உயிர்கள் மேல் இரக்கம் காட்டும் எண்ணம் அவனுக்குத் தோன்றிற்று. இறையருளால் யாவும் முன்பு போலாகியது. சிபி மன்னன் முன்போல் ஆனான். புறா விடுவிக்கப்பட்டது. இவ்விதம் பிற உயிர்கள் மேல் இரக்கம் காட்டியது **மனிதர்களுக்கு ஒரே ஒரு சிபி** என இதனையே கவிக்கோ சான்றாகக் கொண்டார்.

அ. 2. மனிதர்களுக்கு ஒரே ஒரு சீதக்காதி

‘மனிதர்கள் கை நீட்டுவது வாங்குவதற்காகவே’ எனக் கூறும் கவிக்கோ ‘மனிதர்களுக்கு ஒரே ஒரு சீதக்காதி’ இருந்தான் எனக்

சூறி மரம் உயர்திணை என ஆதாரப்படுத்துவார். இங்கே சீதக்காதி என்பவன் கொடை வள்ளல் ஆவான். ஒரு முறை நாட்டிலே மழை இன்மையால் வானம் தொடுமளவுக்குப் பஞ்சம் ஏற்பட்டது. மாற்று யர்ந்த பொன்னும், நெல்லும் நிறையில் சமமாக மதிக்கப்பட்டது. பசியால் வாடினோர் பொன்னை உண்டு பசி தீர்க்க முடியாது. எனவே உணவுப் பஞ்சத்தில், பசியில் இருந்து மக்கள் மீளப் பொன்னுக்குச் சமனாக நெல்லை நிறுத்து வேண்டி உண்டனர். இவ்விதம் நெல்லும், பொன்னும் சமனாக மதிக்கப்பட்ட கொடும்பஞ்ச காலத்திலே எவர் தடை செய்தாலும் உணவிடும் அறத்திற்குத் தடை ஏற்படாமல் “நான் கிருக்கிறேன். வறியவரே, அஞ்சவேண்டாம்” எனத் தன் மார்பினைத் தட்டித் தெரியச் சொற்களை உரைத்து அறம் செய்தவன் திருமாலைப் போன்ற சீதக்காதி ஆவான். கருணைக் களஞ்சியம் போன்றவனே! நாள்தோறும் நின் கைப்பொருள் ஒன்றும் மட்டுமே நின்னை விரும்பி வந்த புலவர்களுக்கு உதவும் எனப் புலவர்கள் போற்ற வாழ்ந்தவன். சீதக்காதி ஆவான்.

கையை விரித்துப் பிச்சை எனக் கேட்பவருக்குச் செம்பொன் காசுகளைப் பிடிபிடியாக இடைவிடாது அளிப்பவன் சீதக்காதி மட்டுமே. சீதக்காதியின் இருகைகளும் வந்து இரந்தவர்களுக்குக் கொடுத்துக் கொடுத்துச் சிவந்தன. இதனைப் படிக்காசுப் புலவர்,

‘....அனுதனமும்
நந்து சீவந்தது மால் சீதக்
காதி கிருகரமே...’

எனப் பாடியிருப்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

இவனை விட வேறு எவரும் எவருக்கும் மன நிறைவுடன் கொடை செய்தவன் எவருமில்லை. கொடை வள்ளல் சீதக்காதி மட்டுமே அவ்விதம் வாழ்ந்தான். எனவே மனிதர்களுக்கு ஒரே ஒரு சீதக்காதி எனக் கவிக்கோ பெருமையுடன் கூறிய சீதக்காதி இவ்விதம் வரையாது வழங்குபவன் ஆவான்.

ஆ. மரம், உயர்திணை என ஆதாரப்படுத்தப் புறப்பட்ட கவிக்கோ ‘மனிதன் தன்னை மண்ணின் மைந்தன்’ என்று வெட்கமில்லாமல் சொல்லிக் கொள்கிறான். உண்மையில் மண்ணின் மைந்தர்கள்

மரங்களே; மனிதர்கள் அல்லர் எனக் கவிக்கோ அவர்கள் நியாயப் படுத்துகின்றார்.

- ❖ இங்கே மனிதன் மண்ணில் பிறந்து அங்கேயே வாழ்கின்றான். அவன் மண்ணுக்கோ அல்லது மண்ணில் பிறந்த மனிதனுக்கோ என்ன செய்து விட்டான். மண்ணைப் பல்வேறு வகைகளில் மாசு படுத்துகின்றான். தான் பிறந்த மண்ணுக்கு என்ன செய்தான். மண்ணை மனிதன் விசுவாசிக்கின்றானா? தனக்கு உயிர் கொடுத்து உதவும், தான் வாழ்ந்த, வாழும் மண்ணுக்குச் செய்ந்நன்றி செலுத்து கின்றானா? இல்லை.
- ❖ ஆனால் மரம் என்ன செய்கின்றது. பிறந்த இடத்தில் பற்று வைத்து வரவு வைப்பவை மரங்கள். மரம் கொடுப்பதற்காகவே கைகளை நீட்டுகின்றது. மரம் அத்தனை கைகளாலும் கொடுக்கின்றது. மரம் மண்ணுக்குச் செழிப்பைக் கொடுப்பதுடன் மண்ணில் இருந்து பெறும் பயனை மனிதனுக்கே பிற உயிர்களுக்கே வழங்குகின்றது.
- ❖ ஆற்றிவு படைத்த மனிதன் எதனைக் கொடுத்தான் பிறருக்கு. ஆனால் அ.றிணைப் பொருளான மரம் பிறருக்குத் தாகத்துக்குப் பானம் தொடக்கம் உணவு, உடை, வீடு, மருந்து, சக்கரம், மழை, காற்று எனப் பல்வேறு வகைகளில் உதவுகின்றது. மனிதன் இதனைச் செய்யவில்லை. மனிதன் பிறருக்கு உதவுகின்றானா? இல்லை.
- ❖ எனவே மண்ணில் பிறந்த மனிதன் பிறருக்கு எதனைச் செய்து விட்டான்? ஆனால் மண்ணில் பிறந்த மரங்கள், மனிதனுக்கு எவ்வள வற்றை அத்தனை கைகளாலும் கொடுக்கின்றது. மனிதன் மரமாக முடியாவிட்டாலும், மரங்களைப் படைக்கவாவது மனிதனுக்குத் தெரிகிறதா? மரங்களை அழிக்கிறான். அழிக்கும் மரங்களையாவது நடுகிறானா? இல்லை.

எனவே மண்ணின் மைந்தன் என்று தன்னை வெட்கமில்லாது சொல்லிக் கொள்கின்றான். எனவேதான் **மண்ணின் மைந்தன் மரங்களே** எனக் கவிக்கோ அவர்கள் ஆதாரப்படுத்துகின்றார்.

இ. மரங்கள் எப்பொழுதும் மனிதனுக்குப் பயன் தந்த வண்ணமே இருக்கின்றன. பிறருக்கு உதவுவதே அதன் வேலை. மனிதர்களுக்கு ஒரே ஒரு சிபி; ஒரே ஒரு சீதக்காதி என்றார். வேறு எவருமில்லர். பிற

உயிர் மேல் இரக்கம் கொண்டு சாதனை படைத்தவன் சிபி. வரை யாது ஏழைகளுக்கு வழங்கிக் கை சிவந்தவன் சீதக்காதி. இவர்களை விட மனிதருள் யாருளர் இவர்களுக்கு நிகரானவர்கள்.

- ❖ ஆனால் மரங்கள் எந்நேரமும் கொடுப்பதற்காகவே கைகளை நீட்டுகின்றன என்றார். தொட்டிலாக வண்டியாக, ஏடுகளாக, கட்டிலாக, ஊன்று கோலாக, பாடையாக, உடன் கட்டையாக மரங்கள் முற்றிலும் தம்மை மனிதனுக்கு அர்ப்பணம் செய்கின்றன.
- ❖ மனிதனுக்குப் பானம் தந்து, உணவுட்டி, உடைதந்து, வீடாகி, மருந்தாகி, சக்கரங்களாகி, வேலைகளில் கைகளுக்குக் கைகளாகி, சுவாசிக்கக் காற்றைக் கொடுத்து, மழை கொடுத்து பலவழி வகையிலும், மனிதனுக்கு உதவுகின்றன. எப்பொழுதும் கொடுப்பதற்காகவே மரங்கள் கைகளை நீட்டுகின்றன என்றார்.
- ❖ ஆனால் மனிதன் எப்போது கை நீட்டுகின்றான். ‘மனிதர்களுக்கு ஒரே ஒரு சீதக்காதி’ அதாவது கையை நீட்டி வரையாது கொடுத்தவன் சீதக் காதி மட்டுமே. ஆனால் மனிதன் வாங்குவதற்காகவே கையை நீட்டுகின்றான். அவன் கொடுப்பதற்காகக் கையை நீட்டுவதில்லை. ஏன்? அவன் எவருக்கும் கொடுப்பதில்லையே. எனவே மனிதன் கொடுப்பதற்காகக் கை நீட்டுவதில்லை. வாங்குவதற்காகவே கையை நீட்டுகின்றான். எந்த நேரமும் பிறரிடம் கை நீட்டி வாங்குவதில் மனிதன் மகிழ்வடைகிறான். பிறர் என்னவாகினாலும், எப்படிப் போனாலும் பரவாயில்லை. தனக்குக் கை நிறைய வேண்டும். இதில் மகிழ்ச்சி காண்பவன் யார்? மனிதனே.
- ❖ பிறரை மடக்கி வாங்கி விடுவதில் மனிதன் விவேகி. அவ்வாறெனில் மரங்கள் பல்வேறு வகைகளிலும் தியாகம் பண்ணி மனிதனுக்குக் கொடுக்க விரும்புகின்றன. கொடுத்துக் கொண்டே இருப்பதில் தியாக உணர்வுடன் கொடுப்பதற்காகக் கைகளை (கிளைகளை, வேர்களை) நீட்டுகின்றன என்றார்.
- ❖ ஆனால் மனிதன் பிறருக்குக் கொடுத்து உதவுவதை அறியாதவன். பிறருக்குக் கொடுக்க விரும்பாதவன். அவ்வாறெனில் அவன் கை நீட்டுவது எதற்காக? பிறரிடம் இருந்து வாங்குவதற்காகவே கைகளை நீட்டுகின்றான் எனக் கவிக்கோ அப்துல் ரஹ்மான் அவர்கள் சிறப்பித்துக் கூறுகின்றார்.

அ. மென்மையே வாழும்

01. பத்தி எழுத்துக்கள் என்ற பாடத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு. 'மென்மையே வாழும்' என்ற தலைப்பில் கீழ்வரும் வினாக் களுக்கு விடை எழுதுக.

அ. 'மென்மையானவையே நீண்ட நாள் வாழும்' என்பதற்கு 'கன்'.பூஷியஸ்' என்ற சீன விஞ்ஞானி சீடனுக்குக் கூறிய செய்தி.

(மென்மையானவையே நீண்ட நாள் வாழும் எனக் கன்'. பூஷியஸ் கூறி கருத்து)

ஆ. 'வாழ்க்கை என்பது போராட்டம் இதில் வலிமையானவையே வாழும்' என டார்வின் வாழ்க்கை தொடர்பாகக் கூறிய கருத்து.

அ. கன்'.பூஷியஸ் மரணப் படுக்கையில் இருந்தபோது, குருவே கடைசியாக எங்களுக்கு ஏதாவது அறிவுரை கூறுங்கள் என அவரின் சீடர்கள் கேட்டனர்.

குரு, வாயைத் திறந்து காட்டி என்ன தெரிகிறது என்றார். சீடன், நாக்கு என்றார். குரு, பற்கள் தெரிகிறா? என்றார். ஒன்றும் தெரியவில்லை என்றான் சீடன். அப்போது குரு கடைசிச் செய்தியைக் கூறினார்.

நாக்கு மென்மையானது. பல் வலிமையானது. நாக்கு நான் பிறந்ததில் இருந்து இருக்கிறது. பல் பிறகு தான் முளைத்தது. வயது முதிர்முதிர் என் பற்கள் விழுந்து விட்டன. நாக்கு அப்படியே இருக்கின்றது. நான் சாகும் வரை அப்படியே இருக்கும். இதிலிருந்து என்ன தெரிகிறது என்றால் வலிமையானவை சீக்கிரம் அழிந்து விடும்; மென்மையானவை நீண்ட நாள் வாழும்.

எனவே நீங்கள் மென்மையானவர்களாக இருங்கள். நீண்ட நாள் வாழ்வீர்கள். இதுதான் உங்களுக்கு என் கடைசி செய்தி என்றார்.

அவர் ஆவி பிரிந்தது. எனவே விஞ்ஞானி கன்'.பூஷியஸின் பார்வை (Observation) அற்புதமானது. வலிமையானவை விரைவில் அழிந்து விடும். மென்மையானவை நீண்ட நாள் வாழும் என்பதாகும்.

ஆ. வாழ்க்கை என்பது போராட்டம். இதில் வலிமையானவையே வாழும் (Survival of the fittest) என்றார் டார்வின்

வலியுது வாழும் தக்கன பிழைக்கும் (Survival of the fittest) என்பது டார்வினின் கொள்கையாகும். அனைத்து உயிரினங்களும் தமது தொடர்ச்சியான நிலவுகைக்காக மற்றைய உயிரினங்களுடன் போட்டி போட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன (உணவு, இடம், துணைக்கான போட்டிகள்). இயற்கைச் சூழலில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் (வரட்சி, குளிர், வெயில்) இவ் உயிரினங்களது நிலவுகையைப் பாதிக்கின்றன.

சூழ்நிலையை எதிர்கொள்ளும் விதமாக இம் மாறிவரும் இயற்கைப் புதிய இசைவாக்கங்களை தம்மில் ஏற்படுத்த வல்ல உயிரினங்கள் அச் சூழலில் நின்று நிலைக்கும். மாறாக அச்சூழலுக்கு இசைவாக்கம் அடையாத உயிரினங்கள் அழிவை எதிர் நோக்குகின்றன.

இப் புதிய இசைவாக்கங்கள் பரம்பரை ஊடாக அடுத்த சந்ததிக்குக் கடத்தப்படுகின்றன. ஆகவே அக் குறிப்பிட்ட உயிரினங்கள் பூமியில் தொடர்ந்து நிலைத்து நிற்கும்.

இதுவே 'தக்கன பிழைக்கும் நலிந்தன அழியும்' என்பதாகும். இதனையே விஞ்ஞானி டார்வின் வாழ்க்கை என்பது போராட்டம் இதில் வலிமையானவே வாழும் என்றார். இங்கே வலிமை என அவர் குறிப்பிடுவது உடல் வலிமையை (பலத்தை) அல்ல. சூழலுக்கேற்ற இசைவாக்கத்தையே குறிப்பிடுகின்றார் என்பது கவனிக்கத் தக்கது. இதனையே தக்கன பிழைக்கும் என்றார். இங்கே உடல் எவ்வளவுக்கு இசைவாக்கம் அடைகிறதோ அது நீண்ட நாள் வாழும்.

02. "மென்மையானது விரைவில் அழிந்து விடும் வன்மையானது (வலியுது) விரைவில் அழியாது" என்ற எமது பொதுவான நம்பிக்கை எண்ணத்துக்கு முரணாகப் பத்தி எழுத்தாளர் கூறும் கருத்துக்களை ஆதாரப்படுத்துக.

இங்கே பத்தி எழுத்தாளர் கன். பூஷியசின் பார்வையை (Observation) அற்புதமானதாக ஏற்றுக் கொண்டார். பொதுவாக மனிதர்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படும் மென்மையானது விரைவில் அழிந்து விடும், வன்மையானது (வலியுது) விரைவில் அழியாது என்ற பொது நம்பிக்கைக் கூற்றுக்கு முரணாகப் பத்தி எழுத்தாளர் பல கருத்துக்களை முன்வைத்து நியாயித்து வெற்றி பெறுகின்றார்.

- ❖ பல் விழுவதற்குக் காரணம் அதன் வலிமையே.
நாக்கு அப்படி விழுவதில்லை. காரணம் அதன் மென்மை.
- ❖ நீர் வெள்ளமானால் கரைகளை உடைக்கிறது. வலிமையான அணை களைத் தகர்த்து விடுகிறது. ஊர்களை அழிக்கிறது.
ஆனால் நாம் நீர் மென்மையானது என நினைக்கிறோம்.
- ❖ நெருப்பு வன்மையானது. ஆனால் அந்த நெருப்பை மென்மையான நீர் அணைத்துவிடுகிறது. நெருப்பு அழியும். நீர் அழியாது.
- ❖ காற்று மென்மையானது. ஆனால் அது புயலாக மாறினால் பெரிய மரங்களைச் சாய்த்து விடுகிறது.
- ❖ புயலில் வலிமையான மரம் விழுந்து விடுகிறது.
மென்மையான நாணற் புல் தப்பி விடுகிறது.
- ❖ பூகம்பத்தில் மனிதன் கட்டும் வலிமையான வீடு விழுந்து அழிந்து விடுகிறது.
மென்மையான சிலந்தியின் வீடு தப்பித்து விடுகிறது.
- ❖ வேர் மென்மையானது. கல் வன்மையானது.
வன்மையான கல்லை மென்மையான வேர் பிளந்து விடுகிறது.
- ❖ வெப்பம் வன்மையானது; ஒளி மென்மையானது.
வெப்பம் பாயாத இடத்துக்குள் ஒளி பாய்ந்து விடுகிறது.
- ❖ வன்மையான பொருள் நுழையாத இடத்தில் நீர் நுழைந்து விடுகிறது.
- ❖ வன்மையான பொருள்கள் நுழையக் கடினமான உடலில் 'எக்ஸ்ரே' கதிர்கள் நுழைகின்றன.
- ❖ போரில் வலிமையானவர்கள் மடிய,
மென்மையானவர்கள் தப்பிகின்றனர்.
- ❖ பண்டைக் காலப் போரில் முதியோர், பெண்கள், குழந்தைகள் முன்னேறி அறிவித்துக் காப்பாற்றப்படுகின்றனர்.
இங்கு அவர்களின் மென்மையே காப்பாற்றுகின்றது.
- ❖ வலிமையான ரஷடிகள் சீக்கிரம் அழிகின்றனர்.
மென்மையானவர்கள் நீண்ட நாள் வாழ்கின்றனர்.

- ❖ ஆங்கிலேயரின் வலிமையான படையைக் காந்தி அடிகளின் அகிம்சை (மென்மை) வழி வென்றது.
- ❖ கொடியவர்களை, இசை மென்மையாக்கி விடுகின்றது.
- ❖ பாலைப் பண் (பாலை நிலப் பாடல்கள்) கொடிய வழிப்பறிக் கொள்ளைக்காரர்களின் மனத்தை மாற்றி விடுகிறது.
- ❖ வன்மையின் வெற்றி அற்பமானது (குறைந்தது).
மென்மையின் வெற்றி நுட்பமானது.
- ❖ மாவீரர்களைக் கொன்ற போர்வீரன், பாவையின் பார்வை (மென்மை) அம்பு பட்டவுடன் வீழ்ச்சி காண்கின்றான்.
- ❖ ஆண் வன்மையானவன். பெண் மென்மையானவள்.
இருவரும் மற்றோர் புரிந்தால் (வன்மை) ஆண் வென்று விடுவான்.
ஆனால் பெண் (மென்மை) அன்பால் வென்று விடுவான்.
- ❖ ஆண் புற வயமாகவே பெண்ணை ஆளமுடியும்.
ஆனால் பெண்ணோ, ஆணை அக வயமாக ஆள்கின்றாள்.
- ❖ வன்மையால் மண்ணைப் பிடிக்க முடியும்.
ஆனால் மென்மையால் மனித, உயிரின மனங்களைப் பிடிக்க முடியும்.
- ❖ வன்மையாளருக்கு வரலாறு மயானத்தில், ஆனால் மென்மையாளருக்கு அழியாத காவியங்களில் இடம் கிடைக்கிறது.
- ❖ வன்மையின் வெற்றிக்கு அற்ப ஆயுள்.
ஆனால் மென்மையின் வெற்றிக்குத் தீர்க்காயுசு.

இவ்விதமாக விஞ்ஞானி கன். பூஷியஸ் கூறிய மென்மையானவையே நீண்ட காலம் வாழும்; வன்மையானது சீக்கிரம் அழிந்து விடும் என்பதைப் பல்வேறு ஆதாரங்கள் மூலம் கவிக்கோ நிரூபித்துக் காட்டியுள்ளார் எனலாம்.

03. 'பத்தி எழுத்துக்கள்' என்ற பாடத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு பின்வருவனவற்றை விளக்குக.

அ. மென்மை குறித்த அப்துல் ரஹ்மானின் நோக்கு.

ஆ. கொடியவர்களை இசை மென்மையானவர்களாக்கி விடும் என்பதை ஆதாரப்படுத்தல்.

இ. பெண், ஆணை மற்றோரில் வெல்லும் விதத்தை நிரூபித்தல்.

ஈ. போர் வீரனைப், பெண் (பாவை) வெல்வதைக் காட்டும் திறன்

உ. போர் வீரன், பெண்ணின் வதன (முகம்) வனப்புக்குத் தோற்றுவிடுவதைக் காட்டும் திருவள்ளுவர்.

அ. மென்மை நீண்ட காலம் வாழும். வலியது சீக்கிரம் அழிந்து விடும் என்பது அப்துல் ரஹ்மானின் வாதம் ஆகும். எனவே எங்கும், எப்பொழுதும் மென்மையே வெல்லும் என்பதை நிரூபிக்கும் பாரிய பொறுப்புக் கவிக்கோவுக்கு இருந்தது. ஆகவே தான் கொடுக்கும் ஆதாரங்களும், செய்திகளும் வலியது நீண்ட காலம் வாழாது என்பதை நிரூபிக்கும் வகையில் தனது கருத்தைப் பல்வேறு கூற்றுக்கள் மூலம் நிரூபிக்கின்றார்.

எமது நாளாந்த நிகழ்வுகளும், இயற்கை நிகழ்வுகளும், பொருள் களும், எமது வாழ்க்கை நடைமுறைகளும் தனது ஆதாரப்படுத்தும் விடயத்துக்கான தடயங்களாக அவர் எடுத்துக் கொண்டார்.

நீர், நெருப்பு என்பவற்றின் மென்மைத் தன்மையும், அவை வலிமை பெறும்போது அழிவை ஏற்படுத்துவதையும் ஆதாரப்படுத்து கின்றார். புயல், பூகம்பத்தில் மரங்கள் அழிவதும், புல் தப்பி விடுவதை யும் காட்டும் கவிக்கோ அவர்கள் வாதம் வியக்கத்தக்கது.

பூகம்பத்தில் (வலிமை) மனிதன் கட்டும் வலிமை வாய்ந்த வீடுகள் உடைகின்றது. ஆனால் மென்மையான சிலந்தியின் வீடு தப்பிக் கொள்வதையும் தனது மென்மைக்கான தெரிவுக்கு ஆதாரப் படுத்துகின்றார்.

கவிக்கோ அவர்கள் எடுத்த ஆதாரங்கள் யாவும் மென்மைக்கு ஆதரவு தரும் கூற்றுக்களாகவே அமைகின்றன. வன்மை தோற்பதும், முடியாமல் இருப்பதும் மென்மை வெற்றி பெறுவதும், வன்மையுள் நுழைவதையும் பல்வேறு சான்றாதாரங்கள் மூலம் காட்டுகின்றார்.

வலிமையானவர்கள் போரில் மடிவதையும் மென்மையானவர்கள் வாழ்வதும், கொடியவர்கள் மென்மையானவர்கள் ஆவதும், ஆணைப் பெண் தனது மென்மையான அன்பால் வெல்வதையும் எடுத்துக் காட்டி மென்மை அழியாது நீண்ட காலம் வாழ்வதைக் காட்டுகின்றார்.

ஆசிரியர் மென்மையே நீண்ட காலம் வாழும் என்பதை நிரூபிக்க எடுத்த பல்வேறு வித்தியாசமான ஆதாரங்கள் அனைத்தும் பொருத்தமான ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய கூற்றுக்களாகும்.

மாவீரர்களைக் கொன்ற வீரனைக் கூட (வலிமையானவன்) மென்மையான பெண் தன் பார்வையால் வென்று விடுகின்றாள் எனக் காட்டும் ஆசிரியர் உலகப் பொதுமொழியாம் திருக்குறளில் கூட பகைவர் அஞ்சும் வலிமை படைத்தவன் மென்மை வாய்ந்த பெண்ணுக்கு அடிமையாவதை எடுத்துக் காட்டி எங்கும் மென்மை வெல்வதை மட்டுமன்றி நீண்டகாலம் வாழக்கூடிய தீர்க்காயுசு கொண்டது எனக் கூறுகின்றார்.

ஆசிரியர் வலியது நீண்ட காலம் வாழாத அற்பாயுசு கொண்டது எனக் கூறுகின்றார். எனவே வன்மையால் மண்ணைப் பிடிக்கலாம். ஆனால் மனித மனங்களை மென்மையால் பிடித்து விடலாம் எனக் கூறுகின்றார். மென்மையானவர்கள் வரலாற்றில் அழியாத காவியமாக நிலைபெற்றிருப்பதையும் ஆதாரப்படுத்தும் கவிக்கோ, தனது மென்மையே வெல்லும் நீண்டநாள் வாழும் என்ற தனது நோக்கினை ஆதாரங்கள் மூலம் நிரூபித்து வெற்றி கண்டார் எனலாம்.

ஆ. மென்மையே எப்பொழுதும் வெல்லும் என்பதை ஆதாரப்படுத்தும் கவிக்கோ அவர்கள் கொடிய உள்ளம் படைத்தவர்களைக் கூட இசையானது (மென்மையானது), மென்மையாக்கிவிடுகிறது என ஆதாரப்படுத்துவார்.

பாலைப் பண் (பாடல்), வழிப்பறிக் கொள்ளைக்காரர்களின் கொடிய மனத்தினையும் மாற்றி ஆயுதங்களைக் கீழே போட்டுவிடச் செய்யும் எனச் சங்ககாலத்தின், பொருநராற்றுப் படையில் முடித்தாமக் கண்ணியார் பாடல் மூலம் காட்டுகின்றார்.

“ஆறலை கள்வர்படைவிட அருளின்

மாறுதலை பெயர்க்கும் மருவின் பாலை..”

என்றார்.

ஐவகை நிலைங்களில் (குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை) ஒன்றான மணலும் மணல் சார்ந்த இடம் பாலையாகும். இங்கே நீண்ட தூரம் பிரயாணம் செய்ய வேண்டிய தேவை ஏற்படும். பாலத் திணையில் அடிக்கடி வழிப்பறிக் கொள்ளைகள் ஆயுதம்

ஏந்திய கொள்ளைக்காரர்களால் நடத்தப்படுவது உண்டு. அவ்வித கொடியவர்களையே மென்மையாக்கும் அளவுக்குப் பாலைப் பண் (இசை) பயன்பட்டுள்ளது. பாலைப் பண் கேட்ட கொடியவர்கள் ஆயுதங்களைக் கீழே போட்டுப் பாடலைக் கேட்பர். இரங்குவர், இவ்விதம் இசை மென்மையுடையது. இவ் இசை கொள்ளையர்களின் கொடிய மனத்தையும் மெய்மையுறச் செய்வன, எனவே மென்மை வெற்றி பெறும் எனக் கூறினார் கவிக்கோ அவர்கள்.

இ. பெண்ணைப் பொறுத்த மட்டில் அவர்கள் மென்மையானவர்கள். அந்த மென்மை அவர்களை வெற்றிபெறச் செய்யும் என்பதை ஆசிரியர் நிரூபிக்கின்றார்.

**“வன்மையின் வெற்றி அற்பமானது
மென்மையின் வெற்றி நுட்பமானது”**

எனக் கூறும் கட்டுரை ஆசிரியர்,

**“ஆண் வன்மையானவன், பெண் மென்மையானவன்
கிருவரும் மற்போர் புரிந்தால் ஆண் வென்றுவிடுவான்
பெண், ஆணை அன்பால் வென்று விடுவான்”**

என ஆதாரப்படுத்துகின்றார். இங்கே மென்மைத் தன்மை எவ்விதம் அன்பால் வன்மையான ஆணையே வெல்ல வைக்கிறது என்பதைத் தெளிய வைக்கின்றார். மென்மையுடைய அன்பானது ஆணை (வலிமையை) வெல்லவதைக் காட்டுகின்றார்.

ஈ. போர்க்களத்தில் மாவீரர்களையும் வென்ற வீரன், பாவையின் பார்வை அம்புபட்டால் தோற்றுப் போய் அவள் காலடியில் வீழ்ந்து விடுவான் எனக் கூறுவதன் மூலம் மென்மை வெல்வதை ஆசிரியர் ஆதாரப்படுத்துகின்றார். பெரிய வீரர்களையெல்லாம் தாக்கிக் கொண்டு அழித்த போர்வீரனின், வீரம் மென்மைத் தன்மையான பெண்ணின் பார்வையான அம்பு பட்டவுடன் வீழ்ச்சி காண்கிறது. எனவே மென்மையே வெல்லும் என்பதைக் காட்டுகின்றார். வலிமை கொண்ட போர் வீரன் மென்மை கொண்ட பெண்ணின் பார்வை அம்புபடத் தோல்வி காண்கின்றான். பெண்ணின் பார்வை மென்மையானது. அது அம்பு போன்று துருவிச் செல்லும், வெற்றி பெறும் என்றார் கவிக்கோ.

உ. மென்மை வெல்லும், நீண்ட நாள் வாழும் என்பதைக் காட்டிச் செல்லும் கவிக்கோ அவர்கள் மென்மையானது, வலிமை படைத்தவனையும் தோல்வியடையச் செய்கிறது எனத் திருக்குறளில் காட்டுகின்றார்.

போர்க்களத்தில் பகைவரும் அஞ்சும் என் வலிமை இந்தப் பெண்ணின் வதன (முகம்) வனப்புக்குத் தோற்று அழிந்து விட்டதே; 'ஓ' என அலறும் ஒரு போர் வீரனைக் காமத்துப் பாலில் திருக்குறளில் திருவள்ளுவர் காட்டுகின்றார். பகைவர் அஞ்சும் போர்வீரனின் வலிமையானது பெண்ணின் வதன (முகம்) வனப்புக்குத் (மென்மைக்குத்) தோற்று விடுவதையும் அழிந்து விடுவதையும் காண்கின்றோம்.

எனவே மென்மை வெற்றி பெறுவதையும், நீண்டகாலம் வாழ்வதையும் இதன் மூலம் காட்டியுள்ளார். முகத்தின் அழகானது (வதன வனப்பு; வதனம் - முகம், வனப்பு - அழகு) போர் வீரனையே தோல்வியடையச் செய்துவிடும் சக்தி வாய்ந்தது எனக் கூறிக் கொள்ளும் ஆசிரியர் மென்மையானது, வலிமையானதை வெல்வதைக் காட்டுகிறார். இந்தப் போர்க்களத்தில் பகைவரும் அஞ்சும் என் வலிமை இந்தப் பெண்ணின் வதன வனப்புக்குத் தோற்று அழிந்து விட்டதே, 'ஓ' என அலறும் ஒரு போர் வீரனைக் காமத்துப் பாலில் காட்டுகிறார் திருவள்ளுவர் எனக் கவிக்கோ ஆதாரப்படுத்துகின்றார்.

04. பத்தி எழுத்துக்கள் என்ற பாடத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு 'மென்மையே வாழும்' என்ற கட்டுரையின் மொழிநடைச் சிறப்பை மதிப்பிடுக.

❖ கட்டுரையின் ஆரம்பத்தை முதலில் அறிமுகப்படுத்தும் பக்குவம்.

'வாழ்க்கை என்பது போராட்டம்

இதில் வலிமையானதே வெல்லும்'

என்றார் டார்வின்.

இங்கே வன்மையானது அழியாதது என்பது எல்லோரதும் பொது நம்பிக்கை. இவ்விதம் டார்வின் கொள்கையை முதலில் நிறுத்தி அதன் பின்னர் தனது நியாயங்களைத் தொடுக்கும் மொழிநடைச் சிறப்பு. மனிதன் ஏற்றுக் கொண்டதை முதலில் காட்டுதல். அதன் பின் அதனது தோல்வி, ஆற்றாமை பற்றி விளக்குதல்.

- ❖ கன்.பூஷியஸ் என்ற விஞ்ஞானி மென்மையே நீண்டகாலம் வாழ் கின்றன என நியாயப்படுத்தியதை உரையாடல் வடிவத்தில் கொடுத்து வாசகர்களைக் கவரும் மொழிநடைக் கையாளுகைச் சிறப்பு.
- ❖ மென்மையானது அழியாதது. மென்மையானது நீண்ட காலம் வாழும். வன்மையானது (வலியது) வெற்றி பெறாது அழிவதை நியாயப்படுத்துதல்.

**‘நீர் வெள்ளமானால் கரைகளை உடைக்கிறது
அணைகளைத் தகர்க்கிறது....’ (வன்மை)**

**‘காற்று மென்மையானது. (மென்மை)
அது புயலானால்**

பெரிய மரங்களைச் சாய்த்து விடுகிறது....’ (வன்மை)

**‘புகம்பத்தில் மனிதனின் வலிமையான வீடு
உடைந்து போகிறது. (வன்மை)**

சீலந்தியின் மென்மையாக வீடு தப்புகிறது....’ (மென்மை)

இவ்விதம் தான் எடுத்த மென்மையே நீடிக்கும் தன்மை கொண்டது என்பதை நியாயப்படுத்தக் காட்டப்படும் வினாவும் விடையும் சேர்ந்த தர்க்கமான சிந்தனை; இவ்வித தர்க்க ரீதியான மொழிநடை வாசகர் களைச் சிந்திக்க வைத்து விடுகின்றது.

- ❖ தனது வாதங்களுக்கான நியாயங்களை மொழிச் செழுமையுடனும், வாசகர்களைத் தொடர்ந்து படிக்கத் தூண்டும் அளவுக்கு யதார்த்த நிகழ்வுகளைக் காட்டிச் செல்லும் மொழிநடைக் கையாளுகை மெச்சத் தக்கதே.

**‘வலிமையானவர்களே போருக்கு அனுப்பப்படுகிறார்கள்.
அங்கே அவர்கள் மடிந்து விடுகின்றார்கள்...’**

‘மென்மையானவர்கள் தப்பித்து விடுகிறார்கள்....’

**‘ஆங்கிலேயரின் வலிமையான படையை காந்தியடிகளின்
அகிம்சை (மென்மை) வென்றதை
வரலாறு காட்டுகிறது....’**

இவ்விதம் நியாயப்படுத்துகின்ற கூற்றுக்களில் உள்ள கனதி, பொருள் ஆழமும், சிந்தனையைக் கிளறும் பொக்கிஷங்கள், வளம், மொழிநடை, தர்க்க ரீதியான சிந்தனை, வியப்பு என்பன போற்றுதற்கு உரியன.

- ❖ எளிய நடை, எளிய சொற் பிரயோகம், தர்க்க ரீதியான வாதம், நியாயங்களை முன் வைக்கும் கூற்றுக்கள், தடயங்கள் கொண்ட மொழிநடைச் செழுமை என்பனவற்றில் கவிக்கோவின் கையாளுகை மனிதனின் மனத்தை வசமாக்கும் தன்மை கொண்டவை.

- ❖ **‘வன்மையானவர்களுக்கு வரலாறு மயானத்தில் மட்டுமே கிடம் கிடைக்கிறது.’**

மென்மையானவர்களுக்கு அழியாத காவியங்களில் கிடம் கிடைக்கிறது.’

- ❖ எனத் தனது வாதத்தை நியாயப்படுத்தி இறுதியில் மென்மையின் வயது, வாழ்நாள், காலம் என்பவற்றை மனத்திரையில் பதியவைக்கும் சிறப்பு என்பன கவிக்கோ தன் எழுத்தாற்றலாலும், நியாயிக்கும் ஆற்றலாலும், மொழிநடைச் சிறப்பாலும் மெச்சப்படுகிறார்; வெற்றி பெறுகிறார் எனலாம்.

- ❖ **‘வன்மையின் வெற்றிக்கு அற்பாயுசு மென்மையின் வெற்றிக்கோ தீர்க்காயுசு...’**

இவ்விதம் மென்மையே வெல்லும், நீண்ட ஆயுள், எனக் கூறி டார்வினின் வாழ்க்கை என்பது போராட்டம் இதில் வலிமையானதே வாழும் என்ற கொள்கைக்கு முரண் வாதத்தை உரியபடி தக்க சான்றாதாரங்களை வாசகர்களின் மனத்தில் இருத்திச் சிந்திக்க வைத்து வெற்றி கண்டதற்குக் காரணம் கவிக்கோவின் மொழிநடைச் சிறப்பே, உதவிற்று; உயர்ந்து நின்றதெனில் மிகையாகாது. மென்மையே நீண்ட நாள் வாழும் என்பதை ஆதாரங்கள் மூலம் நிரூபிக்கின்றார்.

3. வாய்மொழிப் பாடல்

கிராமப்புற மக்களின் வாழ்வியல் அம்சங்கள் பழக்க வழக்கங்கள், பண்பாடுகள், நம்பிக்கைகள், தொழில் முயற்சிகள் என்பவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு அவர்களின் உள்ளத்தில் இருந்து இயல்பாகவே ஊற்றெடுக்கும் பாடல்கள் நாட்டார் பாடல்கள் அல்லது வாய்மொழிப் பாடல்கள் எனப்படும். இப்பாடல்கள் கற்றோர், கல்லாதோர் என்ற வேறுபாடு இன்றி இயல்பாகவே நாட்டுப்புற மக்களால் பாடப்படுபவை இவைகளாகும். பிரதேசத்துக்குப் பிரதேசம் அவரவர் தொழில் முறைகளுக்கு ஏற்ப இப்பாடல்கள் வேறுபடுகின்றது.

மனிதனின் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரையுள்ள நிகழ்வுகள் இப்பாடல்களின் பொருள்களாக அமைந்திருக்கும். இப்பாடல்கள் எவருக்கும் சொந்தமில்லை. இப்பாடல்களில் சில புலம்பல்களாகவும், ஏக்கங்களாகவும் அமைவதும் உண்டு. இவ் வாய்மொழிப் பாடல்கள் எவருக்கும் சொந்தம் இல்லை என்பது இங்கு கவனிக்கத்தக்கது. மீன் பிடிப்பாடல், கொடும்பாவிப் பாடல், வயல் வேலை செய்வோரின் ஏர்ப்பாட்டு, அருவிவெட்டும் பாடல், தாலாட்டுப் பாடல் போன்றவை இவ் வகையில் அடங்குகின்றன. இப்பாடல்கள் கிராமியப் பாடல்கள், இப்பாடல்களில் இசைக்குரிய மெட்டு, சுரம் போன்ற இலக்கண அம்சங்களை எதிர்பார்க்க முடியாது. இது நாடோடிப் பாடல்கள் எனவும் அழைக்கப்படுவதுண்டு.

01. வாய்மொழிப் பாடல் என்ற பாடத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு கீழ்வருவனவற்றிற்கு விடை எழுதுக.

அ. வாய்மொழிப் பாடல்களை வேறு எவ்விதம் அழைப்பார்கள்?

ஆ. வாய்மொழிப் பாடல்கள் யாரால் பாடப்பட்டவை?

இ. வாய்மொழிப் பாடல்களின் பாடுபொருள் எவை?

இவை எவ்விதம் தொகுக்கப்படுகின்றன?

அ. நாட்டார் பாடல்கள், கிராமியப் பாடல்கள், நாடோடிப் பாடல்கள் போன்ற பெயர்களால் அழைக்கப்படுகின்றன.

ஆ. ❖ கிராமப் புறங்களில் வாழ்கின்ற கிராமிய மக்களால் பாடப்பட்டவை.

இ. ❖ நாட்டுக்கு நாடு, பிரதேசத்துக்குப் பிரதேசம், சமூகத்துக்குச் சமூகம் வேறுபட்டு ஒலித்தாலும், கூட்டு வாழ்வையும் அதன் இன்ப துன்பங்களையுமே இவை பாடுபொருளாகக் கொண்டவை.

❖ தொன்மையும், இலக்கியச் செழுமையும் உடையன.

❖ இப்பாடல்கள் நாட்டுப்புறவியல் ஆய்வாளர்களாலும், ஆர்வலர்களாலும் தேடித் தொகுக்கப்படுவதுடன், ஆய்வுகளும் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன.

02. 'வாய்மொழிப் பாடல்' என்ற பாடத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு பின்வருவனவற்றிற்கு விடை எழுதுக.

அ. மருத்துவிச்சிப் பாடல் எப்பாடல் வகையினது?

ஆ. மருத்துவிச்சி என்பவன் யார்? அவன் எச் சிகிச்சையை மேற்கொண்டான்? யாரைப் பாதுகாத்தான்?

அதற்காக அவளுக்கு என்ன கொடுக்கப்படும்?

இ. மருத்துவிச்சிப் பாடல் எப்போது பாடப்படும்?

அ. மருத்துவிச்சிப் பாடல் வாய்மொழிப் பாடல்களின் ஒரு கிளையாகும்.

ஆ. ❖ வைத்தியர்களும், வைத்தியசாலைகளும் செல்வாக்குப் பெற்றிராத கிராமங்களில் மருத்துவிச்சியே பிரசவச் சிகிச்சைகளை மேற்கொண்டுள்ளாள்.

❖ வைத்தியர்களும், வைத்தியர்களும் அருகிக் காணப்படும் அல்லது செல்வாக்குப் பெற்றிராத கிராமங்களில் அனுபவம் வாய்ந்த வயது

சென்ற பெண்மணியே அங்கு குழந்தையைப் பெறும் தாய்க்குரிய பிரசவச் சிகிச்சைகளை மேற்கொள்வாள். இன்றும் சில கிராமங்களில் இவ் வழக்கம் உண்டு. இவ்விதம் சிகிச்சையைச் செய்வவளே 'மருத்துவிச்சி' எனப்படுவாள்.

❖ தாயையும், குழந்தையையும் பாதுகாத்தவள் அவளே. இவ்விதம் பாதுகாத்தமைக்காக அவளுக்கு அரிசி, நெல், மிளகு முதலான பொருட்கள் அன்போடு வழங்கப்படும்.

இ. பிரசவம் பார்த்த மருத்துவிச்சி பிறந்த குழந்தையைக் கைகளில் தூக்கியவாறு பாடப்படும் பாடலே இப்பாடல் ஆகும்.

03. வாய்மொழிப் பாடல் என்ற பாடத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு பின்வரும் வினாக்களுக்கு விடை எழுதுக.

'மருத்துவிச்சி வாழ்த்து' எவ்விதத்தில் உயர்வு பெற்றதாக அமைந்துள்ளது?

(மருத்துவிச்சியின் மனப்பாங்கின் உயர்வினை மதிப்பிடுக)

(மருத்துவிச்சியின் மனப்பாங்கு பற்றிய உமது கருத்தினை முன் வைக்குக.)

'மருத்துவிச்சியின் வாழ்த்து' என்ற பகுதி உறவுகளை மட்டுமன்றிச் சுற்றத்தையும் நோக்கிய பரந்துபட்ட வாழ்த்தாகும். தெளிவுபடுத்துக.

அ. தாயின் பிரசவத்துக்கான சிகிச்சையை ஒழுங்காக அளித்து தாயிடமிருந்து பிள்ளையைப் பெறுவித்தவள் மருத்துவிச்சி. இவ்வித சிறப்புக் கொண்ட மருத்துவிச்சி அக்குழந்தையை அன்போடு தூக்கி மகிழ்ந்து வாழ்த்துப் பாடுகின்றாள். குழந்தை பூமியில் இப்பொழுதான் பிறந்திருக்கின்றது. தாயை முதலில் பார்க்கிறது. அதன்பின் இந்த உலகத்தைப் பார்க்கிறது. குழந்தை இவ் உலகத்தில் மகிழ்ச்சியோடு எவ்வளவோ நீண்டகாலம் வாழவேண்டும். எனவே மருத்துவிச்சி அக்குழந்தையை வாழ்த்துகின்றாள். இம் மருத்துவிச்சியின் வாய்மொழிப் பாடலானது பொதுவுடைமை நோக்கம் மட்டுமன்றி பொது நோக்கும், பொது நலமும் நிறைந்த ஒரு பெட்டகம் போன்றது.

வாய்மொழிப் பாடல்கள் முழுவதும் இலக்கண வரம்பமைப்புடன் பாடுவது அன்று. பாடுவோர் தமக்கு வழமையில் பயிலப்பட்ட சொற்களைக் கொண்டு தேவைக்கேற்ப பாடப்படுவதே.

எனவே வாய்மொழிப் பாடல்களில் செய்தி யாது கூறப்படுகின்றது என்பதை அறியமுடியுமே ஒளிய இலக்கிய இலக்கண வரம்பில் நின்று சொல்லுக்குச் சொல் கருத்தினைக் கூறுவது என்பது முழுவதுமாக முடியாதது என்பதனை நாம் தெரிந்துகொள்ளல் வேண்டும்.

இங்கே தன்னால் சிகிச்சை அளிக்கப்பட்டுப் பிறந்த குழந்தையைக் கையிலெடுத்த மருத்துவிச்சி முதலில் குழந்தையை வாழ்த்துகின்றாள்.

**“அயலும் புடையும் வாழ வேண்டும்
அன்னமும் சுற்றமும் வாழ வேண்டும்...”**

(குழந்தை நீ பிறந்ததால்) எமக்குப் பக்கத்தில் உள்ளவர்கள் அனைவரும் செழிப்புடன் வாழ வேண்டும். சுற்றத்தினர் அனைவரும் உணவுக்கு எந்நேரமும் பஞ்சமின்றி உயர்வுடன் செழிப்பாக வாழ வேண்டும் எனக் கூறுகின்றாள். இக் குழந்தை பிறந்த பலனால் அயலில் உள்ளவர்கள் மட்டுமன்றிச் சுற்றாடலில் இருக்கும் அனைவரும் செழிப்புற வாழவேண்டும் என்ற உயரிய பொதுநோக்கு பெருக வேண்டும்; அயல் சுற்றம் வாழவேண்டும்; இந்நிலை நீ பிறந்ததால் ஏற்படப் போகின்றது என வாழ்த்துகின்றாள்.

**“ஆச்சியும் அப்புவும் வாழ வேண்டும்
அம்மாலும் மாமியும் வாழ வேண்டும்”**

இங்கே மருத்துவிச்சி குழந்தையைப் பார்த்து உனக்கு இப் பிறப்புக்கான பரம்பரையைத் தந்த பெற்றோரின் தாய், தந்தையர் வாழவேண்டும் என்கின்றாள். பெற்றோரின் தாய், தந்தையர் மட்டுமன்றி வயது சென்றவர்களை ஆச்சி, அப்பு எனக்கூறுவதும், பெற்றோர்களைக் கூட இவ்விதம் கூறுவதும் அக்கால வழமை. இவ் வழக்கம் இன்றும் சில கிராமப் பகுதிகளில் வழக்கத்தில் உண்டு. எனவே பெரியோர்களைப் பேணும், அவர்கள் செய்த உதவிகளை நன்றிக்கடனுடன் மதிக்கும் வழக்கம் சமூகத்தில் தொடர்ந்து வந்துள்ளது.

எனவேதான் வயது சென்றவர்களை வாழ்த்துகின்றாள். இவர்களுடைய ஆசீர்வாதத்தாலேயே பரம்பரை வாழமுடியும் என்பதில் மாற்றுக் கருத்துக்கு இடமில்லை. எனவே குழந்தையின், பெற்றோரின் தாய், தந்தையர் குழந்தைக்குப் பேர்த்தி, பேரன் எனக் கூறுவதும், ஆச்சி, அப்பு எனக் கூறுவதும் இங்கே ஒன்றே என்பது கவனிக்கத்தக்கது. அன்று ஆச்சி, அப்பு எனக் கூறும் வழக்கம் இருந்தது. ஆனால் இன்று அது அருகிய போதும் சில இடங்களில் வழமையில் உண்டு.

எனவேதான் மருத்துவிச்சி வயது சென்ற உனது ஆச்சியும், அப்புவும் வாழவேண்டும். நீ பிறந்து விட்டாய், எனவே நல்ல சகுனம் நல்ல நன்மையான பலன் கிடைக்கும். அதனால் அயல், சுற்றம் மட்டு மன்றி வயது சென்ற பெரியவர்களான ஆச்சியும், அப்புவும் வாழ வேண்டும் என்றாள். இங்கே பெரியோரை மதிக்கின்ற, இடம் பெரியோரை மதித்தாலே அவர்கள் ஆசீர்வாத்தால் நாம் வாழமுடியும் என்ற பொது எண்ணம் மருத்துவிச்சியின் உள்ளத்தில் உயர்ந்த இடத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளது. இது அவளது அனுபவ முதிர்மைக் கான வாக்கு: எனவேதான் மூத்தோரை வாழ்த்துகின்றாள்.

‘அம்மானும், மாமியும் வாழ வேண்டும்’

இங்கே வாழ்தின் இறுதியில் அம்மானும் மாமியும் குறையின்றி வாழவேண்டும் என வாழ்த்துகின்றாள். இங்கே குழந்தையின் மாமாவும், மாமியும் வாழவேண்டும் என்பதாகும். தமிழரின் வாழ்வியற் கலாசாரத்தில் குடும்பத்தில் பெற்றோருக்கு அடுத்தப்படியான உயர்ந்த ஸ்தானம் மூத்தோருக்கும். மாமன், மாமிக்கும் வழங்கப்படுவது இயல்பு. எந்த நல்லகாரியமும் குழந்தையின் மாமன், மாமியினால் நிகழ்த்தப் படுவது இன்றும் நாம் காண்கின்றோம். அன்னம் ஊட்டுதல், பெண்ணின் பூப்புளித நிகழ்ச்சி, திருமணம் பிற கருமங்களில் மாமன், மாமிக்குப் பெற்றோருக்குரிய தனி இடம் உண்டு. இந்தக் கலாசார வழி முறையின் தொடர்ச்சியே மருத்துவிச்சி, அம்மானும் (மாமாவும்) மாமியும் வாழ வேண்டும் என வாழ்த்துவதாக அமைகிறது.

எனவே இங்கு அயல் வாழவேண்டும், சுற்றம் வாழவேண்டும் வயது வந்த பெரியோர்கள் வாழவேண்டும், மாமன், மாமியர் வாழ வேண்டும். இவர்கள் எந்தப் பஞ்சமும் இன்றி நீண்டகாலம் வாழ வேண்டும். இவ் வாழ்த்து எதனால் ஏற்படுகின்றது. நீ பிறந்ததால் ஏற்படப் போகின்றது என மருத்துவிச்சியின் உயர்ந்த பொது நோக்குக் கொண்ட எண்ணமும் அயல், சுற்றத்தார், மூத்தோர், உறவினர் என் போரை உயர்ந்த ஸ்தானத்தில் வைத்து அனைவரையும் நன்கு வாழ வாழ்த்துவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

கோச்சி வாழ கொப்பர் வாழ

பேத்தி வாழ பேரன் வாழ

பூட்டி வாழ பூட்டன் வாழ

கொம்மான் வாழ மாமி வாழ

**குஞ்சியாச்சி வாழ குஞ்சியப்பு வாழ
பெரியாச்சி வாழ பெரியப்பு வாழ
ஊர் தேசம் வாழ....**

இறுதியில்

**பூட்டி வாழ பூட்டன் வாழ
பேத்தி வாழ பேரன் வாழ**

என்பார்கள். இங்கே கோச்சி, கொப்பர் என்பது தாய் தந்தையரையும் அவர்களின் பெற்றோர்களான ‘பூட்டி வாழ’ ‘பூட்டன் வாழ’ என வாழ்த்துகின்றாள். இங்கே குழந்தையைப் பெற்ற மருத்துவிச்சி குழந்தையை மட்டுமன்றி தனது தாய் தந்தையரை மட்டுமன்றி அவர்களின் பெற்றோரான பேரன், பேர்த்தியை மட்டுமன்றி இவர்களின் பெற்றோர் ‘பூட்டி, பூட்டன் அனைவரும் அதாவது பரம்பரை செழித்து வாழ நீ பிறந்துள்ளாய்’ என வாழ்த்துகின்றாள்.

மாமா, மாமி நன்கு வாழ, சிறிய தாய், சிறிய தகப்பன் நன்கு வாழ நீ பிறந்துள்ளாய். அது மட்டுமல்ல பெரியாச்சி, பெரியப்பு நன்றே வாழ நீ பிறந்துள்ளாய் என்கிறாள்.

இங்கு திருமணம் முடித்த முறையில் பெண் வழி, ஆண் வழி அனைத்தும் வாழ வேண்டும் என வாழ்த்துகின்றாள். மாமாவும், மாமியும், குஞ்சியாச்சி, குஞ்சியப்புவும் (சிறிய தாய், சிறிய தகப்பன்) வாழ நீ பிறந்துள்ளாய்.

அதுமட்டுமல்ல நீ பிறந்ததால் இந்த ஊர் மட்டுமல்ல தேசமே வாழப் போகிறது எனக் கனவு கண்டு வாழ்த்தும் மருத்துவிச்சி இறுதியில்,

**‘குருவுக்கும் சிவனுக்கும்
நல்ல பிள்ளையாக இருந்து வாழ்க’**

என வாழ்த்துகின்றாள். இங்கு பெரியோருக்கும் அதாவது கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும், பெரியோர்களுக்கும், இறைவனுக்கும் (சிவபெருமானுக்கும்) நல்ல பிள்ளையாக இருந்து பிறர் போற்ற வாழ்க! எனக் குழந்தை மருத்துவிச்சியால் வாழ்த்தப்படுவதைக் காண்கின்றோம்.

04. 'வாய்மொழிப் பாடல்' என்ற பாடத்தில் மருத்துவிச்சி என்ற பெண்ணின் வாழ்த்தில் கிராமிய மண்வாசனை வீசுகின்றது. விளக்குக.

இங்கே 'மருத்துவிச்சி வாழ்த்து' என்னும் பகுதியில் மருத்துவிச்சி தனது சிகிச்சை மூலம் பெற்றெடுத்த குழந்தையைத் தூக்கி வைத்து வாழ்த்துவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. வாய்மொழிப் பாடல்கள் பொதுவாக கிராமப் புறங்களிலுள்ள பாமர (படிக்காத) மக்களால் பாடப்படுபவை. இப் பாடல்கள் இலக்கண இலக்கிய விதிகளுக்கு உட்பட்டு அமைந்தவை அல்ல.

இப்பாடல்கள் அனுபவத்தின் மூலம் தமது கிராமிய வாழ்வியல் கலாசாரங்களை உள்ளடக்கிக் கூறப்பட்டவையாக அமைகின்றன. கிராமிய மக்களிடையே உள்ள கூட்டுச் சமுதாய அமைப்பின் வெளிப் பாடு இப்பாடலில் காட்டப்பட்டுள்ளது. முதலில் அயலாரையும், சுற்றத் தினையும் வாழ்த்துவதானது அவர்களிடம் ஒன்றித்த சமுதாய உணர்வுப் பின்னல் பரம்பரையாக வழங்கி வருகிறது.

குறித்த கிராமியச் சூழலில் அனைவரும் ஒருவருக்கொருவர் அனைத்திலும் கலந்து, பிணைப்புக் கொண்டவர்கள். எனவே அவர்களின் இலக்கியங்களில் சமுதாயப் பிணைப்பும், பிறர் வாழ வேண்டும் என்ற பரந்த நோக்கும் கொண்ட கிராமிய மண் வாசனை வீசுவதைக் காணலாம்.

'அயலும் புடையும் வாழவேண்டும்'

அன்னமும் சுற்றமும் வாழ வேண்டும்' என வாழ்த்துகிறாள்.

கிராமிய வாழ்வியல் அம்சத்தில் முக்கியமானது குடும்ப உறவுப் பிணைப்பாகும். குடும்ப உறவுகளைப் பேணும், மதிக்கும் வழிவழியாகத் தோன்றும் பரம்பரைச் சொத்தாக இவர்களது சொந்தங்களின் பாசமும், பிணைப்பும் பின்னப்பட்டவை. எல்லோரையும் பேணி உறவு கொண்டாடும் வழக்கம் இவர்களிடையே ஊறிய உறவாகும். இதைப் பிரிக்க முடியாது. இங்கே உறவுகளை, அதாவது சொந்தங்கள் பேணும் மரபானது தொடர்கிறது. இது கிராமிய வாழ்வியலின் மண் வாசனை வீசுவதைக் காட்டி நிற்கின்றது.

'...ஆச்சியும் அப்புவும் வாழ வேண்டும்'

அம்மானும் மாமியும் வாழ வேண்டும்'

மருத்துவிச்சி பாடும்போது, நீ (குழந்தை) பிறந்ததால் வாழ வேண்டியவர்கள் பலர் உள்; அவர்கள் உனது பரம்பரைச் சொத்துக்கள். அவர்கள் நன்கு வாழ்வதற்காக நீ பிறந்துள்ளாய் என வாழ்த்து கின்றாள். பிறந்த குழந்தைக்குப் பாட்டுப்பாடி வாழ்த்துவதும், தாலாட்டு வதும் கிராமிய மக்களின் வாழ்வியல் அம்சத்தில் ஆழமாகப் பதிந்துள்ள கலாசாரம். எனவேதான் உறவுகள் வாழப் பிறந்தாய் என வாழ்த்து கின்றாள். எந்த நல்ல, கெட்ட விடயங்களுக்குச் சொந்தங்கள் சேர்ந்து நின்று நிகழ்த்துகின்ற நிகழ்ச்சியாகவே அவை அமையும். எனவேதான்

கோச்சி வாழ கொப்பர் வாழ

பேத்தி வாழ பேரன் வாழ

பூட்டி வாழ பூட்டன் வாழ

பேத்தி வாழ பேரன் வாழ

பூட்டி வாழ பூட்டன் வாழ

கொம்மான் வாழ மாமி வாழ

குஞ்சியாச்சி வாழ குஞ்சிய்பு வாழ

பெரியாச்சி வாழ பெரிய்பு வாழ

ஊர்தேசம் வாழ

என்றாள்.

இங்கே சொந்தங்களைப் பேணும் பண்பு கிராமிய மக்களின் பண்பு. அவர்களின் சொத்து. இவ்வகையில் நகரங்களில் வாழ்வேர் சொந்தங் களைப் பேணுவது அருகி விட்டது என்றே கூறலாம். எனவே கிராமிய மண் வாசனை வீசுவதைக் காணலாம்.

கிராமிய மக்களின் உள்ளங்களில் சொந்தங்கள் மட்டுமின்றி ஊர் தேசம் வாழ வேண்டும் என்ற பரந்த எண்ணமும், நோக்கும் நிறைந்து அவர்கள் மனதில் குடி கொண்டு உள்ளது. தாம் வாழும் கிராமத்தின் மீது மட்டுமன்றி ஊர் தேசத்திலும் பற்றுக் கொண்ட வர்கள். அனைவரும் நல்லாக இருக்க வேண்டும் என எண்ணுபவர்கள். கிராமிய மக்கள் தெளிந்த மனமும், போதுமென்ற எண்ணமும் கொண்ட வர்கள். நகரத்தார் போன்று அங்கலாய்த்து ஓடித் திரிபவர்கள் அல்ல அவர்கள். எனவே அவர்களின் வேண்டுதல்களும் அனைத்து ஊர், தேசமும் நல்லாக இருக்க வேண்டும் என்ற கிராமிய மண் வாசனை இவ் வாய்மொழிப் பாடலில் வீசி நிற்கின்றது.

எனவே,

‘ஊர் வாழ தேசம் வாழ’

என்றாள்.

குழந்தைகள் நல்ல பிள்ளையாக வாழவேண்டும் என வாழ்த்து வது அனைவரதும் செயற்பாடே. இங்கே குருவுக்குக் கீழ்ப்படிவான பிள்ளையாக வாழ வேண்டும் என்ற கிராமிய அடி மனசுச் சிந்தனை இங்கே வெளிப்பட்டு நிற்பதைக் காணலாம் எழுத்து அறிவித்தவன் இறைவனாவான் என்ற எழுச்சி அவளது பாடலடியில் வெளிப்படு கின்றது. மூத்தோர் எனப்படும் ஆசிரியர்களுக்கும் ஏனையோருக்கும் நல்லவனாக இறைவனுக்கும் நல்லபிள்ளையாக இரு. அதாவது நல்ல கருமங்களை ஆற்றுக. இதனால் நீ, இறைவன் விரும்பும் பிள்ளையாவாய். எனவே சிவபெருமானுக்கும் (இறைவனுக்கும்) நல்ல பிள்ளையாக இருந்து வாழ்வாயாக என்றாள். இங்கே உனக்குக் கற்பிக்கும் மூத்தோரான ஆசிரியருக்கும், இறைவனுக்கும் நல்ல பிள்ளையாக இரு என வேண்டுகின்ற, வாழ்த்துகின்ற கிராமிய மக்களின் பரந்துபட்ட எண்ணம், சிந்தனை, மண் வாசனை ஊடாக வீசுவதைக் காண்கின்றோம்.

குழந்தை பிறந்ததும் இக்குழந்தை செல்வத்தோடு வந்து பிறந்து ள்ளான். கிராமிய வாழ்வியலிலே பின்னிப் பிணைந்துள்ள வறுமைகள் அகன்று, குடும்பச் செல்வாக்கும், நிறைவும் பெருக வந்துள்ளான் என மருத்துவிச்சி வாழ்த்துகின்றாள். மருத்துவிச்சியின் வாய்மொழிப் பாடலாக இது அமைவதால் குழந்தை பிறந்ததன் பின்னர் முக்கிய மாகப் பயன்படுத்தப்படும் பொருள்கள் அவளது பாடலில் காட்டப் பட்டுள்ளது. அது மட்டுமன்றி நாம் முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டியது இப்பொருட்கள் யாவும் மண்ணில் இருந்து விளைந்து எடுக்கப்படுவன. எனவே கிராமிய வாழ்வியல் அம்சமும், விவசாய அம்சமும், கொண்டது. மேலும் விளைவிக்கப்படும் பொருட்களையே, விளைந்த பொருட் களையே செல்வமாகக் கொண்டவர்கள், போற்றுபவர்கள் கிராமிய மக்கள். விளைதல் பற்றிக் கூறுவது கிராமிய வாழ்வியலில் பெருக்க த்தையும், சிறப்பையும் காட்டி நிற்பதாகும்.

அரிசி, நெல், மஞ்சள், மிளகு, உள்ளி, இஞ்சி, உப்பு இவை அனைத்தும் நிலத்தில் விளைவித்துப் பெறப்படுபவை. இவை செல்வங்களாகப் போற்றப்படுபவை. இவை இம் மக்களின் கிராமிய வயல்

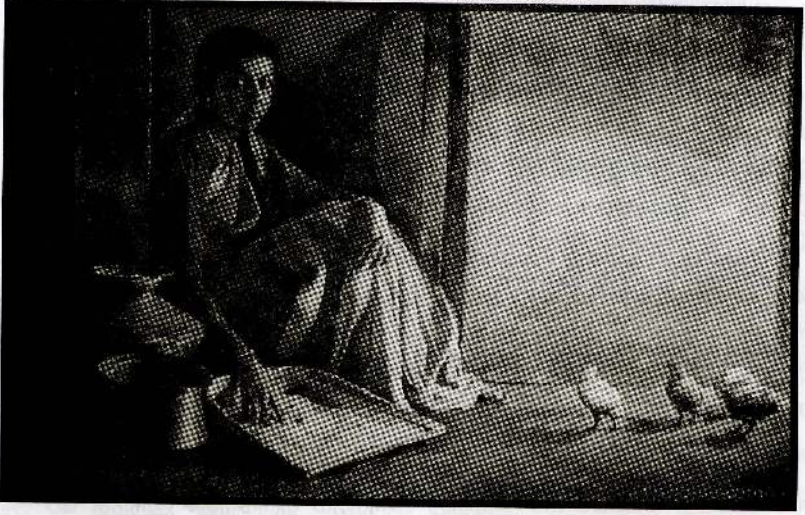
களில், நிலங்களில் இருந்து பெறப்படுபவை. எனவே மண் வாசனை தோன்ற இவற்றைக் கொண்டு வந்தீரோ? தம்பி (விளையும் செல்வத்தைக் கொண்டு வந்தீரோ) எனக் கிராமிய மண் வாசனை தோன்றப் பாடுகிறாள்.

**‘நெல்லுப் பொதீயோடும் வந்தீரோ தம்பி,
மீளகுப் பொதீயோடும் வந்தீரோ தம்பி, எனவும்
ஓரிசீ, உப்பு, உள்ளி, கிஞ்சீ என
பொதீயோடு வந்தீரோ’**

**‘காசுப் பொதீயோடு வந்தீரோ தம்பி
வேந்தர்க்கு வேந்தராய் வந்தீரோ தம்பி’**

என செல்வத்தோடு வந்தீரோ, மன்னனுக்கு மன்னனாக வந்தீரோ என வாழ்த்துக் கூறும் மருத்துவிச்சி, கிராமிய மண்வாசனை தோன்ற வாழ்த்துக் கூறி நிற்கிறாள் எனலாம்.

4. இனிது என

கணவன், மனைவி ஆகியோரின் இல்லப் பண்பாட்டைத் தமிழ் இலக்கியங்கள் செம்மையாகப் புலப்படுத்தி வந்துள்ளன. சங்க காலத்தில் (1 நூ ஆ - 3 நூ.ஆ) எழுந்த குறுந்தொகைப் பாட்டில் சித்திரிக்கப்படும் கணவன் மனைவி, சச்சிதானந்தனின் அமுதம் என்ற கவிதையில் சித்திரிக்கப்படும் கணவன், மனைவி ஆகிய வார்ப்புகள் சிதையாத இல்லறத்தின் சிறப்பைக் காட்டி நிற்கின்றன. அவ் வகையில் அமைந்த பாடல்களைப் பார்ப்போம்.

அ. முனிதயிர் கூடலூர்க்கிழார்

கூடலூர்க் கிழார் சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த புலவர்களில் ஒருவராவார். சங்க நூல் தொகுப்பில் இவரது நான்கு பாடல்கள் உள்ளன. செவிலித்தாய், கடிநகர் சென்று (இல்லம்) பெண் திருமணம் செய்து கொண்டு வாழும் தன் வளர்ப்பு மகள் மகிழ்வுடன் வாழ்வதை அவளைப் பெற்ற நற்றாய்க்கு எடுத்துரைக்கும் பாடல் கீழே காட்டப்பட்டுள்ளது.

செவிலித்தாய் - வளர்ப்புத் தாய்

கடிநகர் - பெண் திருமணம் செய்து கொண்டு வாழும் இல்லம்.

செவிலித்தாய் கூற்று

முளிதயிர் பிசைந்த காந்தள் மெல்விரல்
கழுவுறு கலிங்கம் கழா அது உடஇக்
குவளை உண்கண் குய்ப்புகை கழுமத்
தான்துழந் தட்ட தீம்புளிப் பாகர்
இனிதெனக் கணவன் உண்டலின்
நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன்று ஒண்ணுதல் முகனே

- கூடலூர்க் கிழார்

தனது அன்புக் கணவனுக்குக் குழம்பு வைப்பதற்குத் தலைவி மனம் கொண்டாள். கட்டித் தயிரைத் தன் காந்தள் பூப் போன்ற மென்மையான விரல்களால் பிசைந்தாள். அவ் வேளையில் (தன் உடலின் பிடியில் இருந்து) நழுவிச் செல்லும் தன் உயர்தர ஆடையின் பெறுமதியையும் பொருட்படுத்தாது அவ்விரல்களினாலேயே அதைச் சரிசெய்து விடுகின்றாள்.

(குழம்பு வைத்தபோது) தாளித்த புகையானது அவளது குவளை மலர் போன்ற கண்களைச் சூழ்ந்து வருத்தம் தருகிறது. இருந்த போதிலும் தலைவனுக்குத் தான் செய்யும் கறியின் சுவை கெட்டுவிடக் கூடாதே எனக் கருதி துளாவித் துளாவிச் சமைத்து விடுகிறாள். உணவருந்திய தலைவனோ புளிக் கறியைக் குழம்பினை இனிது, இனிது எனக் கூறி விருப்புடனே உண்கிறான். இதனால் ஒளி படைத்த தலைவியின் முகம் மகிழ்ச்சியினால் பூரித்து விட்ட (வெளிப்படுத்திய) அழகு தான் என்னே! எவ்வளவு. இதுதான் அங்குள்ள நிலை எனச் செவிலித் தாய் தன் வளர்ப்பு மகளின் இல்லறப் பாங்கினை நற்றாய்க்குப் புகழ்ந்து பேசுகின்றாள்.

அ. உவமானம் - காந்தள் பூ
உவமேயம் - விரல்கள்
பொதுத்தன்மை - மென்மை

ஆ. உவமானம் - குவளை மலர்
உவமேயம் - கண்கள்
பொதுத்தன்மை - நீண்டது

முளிதயிர் - நன்கு தோய்ந்த கட்டித்தயிர்; கலிங்கம் - ஆடை;
குய் - தாளிப்பு; கழும - நிறைய; பாகர் - குழம்பு.

01. ‘இனிது என’ என்ற பாடத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு செவிலித் தாய் தனது வளர்ப்பு மகளின் இல்லறப் பாங்கினை அவளைப் பெற்ற நற்றாய்க்கு எவ்விதம் எடுத்துக் காட்டுகிறாள்?

செவிலித் தாயானவள் பெண் திருமணம் செய்து கொண்டு வாழும் இடத்திலே (இல்லத்தில்) அவளுக்கு உதவியாக வளர்ப்புத் தாயாக வாழ்பவள். கணவன், மனைவியரின் இல்லறப் பண்பாட்டையும், உறவினையும் எவ்வேளையிலும் நேரே காண்பவள். எனவே தலைவியைப் பெற்ற நற்றாய்க்கு எவ்விதம் தலைவி மகிழ்வுடன் கடிநகரில் (பெண் திருமணம் செய்து கொண்டு வாழும் இல்லத்தில்) மகிழ்வுடன் வாழ்கிறாள் என்பதைக் கணவன் மனைவியரின் இல்லறப் பண்பாட்டுடன் கூடிய செயற்பாட்டின் ஊடாகத் தலைவி பெருமிதம் கொண்டு மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்வதை அவளைப் பெற்ற நற்றாய்க்கு எடுத்துரைக்கின்றாள்.

தனது அன்புக் கணவனுக்குக் குழம்பு வைப்பதற்கென மனம் கொண்டாள் தலைவி. அதற்காகக் கட்டித்தயிரைத் தனது காந்தள் பூப் போன்ற மென்மையான விரல்களால் பிசைந்தாள். இவ்வேளையிலே (தன் உடலில் இருந்து) நழுவிச் செல்லும் தன் உயர்ரக ஆடையின் பெறுமதியையும் பொருட்படுத்தாது அவ்விரல்களினாலேயே அதனைச் சரி செய்து விடுகின்றாள் இதனை,

**“முள்தயிர் பிசைந்த காந்தள் மெல்விரல்
கழுவுறு கலிங்கம் கழா அது உட்கிக்...”**

என்றார்.

இங்கே தலைவி அணிந்திருக்கும் ஆடை உயர்ந்த ரகமும் பெறுமதியும் மிக்கது. இவ் ஆடை தனது உடலில் இருந்து தானாகவே நழுவிச் செல்கின்றது. அவ்வேளையிலே தயிர் பிசைந்த காந்தள் பூப் போன்ற மென்மையான கைகளினாலேயே அதனைச் சரி செய்கின்றாள். இங்கே கணவனுக்குக் குழம்பு செய்யும் ஆசைமிகுதி கொண்டு அவள் நிற்கின்றாள். தயிர் பிசைந்த கை, பெறுமதிமிக்க சேலையில் பட்டுப் பழுதினை ஏற்படுத்தும் என்று அவள் எண்ண வில்லை. தனது அன்புக் கணவனுக்குக் குழம்பு செய்தலே அவளது நோக்கமாக இருந்தது. இங்கே சேலை அவளுக்கு உயர்ரகம், பெறுமதி மிக்கது என்பதல்ல. அதற்கு மேலான பெறுமதி மிக்கவர் தன் கணவர். அவருக்கு உணவு செய்தலையே தன் கருமத்திலே சிந்தனையுடன் விரும்பி நிற்கின்றாள் தலைவி என்பதாம்.

குழம்பைத் தாளிக்கின்றாள். அப்போது தாளித்த புகை அவளது குவளை மலர் போன்ற கண்களைச் சூழ்ந்து வருத்துகின்றது. அவ்வேளையில் அதனைப் பொருட்படுத்தாது தலைவனுக்குத் தான் செய்யும் கறியின் சுவை கெட்டுவிடக் கூடாதே என்பதற்காகக் கண்ணைச் சூழும் புகையையும் பொருட்படுத்தாது குழம்பைத் துளாவித் துளாவிச் சமைத்து விடுகின்றாள்.

**“...குவளை உண்கண் குய்ப்புகை கழுமத்
தான்துழந் தட்ட தீம்புளிப் பாகர்...”**

எனப் புலவர் இதனைக் காட்டுகின்றார்.

இவ்விதம் சமைக்கப்பட்ட உணவினை உண்ட் தலைவனோ புளிக்குமும்பினை ‘இனிது இனிது’ எனக் கூறி விருப்புடன் உண்கின்றான். அப்போது தலைவியின் ஒளி படைத்த முகமானது மகிழ்ச்சியினால் பூரித்து விட்ட அழகுதான் என்னை? எத்தனை? அளவில். இங்கே கணவன் இனிது இனிது எனக் குழம்பினை உண்ணுகின்றபோது தலைவி மகிழ்வடைகின்றாள். இம் மகிழ்வின் அளவினைக் கூற முடியாதுள்ளது. எத்தனையென,

**“...தீம்புளிப்பாகர்
கிளிதெனக் கணவன் உண்டலின்
நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன்று ஒண்ணுதல் முகனே...”**

இங்கு தலைவி வாழுமிடத்தில் மகிழ்வுடன் வாழ்கின்றாள். தன் இல்லறப் பண்பாட்டினைச் சரிவர பேணுகின்றாள் எனச் செவிலித்தாய், தலைவியின் இல்லற நிகழ்ச்சியின் ஊடாக அதனை நற்றாய்க்குத் (பெற்ற தாய்க்குத்) தெரிய வைக்கின்றாள் எனலாம்.

அ. உவமானம் - காந்தள் பூ
உவமேயம் - விரல்கள்
பொதுத்தன்மை - மென்மை

ஆ. உவமானம் - குவளை மலர்
உவமேயம் - கண்கள்
பொதுத்தன்மை - நீண்டது

02. ‘இனிது என’ என்ற பாடத்தில் ‘முளிதயிர் பிசைந்த’ என்ற பாடலில் எந் நிகழ்ச்சிகள் ஊடாகத் தலைவி மகிழ்வுடன் வாழ்வதை நற்றாய்க்குச் செவிலித்தாய் காட்டுகின்றாள்?

இங்கே புலவர் முதலில் நற்றாய்க்குச், செவிலித்தாய் தலைவி திருமணம் செய்து கொண்டு வாழும் இடத்தில் மிக்க மகிழ்வுடன் இருப்பதையும், இல்லறப் பண்பினை ஒழுங்காகப் பேணிவருவதைக் காட்டுவதன் மூலம் அவர்கள் மகிழ்வுடன் இருப்பதைக் காட்டிவிழைகின்றார்.

- ❖ தனது அன்புக் கணவனுக்குக் குழம்பு வைப்பதே நோக்கமாகக் கொண்டவள் தனது உடலின் பிடியில் இருந்து நழுவிச் செல்லும் உயர்ந்த பெறுமதி மிக்க ஆடையைக் கட்டித்தயிரைப் பிசைந்த காந்தள் போன்ற கைகளால் சரி செய்வதனை முதலில் காட்டுகின்றாள். உயர்ந்ததாக ஆடை அதுவும் பெறுமதி மிக்கது. தயிர் பிசைந்த கையால் அதைச் சரி செய்தால் ஆடையில் பழுது ஏற்பட்டுவிடும் என அவள் கருதவில்லை. தனது கணவனுக்குக் குழம்பு செய்து கொடுத்து மகிழ்வதே அவளது முழு எண்ணம்.

**“முளிதயிர் பிசைந்த காந்தள் மெல்விரல்
கழுவுறு கலிங்கம் கழா அது உட்கிக்...”**

எனப் புலவர் காட்டுகின்றார். எனவே உடை அழுக்காவது, பழுதுபடுவது அவளுக்குப் பொருட்டல்ல. கணவனுக்கு குழம்பு வைத்துக் கொடுத்து இல்லறப் பண்பைப் பேணி மகிழ்வதே அவளது எண்ணம் என முதல் நிகழ்வினைக் கூறுகின்றார்.

- ❖ இவ்விதம் குழம்பு வைத்தபோது தாளித்த மேலேழும் புகை அவளது குவளை மலர் போன்ற கண்களைச் சூழ்ந்து வருத்தத்தைத் தருகின்றது. அதை அவள் வருத்தமாகப், பொருட்டாக எடுக்க வில்லை. தனது கணவனுக்கு குழம்பு வைக்க வேண்டும்; அதன் சுவை கெடக் கூடாது என்ற எண்ணமே அவளது மனத்தைப் பற்றி யுள்ளதால் குழம்பைத் துளாவித் துளாவிச் சமைக்கிறாள். தனது கண்கள் ஏற்படுத்தும் வருத்தத்தை அவள் ஒரு பொருட்டாக எண்ண வில்லை. இனிய சுவையுடன் கூடிய குழம்பு வைத்துக் கணவனை மகிழ்விப்பதே அவளது ஒரே குறி. இதனைப் புலவர்

**“...குவளை உண்கண் சூய்ப்புகை கழுமத்
தான் சூழந் தட்ட தீம்புளிப் பாகர்...”**

எனக் காட்டுகின்றார். இந் நிகழ்ச்சியிலும் தலைவனுக்காக அவள் வாழும் இல்லறப் பாங்கினைப் புலவர் காட்டுகின்றார்.

❖ உணவருந்திய கணவன் 'இனிது இனிது' எனக் குழம்பின் சுவையைப் போற்றுகின்றான். இப்போது தலைவியின் ஒளி படைத்த முகம் மகிழ்ச்சியினால் பூரித்து விட்ட அழகு தான் எத்தனை? அளவிட முடியாதது. இதனையே அவள் எதிர்பார்த்தாள். கணவன் திருப்தியுடன் உண்ண வேண்டும். என்ற நோக்கம் தலைவிக்கு இருந்தது. இவ்வித நிகழ்ச்சிகளின் ஊடாகத் தலைவி தான் சென்ற இடத்தில் மகிழ்வுடன், இல்லறப் பண்பு பேணி வாழ்வதைப் புலவர் செவிலித்தாய் கூறுவதன் மூலமாக ஆதாரப்படுத்துகின்றார்.

“...தீம்புளிப்பாகர்

கின்தெனக் கணவன் உண்டலின்

நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன்று ஒண்ணுதல் முகனே...”

எனத் தலைவியின் ஒளிபடைத்த முகம் மகிழ்ச்சியினால் பூரித்து மகிழ்வுடன் வாழ்வதைச் செவிலித்தாய் நிகழ்ச்சிகளின் ஊடாக நற்றாய்க்குக் கூறி வைக்கின்றாள்.

அ. உவமானம்	- காந்தள் பூ
உவமேயம்	- விரல்கள் (தலைவியின்)
பொதுத்தன்மை	- மென்மை
ஆ. உவமானம்	- குவளை மலர்
உவமேயம்	- கண்கள் (தலைவியின்)
பொதுத்தன்மை	- நீண்ட

ஆ. அமுதம்

கணபதிப்பிள்ளை சச்சிதானந்தன் (1921 - 2008) பற்றிய ஓர் அறிமுகம்

இவர் காங்கேசன்துறையிலுள்ள, மாவிட்டபுரத்தில் 1921 ஆண்டு பிறந்தவர். பெற்றோர் கணபதிப் பிள்ளை, தெய்வானைப் பிள்ளை. இவர் மகாவித்துவான் நவநீத கிருஷ்ண பாரதியாரிடம் தமிழைக் கற்றார். மதுரைத் தமிழ் பண்டிதர் பட்டம் பெற்றவர். ஆங்கிலம், சமஸ்கிருதம், தமிழ் போன்ற மொழிகளில் புலமை மிக்கவர். லண்டனில் முதுமாணிப்

பட்டத்தையும், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் கலாநிதிப் பட்டத்தையும் பெற்ற பெருமைக்குரியவர்.

இவரது முதல் சிறுகதை 'தண்ணீர்த் தாகம்' ஈழகேசரியில் 1939.02.12 இல் வெளிவந்தது. இவர் சுவாமி விபுலாநந்தரின் படியெடுக்கும் (மூலப் நூலைப் பிரதி செய்தல்) மாணவனாகச் சில காலம் பணிபுரிந்தவர். இவரது ஆக்கங்களாக ஆனந்தத் தேன், யாழ்ப்பாணக் காவியம், தமிழர் யாழியல், மஞ்சு காசினியம், தியாக மாமலை வரலாறு, மஞ்சு, மலர்க் கொத்து என்பவற்றைக் கூறலாம். சாகித்திய ரத்ன விருது, சம்பந்தன் விருது, தந்தை செல்வா நினைவு விருது, கலா கீர்த்தி தேசிய விருது, இலங்கை இலக்கியப் பேரவை விருதுகளைப் பெற்றவர் சிறந்த கவிதை படைக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்தவர்.

மனைவி சமைத்துப் பாசலாகக் கட்டிக் கொடுத்த உணவைப் பயணத்தின் இடையில் கணவன் பிரித்து உண்ணத் தொடங்குகின்றான். அந்த உணவானது கணவனின் உள்ளத்தில் ஏற்படுத்தும் (தலைவி தொடர்பான) உணர்வுகளை அவரது கீழ்வரும் பாடல் சித்திரிக்கின்றது.

அமுதம்

தங்க வளைக்கைகள் தொட்டுச் சமைத்தது
சாலக்கமழு தையா - இது
அங்கமெ லாம்மிகப் பொங்கி வழிந்திடும்
அன்புங் கலந்த தையா

கொட்டிய உப்புக் கசப்பதென்றாலுமுள்
கூடியினிக்கு தையா - இது
விட்டுப் பிரிகையிற் சொட்டுக் கண்ணீர்ப்பட்ட
விண்ணின் அமுதமையா

சொன்னபடி நட வாத துடிப்பயல்
தொட்டுச் சுவைத்த தையா - இது
சின்னஞ் சிறுகைக் குழந்தை யளைந்தது
தெய்வ அமுதமையா

கணவன் உணவுப் பாசலை உண்பதற்காகப் பிரித்தவர் தன்னை அறியாமலே தமது குடும்பப் பாசப்பிணைப்பினையும், அன்பினையும் பாடல் மூலம் உதிர்க்கின்றார். பாடலின் ஊடாகத் தமது இல்லறப் பாங்கினையும், பண்பினையும் எடுத்துரைக்கின்றார்.

இவ் உணவு (எனது மனைவியின்) தங்க வளையல்கள் அணிந்த கைகள் தொட்டுச் சமைத்தது; உணவு மிகவும் வாசம் வீசுகின்றது. இச் சாப்பாடானது உடம்பு பூராகவும் சென்று மிக்கு ஒன்றித்துப் பிரவாகம் செய்து ஆர்ப்பரிக்கும் அன்பு கலந்து செய்யப்பட்ட உணவாகும்.

(சால - மிகவும்)

(கணவனாகிய நான் என் மனைவியை விட்டுப் பிரயாணத்துக் காகப் பிரிந்தபோது) என் மனைவி கண்களில் இருந்து உதிர்த்திய கண்ணீரின் உப்பு உணவில் கலந்து கசப்பாக இருக்க வேண்டிய போதிலும் இவ் உணவு இனிப்பாக உருசியாக இருக்கிறதே. இந்த உணவானது என்னை விட்டு என் மனைவி பிரிந்தபோது சொட்டுச் சொட்டாகச் சொரிந்த கண்ணீர் சேர்ந்த வானத்தின் அமுதமான மழை போன்ற கிடைத்தற்கு அரிய உயர்ந்த உணவாகும்.

இந்த உணவானது துடினம் மிக்க (வேண்டாம் வேண்டாம் என நான் கூறியபோதும்) சொற்கேளாத சிறுபிள்ளை போன்ற என் மனைவி தொட்டுச் சுவைத்துச் சமைத்த உணவு ஐயா. சிறு குழந்தைகள் தம் கைகளால் அளைந்த (சிறு கை அளாவிய கூழ் - திருவள்ளுவர் கூறியது போல்) தெய்வத்துக்குப் படைக்கும் அமுதம் போன்ற உணவாகும். வெள்ளை உள்ளம் படைத்த துடினம் மிக்க குழந்தைக்கு, மனைவியை உருவமிக்கின்றார் கவிஞர். (துடிப்பயல்)

ஆகக் கரிந்து பொரிந்ததென் றாலுமே
அன்பு மணக்கு தையா - இது
வேகவைக் காததென் றாலும் எனக் கொரு
விந்தை உருசி யையா.

ஊது குழற்சத்தம் கேட்டவ திப்பட்டு
ஓடிவருகை யிலே - இது
பாதி வழிவந்து தாமரைக் கைதந்த
பச்சை அமுதமையா.

கட்டிய அன்புக் கயிற்றினிற் சுற்றிய
கட்டுப் பொதியி தையா - இதைத்
தொட்டுச் சுவைக்கையில் உள்ளமெல் லாமொரு
சோதி மிளிரு தையா.

இந்த உணவானது மிகவும் மிகக் கரித்துப் பொரித்ததென்றாலும், கருகிய மனமின்றி இதன் வாசனை ஊடே அன்பு அன்பாகவே மணக்கின்றது. (உணவு வாசனை மணக்கவில்லை) வேகவைக்காமல் செய்யப்பட்ட உணவு கூட (விந்தை) எனக்கு ஒரு அற்புதமான விசேடமான உருசியுடன் கூடியிருக்கின்றதே ஐயா!

(எனது பயணத்தின் போது) புகையிரதம் வருவதை அறிவிக்கும் ஒலியெழுப்பி ஊதுகின்ற சத்தம் கேட்டவுடன் அவதிப்பட்டு; பயணம் செல்ல நான் ஓடி வரும்போது இந்த உணவை என்னோடு பாதிவழி ஓடிவந்து (கொண்டு போங்கள் என...) தாமரை போன்ற அழகிய சிவந்த கைகளைக் கொண்ட எனது மனைவி தந்த பசுமை நிறைந்த அமுதம் போன்றது இவ் உணவாகும் ஐயா! தாமரைக்கை உவமைத்தொகை ஆகும்.

உவமானம்	- தாமரை
உவமேயம்	- மனைவியின் கை
பொதுத்தன்மை	- அழகு

என் மனைவியைத் தொட்டு அன்பினால் தாலிகட்டியவன் நான். அவ் அன்புப் பிணைப்பான கயிற்றினால் சுற்றிக் கட்டப்பட்டதே இவ் உணவுப் பாசல் ஆகும் ஐயா! இந்த உணவைத் தொட்டு சாப்பிடும்போது என் உள்ளமெல்லாம் மலர்ந்து ஒளி பிரகாசிக்கின்றது. ஐயா! எனக் கணவன், தலைவியின் இல்லறப் பண்பைப் புகழ்கின்றான்.

03. 'இனிது என' என்ற பாடத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு மனைவி சமைத்த உணவைக் கணவன் எவ்வாறெல்லாம் புகழ்கிறான் என்பதை விளக்குக.

அன்புடன் இல்லற வாழ்க்கையை மேற்கொண்ட கணவன், மனைவி என்போர் பிரயாணம் காரணமாகப் பிரிகின்றனர். பயணத்தின் போது கணவன் உண்பதற்காக உணவு சமைத்துப் பாசலாக மனைவி கொடுக்கின்றாள். அவ் உணவு எவ்விதம் தனது உள்ளத்தை அன்பினால் தொட்டு வாட்டுகின்றது. அவள் சமைத்துத் தந்த உணவு இவ்விதம் உயர்ந்தது என்பதைக் கணவன் புகழ்கின்றான்.

இவ் உணவு எனது மனைவியின் தங்க வளையல்கள் அணிந்த கைகள் தொட்டுச் சமைத்தது; இவ் உணவு மிகுந்த வாசனையை வீசுகின்றது. இவ் உணவானது சாதாரணமானதல்ல. இச்சாப்பாடு

உடம்பு பூராகவும் மிக்கு ஒன்றித்துப் பிரவாகம் செய்து ஆர்ப்பரிக்கும் அன்பு கலந்து செய்யப்பட்ட உணவாகும். இதனை!

“...அங்கமெ லாம்மீகப் பொங்கி வழந்திடும்

அன்புங் கலந்த தையா ”

எனப் பாடுகிறார்.

நான் அவளைவிட்டுப் பிரிந்த போது கவலை மிகுதியால் அவள் கண்களில் இருந்து கொட்டிய கண்ணீர் உணவில் கலந்து கசந்திருப்பதற்குப் பதில் அது கூடக் குழம்பினில் இனிக்கின்றதே (சுவையாக இருக்கிறது). இவ் உணவானது நான் என் மனைவியை விட்டுப் பிரிந்தபோது அவள் கண்களில் இருந்து அவள் சொட்டுச் சொட்டாக விழுந்த கண்ணீர் கலந்த வானத்தின் அமுத மழை போன்ற உணவாகும்.

“...கிது விட்டுப் பிரிகையிற் சொட்டுக் கண்ணீர் பட்ட

விண்ணின் அமுதமையா...”

வானத்தில் இருந்து பெய்கின்ற அமுதமாகிய மழை போன்றது. இவ் உணவாகும் என அதன் அருமையைப் புகழ்கின்றான் கணவன்.

இவ் உணவானது வேண்டாம், வேண்டாம் என நான் சொன்னதை எல்லாம் கேட்காது துடினத்துடன் துடியாட்டம் செய்யும் குழந்தை போன்ற உள்ளத்தோடு களங்கம் அற்ற துடிப்பயலாகிய என் மனைவி சுவைத்துச் சமைத்த உணவாகும்.

“சொன்னபடி நடவாத துடிப்பயல்

தொட்டுச் சுவைத்த தையா...”

எனக்கூறும் கணவன் சின்னஞ் சிறிய கைக்குழந்தை அளைந்த உயர்ந்த தெய்வத்துக்குப் படையல் செய்யும் அமுதம் போன்றது இவ் உணவாகும். இதனை,

“சின்னஞ் சிறுகைக் குழந்தை யளைந்தது

தெய்வ அமுத மையா...”

எனக் குழந்தை அளைந்த உணவானது எந்த அளவுக்கு உயர்வு பெற்றதோ அதேபோன்ற அமுதம் போன்றது இவ் உணவாகும். (சிறு கை அளவிய கூழ் - திருவள்ளுவர் கூறியுள்ளார்.) என மனைவி சமைத்துத் தந்த உணவைக் கணவன் புகழ்கின்றான்.

இந்த உணவிலே எங்களது அன்புப் பிணைப்பே மணக்கின்றது. உணவை மனைவி கரித்துப் பொரித்து ஆக்கியபோதும் உணவில் அவ்வாசனை வீசாது அன்பு மணமே வீசுகின்றது எனக் கணவன், மனைவியரிடையே உள்ள அன்பின் உயர்வினை வெளிப்படுத்தும் கணவன், வேக வைக்காது பச்சையாகச் செய்யப்பட்ட உணவிலேயும் கூட வியக்கத்தக்க உருசி இருக்கிறதே ஐயா எனக் கணவன் உணவின் உருசி கண்டு வியப்பதாகக் காட்டுகின்றார்.

**“...அன்பு மணக்குதையா - கிது
வேக வைக் காததென் றாலும் எனக்கொரு
விந்தை உருசீ யையா...”**

என வியப்படையக் கூடிய உருசி கொண்டது எனது மனைவி சமைத்த உணவு எனப் புகழ்கின்றான்.

புகையிரதம் ஊதும் சத்தம் கேட்டு அவதிப்பட்டு பயணத்துக்கு ஓடிவரும்போது என்னுடன் (பிரிய மனமில்லாது) பாதிவழி ஓடிவந்து தாமரை போன்ற கைகளால் தந்த பசுமை நிறைந்த அமுதம் போன்றது இவ் உணவு எனப் புகழ்கின்றான் கணவன். இங்கே எவ்வேளையிலும் மனைவியின் அன்பின் பிணைப்பாகவே கணவன் இருக்கின்றான் தாமரைக் கை தந்த எனத் தன் மனைவியின் அழகு நிறைந்த கைகளை இங்கு அவள் வர்ணிக்கின்றான். அவன் நினைவாகவே அவன் ஒன்றித்து நிற்கின்றான். உணவிலேயும் அவளையே கண்டான். தாமரைக்கை உவமைத்தொகை ஆகும்.

உவமானம்	-	தாமரை
உவமேயம்	-	கைகள் (மனைவியின்)
பொழுத்தன்மை	-	அழகு / நிறம்

**“...பாதிவழிவந்து தாமரைக் கைதந்த
பச்சை அமுத மையா...”**

எனத் தன்னை விட்டுப் பிரியாது பாதிவழி வரைக்கும். தன்னோடு ஓடிவந்து தந்த அமுதம் போன்ற உணவாகக் கணவன் அவ் உணவை மதித்துப் புகழ்கின்றான்.

அன்பின் பிணைப்பினால் அவளைத் தொட்டுத் தாலி கட்டியவன் நான். அன்பினால் நானும் என் மனைவியும் கட்டுப்பட்டுள்ளோம். அவ்விதமான அன்புக் கயிறு கொண்டு சுற்றியது இந்தக் கட்டுப் பாசல் ஆகும். இந்தப் பாசல் உணவைத் தொட்டுச் சுவைக்கும் போது எனது உள்ளத்தில் எங்கணும் ஒளி பிறப்பது போன்ற உணர்வு ஏற்படுகின்றது ஐயா எனக் காட்டுகின்றார். நாங்கள் இருவரும் அன்புக் கயிற்றினால் கட்டப்பட்டு ஒன்றித்தவர்கள் எனத் தமது உள்ளம் ஒன்றித்தது எனவும்,

**“கட்டிய அன்புக் கயிற்றினர் சுற்றிய
கட்டுப் பொதியீ தையா...”**

எனக் கூறும் கணவன்,

**“தொட்டுச் சுவைக் கையில் உள்ளமெல் லாமொரு
சோதி மீளரு தையா...”**

என இவ் உணவைத் தொட்டுச் சுவைக்கும்போது உள்ளமெல்லாம் ஒளி பிரகாசித்துப், பிரவாகித்து எழுவதாக மனைவி சமைத்துக் கட்டித் தந்த உணவைக் கணவன் புகழ்ந்து உரைப்பதை இங்கு காண முடிகிறது.

04. ‘இனிது என’ என்ற பாடத்தில் காட்டப்பட்டுள்ள ‘...விட்டுப் பிரிகை யிற் சொட்டுக் கண்ணீர்பட்ட விண்ணின் அமுதமையா...’ என்ற அடியின் இலக்கியச் சிறப்பைத் தெளிவுபடுத்துக.

கணவன் பயணம் செல்வதற்காக மனைவியை விட்டுப் பிரிகின்றான். இவ்வேளையில் மனைவி உணவு சமைத்துப் பாசலாகக் கட்டிக் கொடுக்கின்றாள். உணவுப் பாசலைப் பிரித்ததும் மனைவியின் அன்புத் தொல்லை நினைவு தொடர்கிறது.

மனைவியை விட்டுப் பயணத்தின்போது பிரிகிறான். அப்போது (கணவனின்) எனது பிரிவை எண்ணி என் மனைவி சொட்டுச் சொட்டாக விட்ட கண்ணீர் பட்டுக் கலந்து சமைத்த உணவே இவ் உணவு.

**“கிது விட்டுப் பிரிகையிற் சொட்டுக் கண்ணீர் பட்ட
விண்ணின் அமுதமையா...”**

என அவ் உணவு வானத்தின் அமுதமான மழை போன்றது அவ் உணவாகும்.

உவமானம்	- (அமுதமாகிய) மழை
உவமேயம்	- (மனைவியின்) உணவு
பொதுத்தன்மை	- கிடைத்தற்கரியது

பொழிந்த கண்ணீர் உணவில் கசக்க வேண்டும். ஆனால் இங்கே மனைவியின் கண்களில் இருந்து சொட்டுச் சொட்டாகப் பொழிந்த கண்ணீராக வானத்தின் அமுதமாகப் பெய்யும் மழைக்குச் சிறப்பாகச், சமனாகக் கணவன் வர்ணிக்கின்றான். வானத்தின் மழையானது எவ்விதம் அமுதம் போன்று உயர்வானதோ அதே போன்றதே மனைவியின் கண்களில் இருந்து சொட்டுச் சொட்டாகச் சொரிந்த கண்ணீரும் உயர்வானது. அவ்வித உயர்வு கொண்ட கண்ணீர் கலந்த உணவே இந்த அமுதம் போன்ற உணவாகும் எனக் கணவன் இலக்கியச் சுவை பொருந்தப் புகழ்கின்றான்.

05. ‘இனிது என’ என்ற பாடத்தில் ‘அமுதம்’ என்ற தலைப்பானது எவ்வகையில் அக் கவிதைக்குப் பொருத்தமாக அமைந்துள்ளது. விளக்குக.

இங்கே இல்லறத்தில் அன்பினால், பிணைப்புக் கொண்ட கணவன், மனைவியர் இருவருக்கும் இடையில் பிரிவு ஏற்படுகின்றது. பயணமாகச் செல்லும் கணவனுக்கு, மனைவி அன்போடு உணவு சமைத்துப் பாசலில் கொடுத்து அனுப்புகின்றாள். பயணத்தில் பாதி வழியில் கணவன் உணவினை உண்ண விரும்பிப் பாசலைப் பிரிக்கின்றான். அவ் உணவின் உயர்வினை மனைவியின் உயர்வாகப் போற்றி பலவாறு புகழ்ந்து மகிழ்கின்றான்.

- ❖ கணவன், தனது மனைவி கட்டித் தந்த உணவின் உயர்வினை அமுதமாக அதாவது கிடைத்தற்கு அரிய விண்ணின் மழையாக மதிக்கின்றான். எனவே அமுதம் என்ற தலைப்பு இக் கவிதைக்கு மிகப் பொருத்தமானது.

“...விண்ணின் அமுதமையா”

- ❖ எனது மனைவி தொட்டுச் சமைத்த உணவு மிகவும் வாசம் வீசுகின்றது. உடம்பெல்லாம் பொங்கிப் பிரவாகித்து எழுகின்ற அன்பு கலந்ததே இவ் உணவு என உணவைப் போற்றும் இக் கவிதைக்கு அமுதம் என்ற தலைப்புப் பொருத்தமானதே.

**“அங்கமெ லாம்மிகப் பொங்கி வழந்திடும்
அன்புங் கலந்ததையா...”**

- ❖ என் மனைவியின் கண்களில் இருந்து கொட்டிய கசப்பான கண்ணீர் உணவில் கலந்த போதும் இவ் உணவானது கசக்காது, இனிமையாக (உருசியாக) இருக்கிறதே. இந்த உணவு என் மனைவி என்னை விட்டுப் பிரிந்தபோது விட்ட கண்ணீர் கலந்த விண்ணின் அமுதமாகிய மழை போன்றது. உணவும் அமுதம் போன்றதே. எனவே அமுதம் என்ற தலைப்புப் பொருத்தமானது.

**“விட்டுப் பிரிகையிற் சொட்டுக் கண்ணீர் பட்ட
விண்ணின் அமுதமையா...”**

- ❖ சின்னஞ்சிறு கைக்குழந்தை அளைந்த உயர்ந்த உணவு இவ் உணவு. (சிறுகை அளாவிய கூழ் - திருவள்ளுவர்) சொன்னபடி (வேண்டாம் வேண்டாம் என) நடவாத துடினம் கொண்ட குழந்தை போன்ற என் மனைவி தொட்டுச் சுவைத்த தெய்வத்துக்குப் படையில் செய்யும் அமுதம் போன்றது இவ் உணவு. எனவே அமுதம் என்ற தலைப்பு இக் கவிதைக்குப் பொருத்தமானது.

**“கிது சின்னஞ் சிறுகைக் குழந்தை யளைந்தது
தெய்வ அமுத மையா...”**

- ❖ பயணத்தின்போது அவதிப்பட்டு ஓடிவந்தபோது என் மனைவி பாதிவழி வரை ஓடிவந்து தனது தாமரைக் கையால் (தாமரை மலர் போன்ற அழகிய கையால்) தந்த பசுமை நிறைந்த அமுதம் போன்றது இவ் உணவாகும்.

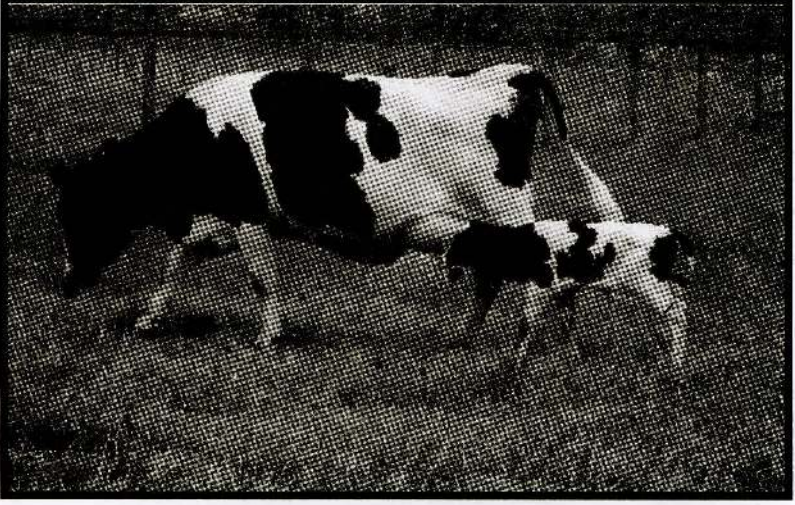
**“...பாதி வழிவந்து தாமரைக் கைதந்த
பச்சை அமுதமையா...”**

எனக் கூறும் கவிதைக்கு அமுதம் என்ற தலைப்பு பொருத்தமானதே.

- ❖ இவ் உணவுப் பாசலானது அன்புக் கயிற்றினால் கட்டப்பட்டது. இதைத் தொட்டுச் சுவைக்கும்போது என் உள்ளத்தில் எங்கணும் ஒளி பிறக்கின்றது. பிரவாகிக்கின்றது. இவ்வகை உயர்ந்த அமுதம் போன்றது இவ் உணவு. எனவே இக்கவிதைக்கு ‘அமுதம்’ என்ற தலைப்புப் பொருத்தமானது.

இங்கே ஆசிரியர், கணவன் கூற்றாக எங்கும் தன் மனைவி தந்த உணவு உயர்ந்த அன்புப் பிணைப்பும், இல்லறப் பண்பும் கொண்டது எனவும்; அவ் உணவானது கிடைத்தற்கரிய தெய்வத்தின் உணவான அமுதம் போன்றது, அமுத மழை போன்றது எனவும் போற்றிப் புகழும் அளவுக்கு உயர்வானது. எனவே ‘அமுதம்’ என்ற தலைப்பு இக்கவிதைக்கு மிகமிகப் பொருத்தமானது எனக் கூறிக் கொள்ளலாம்.

5. தாய்ப் பசு

அகிலன் (1922 - 1988) பற்றிய ஓர் அறிமுகம்

இவரின் இயற்பெயர் பி.வி. அகலாண்டம். இவர் 1922 ஆம் ஆண்டில் தமிழ் நாட்டில் பிறந்தவர். இவர் புதின ஆசிரியர், சிறுகதையாளர், நாடகாசிரியர், சிறுவர் நூலாசிரியர், மொழி பெயர்ப்பாளர், கட்டுரையாளர் என்ற பல்வேறு தடங்களில் நின்று புகழ் பெற்றவர்.

இவர் 'சித்திரைப் பாவை' நூலுக்காக 1975 ஆம் ஆண்டின் 'ஞானபீட' விருது பெற்றார். இவ்விருது பெற்ற முதல் தமிழ் எழுத்தாளர். 'வேங்கையின் மைந்தன்' நாவலுக்காக 1963 ஆம் ஆண்டு தமிழுக்கான சாகித்திய அகாடமி விருது பெற்றார். இதைவிட சாஜாசர் அண்ணாமலை விருது பெற்றவர். இவர் பல்வேறு சிறுகதை ஆக்கங்களைப் படைத்து போற்றப்பட்டவர். பாவை விளக்கு, சித்திரப் பாவை, நெஞ்சின் அலைகள், கயல்விழி, பொன்மலர், எழுத்தும் வாழ்க்கையும், சக்திவேல், தங்க நகரம், ஆண்பெண் என்பன குறிப்பிடத்தக்கன. இவரது கதையால் ஆளப்பட்ட வாசகர் வட்டம் இருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அகிலன் கதைக்கு வாசகர்களிடம் வரவேற்பு உண்டு.

01. 'தாய்ப் பசு' என்ற பாடத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு பின்வரு வனவற்றை விளக்குக.

அ. தாய்ப்பசு என்ற சிறுகதை புலப்படுத்த முனையும் செய்தி.
ஆ. இக்கதையில், பசுவின் தாய்மை உணர்வு வெளிப்படுத்தப் படும் சந்தர்ப்பங்கள்.

இ. காளை, குமரனைத் தாக்குவதற்குக் காரணமாக அமைந்த சம்பவம்.

அ. மனிதனுக்கும் விலங்குகளுக்கும் இடையிலான உறவு மிகவும் தொன்மையும், நெருக்கமானதும் ஆகும். மனிதனுக்காக யானை, மாடு, குதிரை, ஆடு முதலான விலங்குகள் தம்மையே அர்ப்பணிக் கின்றன. ஆனால் மனிதன் இவற்றுக்கு என்ன கைம்மாறு செய்து ள்ளான்? என்னதான் செய்தாலும் மனிதனோடு ஒட்டி உறவாடும் இவ் விலங்குகள் எமக்கு நேயத்தை வெளிப்படுத்தித்தான் வருகின்றன என்பது யாவரும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட விடயமே. இவ் விடயத்தை இச் சிறுகதை புலப்படுத்த முனைந்துள்ளது.

ஆ. கன்று போட்டு இரண்டு மூன்று நாட்கள் சென்றன.

❖ காளைக் கன்றுக் குட்டிக்குக் கழுத்துச் சங்கிலியோடு வாய்ப்பூட்டான கூடையும் கிடைத்தது. நினைத்த நேரத்தில் பால் குடிக்க அதனால் முடியவில்லை.

பால் கறக்கும் நேரத்தில் மட்டும் கன்றுக் குட்டியை அவிழ்த்து விடும் மாடசாமி சரியாகப் பால் சுரந்து அதன் வாய்க்கு வரும் நேரத்தில் அதை இழுத்துப் பிடித்துக் கட்டிவிட்டுப் பாலைக் கறக்கத் தொடங்கி விடுவான். அவன் கறந்து முடித்து விட்டு அவிழ்த்து விடும்போதே மடியில் ஒரு சொட்டுப் பால் கூட மீதம் இருக்காது.

❖ கன்றுக் குட்டி முட்டிப் பார்க்கும், மோதிப் பார்க்கும், கதறிப் பார்க்கும். தாய்ப் பசுவுக்கோ இந்த வேதனையைத் தாங்க முடிவ தில்லை. (கன்று பசியோடு ஏமார்ந்து இருக்கும் நிலை) தாய்மை உணர்வு.

❖ மாடசாமி தாய்ப் பசுவில் பால் கறந்து முடித்து விட்டு அவிழ்த்து விடும் போதே மடியில் ஒரு சொட்டுப் பால் கூட மீதம் இருக்காது. இதனால் கன்றுக் குட்டியின் கன்னங்கரிய பெருவிழிகள் இரண்டும் ஒளி இழந்து வந்தன. அதனால் துள்ளவும் முடியவில்லை. குதிக்

கவும் முடியவில்லை; தளதளவென்று சதைப்பிடிப்போடு இருக்க வேண்டிய மேனியில் எலும்புக் கூடு புறப்படத் தொடங்கியது.

- ❖ கன்று தாயை ஏக்கத்தோடு பார்க்கும்; தாய் ஏக்கத்தோடு கன்றைப் பார்க்கும். (எதுவும் செய்ய முடியாத நிலை)
 - ❖ ஒருநாள் காலையில் கன்றுக் குட்டியின் முகத்தில் ஈக்கள் மொய்த்தன. அதை எங்கேயே இழுத்துக் கொண்டு போய்விட்டான் மாடசாமி. சில தினங்களுக்குள்ளாகவே தாய்ப் பசுவுக்கு முன்னால் ஒரு வைக் கோல் போர் அடைத்த போலிக் கன்றுக் குட்டியைக் கொண்டு வந்து நிறுத்தினான் பால்க்காரன்.
 - ❖ பசுவின் மடியும் பால் சுரந்தது. கண்களில் நீரும் வழிந்தது. அது கதறியது.
 - ❖ காளைமாடு மாடசாமியின் மகனைக் குறி வைத்துப் பாய்ந்தது. தாய்ப் பசு முனைக் கயிற்றை அறுத்துக் கொண்டு பாய்ச்சலில் ஓடிப்போய் இடையில் தடுத்தது.
- அப்போது தாய்ப்பசு ;
- ❖ “சீ! நீ என்ன, மனிதனைப் போல் கேவலமாய் நடந்து கொள்கிறாய்? குமரனும் என் பால் குடித்து வளர்ந்தவன்” என்ற கூற்றானது பசுவின் தாய்மை உணர்வை வெளிப்படுத்துகின்றது. மனிதன் பசுவுக்குத் துன்பம் செய்தபோதும் அவ்விவங்கு தாய்மை உணர்வுடன் குமரனைக் காப்பாற்றி, அவனுக்காகக் காளை மாட்டின் கொம்புகளால் தான் தாக்கப்படுகிறது. இதுவும் தாய்மை உணர்வையே எதையும் தாங்கும் தாய்மை அர்ப்பணிப்பை வெளிப்படுத்துகின்றது. இவ்விதம் இச் சிறுகதையில் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் தாய்மை உணர்வு வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது.

இ. கன்று ஊட்டுவதற்குப் பாலைவிடாது மாடசாமி கறந்து முடித்து விட்டு அவிழ்த்து விடும் போதே மடியில் ஒரு சொட்டுப் பால் இருக்காது.

கன்றுக்குட்டி முட்டி, மோதி, கதறிப் பார்க்கும் இவ்வேதனையைப் பார்க்கும் பசுவும், காளையும் வருந்தியது.

கன்றுக் குட்டியின் கன்னங்கரிய பெருவிழிகள் இருண்டும் ஒளி இழந்து வந்தன. அதனால் துள்ளவும், குதிக்கவும் முடியவில்லை.

தளதளவென்று சதைப்பிடிப்போடு இருக்க வேண்டிய மேனியில் எலும்புக் கூடு புறப்படத் தொடங்கியது. தாயையும், கன்றையும் பார்க்கும் காளையோ மூச்சுவிடுவதற்குப் பதில் நெருப்புக் கனலைக் கக்கும். (வெப்பமான பெருமூச்சு - எதுவும் உரைக்க, செய்ய முடியாத நிலை)

ஒருநாள் காலையில் கன்றுக்குட்டியின் முகத்தில் ஈக்கள் மொய்த்தன. அதை எங்கேயோ இழுத்துக் கொண்டு போய்விட்டான் மாடசாமி. தாய்ப் பசுவுக்கு முன்னால் ஒரு வைக்கோல் போர் அடைத்த போலிக் கன்றுக் குட்டியைக் கொண்டு வந்து நிறுத்தினான் அந்தப் பால்காரன். பசுவின் மடியில் பால் சுரந்தது; கண்களில் கண்ணீரும் வழிந்தது; கதறியது, காளை மாடும் எதிரொலி கொடுத்தது.

செய்ய வேண்டிய துன்பங்கள் எல்லாம் செய்துவிட்டு அந்தக் கன்றை மனிதர் சாப்பிட இறைச்சிக்காகக் கொடுத்துவிட்டு மாட்டுப் பொங்கல் வைத்த நிகழ்ச்சி காளைக்கு வேதனையையும், ஆத்திரத்தையும் கொடுத்தது. தனது மகனான கன்றைப் பலி கொடுத்ததற்குப் பதிலாக மாடசாமியின் மகனைக் கொலைக்குக் கொலை! பழிக்குப் பழி! என்ற ஆவேசம் காளையின் மனதைக் குமுற வைத்தது. இச் சம்பவங்கள் காளை மாடு, குமரனைத் தாக்கக் காரணமாக அமைந்தது.

இங்கே தொடர்ந்து வந்த ஏமாற்றங்களும், வேதனைகளும், கன்றைப் பிரிந்த வேதனையான நிகழ்வுகள் காளையை இவ்விதம் இயங்கக் காரணமாக அமைந்த சம்பவங்கள் எனக் கூறிக் கொள்ளலாம். எனினும் எல்லாவற்றையும் தாங்கிய காளை மகனான கன்றை இழந்த போது உணர்ச்சி வசப்பட்டுத் தனது இழப்பினையும், வேதனையையும், சோதனையையும் மாடசாமி அனுபவிக்க வேண்டும் என விரும்பியமை இங்கு முக்கியமாகக் குறிப்பிடத்தக்க சம்பவம் எனலாம்.

02. 'தாய்ப் பசு' என்ற பாடத்தில் பின்வரும் கூற்றுக்கள் இடம்பெற்ற சந்தர்ப்பத்தை விளக்குக.

அ. 'கிடாரிக் கண்ணுக்குட்டியா, இருந்தாலும் பரவாயில்லை வளர்ந்தாலும் பால் கொடுக்கும்...'

ஆ. 'நல்ல விலைக்கு யாரும் கேட்டால் கொடுத்திடலாம் இதை வச்சுக்கிட்டு என்ன செய்யப்போறே?...'

- யாரால்** - பாலக்காரனால்
யாருக்கு - மாடசாமிக்கு
எச்சந்தர்ப்பம் - வழியில் போய்க் கொண்டிருந்த பால் காரனைக் கூப்பிட்டு அவனோடு ஏதோ பேச்சுக் கொடுத்த போது

இ. '...என்ன செய்யறதுன்னுதான் எனக்கும் புரியலே ஒரு நாளைக்கு இதுவே ஒருபடி பாலைக் குடிச்சிடும் போலே இருக்கு...'

- யாரால்** - மாடசாமியால்
யாருக்கு - பால்காரனுக்கு
எச்சந்தர்ப்பம் - கிடாரிக் கண்ணுக்குட்டியா இருந்தாலும் பரவாயில்லை. வளர்ந்தாலும் நாளைக்குப் பால் கொடுக்கும், நல்ல விலைக்கு யாரும் கேட்டால் கொடுத்திடலாம் எனப் பால்காரன் கூறியதற்குப் பதிலாகக் கூறியது.

ஈ. 'செய்செய் நான் எதைச் செய்தேனோ அதைத் தான் நீயும் செய்து கிட்டுவாறே! துணிஞ்சு செய்! இன்னும் ஒரு வாரம் இப்படியே செய்தீன்னா தன்னாலே எல்லாம் சரியாகப் போகும்...'

- யாரால்** - பாலக்காரனால்
யாருக்கு - மாடசாமிக்கு
எச்சந்தர்ப்பம் - என்ன செய்யறதுன்னுதான் எனக்கும் புரியலே. ஒருநாளைக்கு இதுவே ஒருபடி பாலைக் குடிச்சிடும் போலே இருக்கு என மாடசாமி கூறியதற்குப் பதிலாகக் கூறியது.

உ. 'சீ! நீ என்ன மனிதனைப் போல் கேவலமாய் நடந்து கொள்கிறாய்? குமரனும் என் பால் குடித்து வளர்ந்தவன்! உனக்கு ஏன் இவ்வளவு வெறி வந்து விட்டது?..'

- யாரால்** - பகவினால்
யாருக்கு - காளைக்கு
எச்சந்தர்ப்பம் - மாடசாமியின் மகனைக் குறிவைத்துப் பாய்ச்சலுக்கு முனைந்த காளையின் இடையில் பாய்ந்து காளையின் கொம்பினால் தான் தாக்கப்பட்டபோது கூறியது.

03. 'தாய்ப் பசு' என்ற சிறுகதையில் பின்வரும் செயற்பாடுகள் எவ்வித உணர்வினை ஏற்படுத்துகின்றன. என்பதைத் தெளிவு படுத்துக.

அ. பசுவின் மடியும் பால் சுரந்தது; கண்களில் நீரும் வழிந்தது. துன்பம் காட்டும் விதம்

ஆ. பால் கறக்கும் நேரத்தில் மட்டும் கன்றுக்குட்டியை அவிழ்த்துவிடும் மாடசாமி சரியாகப் பால் சுரந்து அதன் வாய்க்கு வரும் நேரத்தில் அதை இழுத்துப் பிடித்துக் கட்டிவிட்டுக் கறக்கத் தொடங்கிவிடுவான்.

இ. '...கன்றுக்குட்டி முட்டிப் பார்க்கும்; மோதிப் பார்க்கும்; கதறிப் பார்க்கும்...'

ஈ. கன்று தாயை ஏக்கத்தோடு பார்க்கும்; தாய் ஏக்கத்தோடு கன்றைப் பார்க்கும்.

உ. கன்றுக் குட்டியின் கன்னங்கரிய பெரு வழிகள் இரண்டும் ஒளி இழந்து வந்தன. அதனால் துள்ளவும் முடியவில்லை, குதிக்கவும் முடியவில்லை. தளதளவென்று சதைப்பிடிப்போடு இருக்கவேண்டிய மேனியில் எலும்புக் கூடு புறப்படத் தொடங்கியது.

ஊ. ஒருநாள் காலையில் கன்றுக்குட்டியின் முகத்தில் ஈக்கள் மொய்த்தன. அதை எங்கேயோ இழுத்துக் கொண்டு போய் விட்டான் மாடசாமி.

(அ - ஊ) சிறுகதை எழுதுவதில் அகிலன் சிறப்பு வாய்ந்தவன். இவனது படைப்புக்கள் வாசகனின் மனதைத் தொடுவன. இதனாலேயே இவ் எழுத்தாளன் பல்வேறு விருதுகளைப் பெற்றான். இங்கே 'தாய்ப் பசு' என்ற சிறுகதை மூலம் கல்லாகக் கிடந்த மனித இதயங்களை உடைத்துச் சிறுதுண்டுகளாக்கிக் கசிய வைத்தவன் அகிலன் எனக் கூறின் மிகையாகாது.

வாய் பேசாத விலங்குகளுக்கு மனிதன் செய்யும் அளவிட முடியாத கொடுமைகளையும், சித்திரவதைகளையும் தாய்ப் பசு என்ற கதை மூலம் அள்ளிவிதைத்தவன் அகிலன் எனக் கூறிக் கொள்ளலாம். மனிதனுக்கும், விலங்குகளுக்குமான உறவு மிகவும் தொன்மையாகவும், நெருக்கமானதுமாக இருந்தபோதும், ஐந்தறிவுடைய விலங்குகள் தம்மையே இந்தப் பகுத்தறிவு கொண்டவன் என்ற

மனிதனுக்கு அர்ப்பணிக்கின்றன. ஆனால் அதற்கு மனிதன் என்ன கைம்மாறு செய்கிறான். மனிதன் செய்யும் துன்பங்களுக்கெல்லாம் நன்மையே செய்து மனிதனுடன் ஒட்டி உறவாடும் நேயம் மிக்க விலங்குகளுக்கு மனிதன் செய்யும் கொடுமைகளை எழுத்தாளர் 'தாய்ப்பசு' என்ற சிறுகதை மூலம் வெளிக்காட்டி மனித இதயங்களை வருந்த வைத்து விடுகின்றார். எமது மனசாட்சியற்ற செயற்பாடுகள் கண்டு வெட்கித் தலைகுனிய வைத்து விடுகின்றான்.

- ❖ தாய்ப் பசுவிடமிருந்து பாலைப் பெறுதவதற்காகக் கன்றை அவிழ்த்து விடுவதும் பால் சுரந்து வரும்போது கன்றை இழுத்து விடுவதும், மடியில் ஒரு சொட்டுப் பால் இல்லாது கறந்து விடுவதும் மனச் சாட்சியே இல்லாத கல்லும் கரைந்துவிடும் துன்பம் நிறைந்த செயற்பாடுகளாகும்.

தாய்ப்பசு, காளைப் பசு ஒவ்வொரு வேளையிலும் படும் துன்பங்கள், அதனுடைய ஆதங்கங்கள், கன்றுபடும் வேதனை என்பவற்றை நேரடியாகப் பார்த்து தாய், காளை மாடுகள் படும் வேதனைகள் சொல்லும் தரமன்று. இவை மனித மனத்தைப் புண்ணாக்கி நாம் செய்யும் செயற்பாடுகள் நியாயமுள்ளவையா? மாடசாமி போன்றவர் களின் செயற்பாடுகள் மனிதனாகப் பிறந்தவன் செய்யும் மிகவும் இழிந்த கேவலமான நடத்தைகள் என்பதனை எமது மனம் உணர்வது மட்டுமன்றித் தாங்கொணாத துயரத்தையும் ஏற்படுத்துகின்றது.

தாய்ப் பசுவுக்கு முன்னால் ஒரு வைக்கோல்போர் அடைத்த உயிரற்ற கன்றுக்குட்டியைக் கொண்டு வந்து நிறுத்தி, தாய்ப் பசுவை ஏமாற்றிப் பால் கறக்கும் வஞ்சகம் நிறைந்த மனச்சாட்சியைக் குழி தோண்டிப் புதைத்த அற்ப மனிதர்களைப் பார்க்கின்றோம். வேதனைப் படுகிறோம்.

கன்றுக் குட்டியை இறைச்சிக்காகவோ, பிறதேவைக்காகவோ விற்று விட்டு ஒன்று மறியாத நேயத்துடன் பால் சுரந்து, தன் குழந்தையை யே வளர்க்க உதவிய பசு இனத்திற்குப் போலிக் கன்றைக் காட்டிப் பால் சுரக்க வைக்கும் இரக்கமற்ற மனிதனை எமது மனம் வெறுக்கின்றது. வேதனைப் படுத்துகின்றது.

போலிக் கன்றைக் கண்ட தாய்ப் பசு பால் சுரப்பது என்பது எவ் விதமான வேதனையை அப் பசுவுக்கு அளிக்கின்றது. வாய் பேசாத

அப்பாவிப் பசுவின் உயர்ந்த தாய்மை உணர்வினைக் கிளறிச் சின்னா பின்னப்படுத்தி அதன் அன்புணர்வை வேரொடு பிடிங்கி எறியும் மனிதனின் இழிந்த செயற்பாடுகள் எமது மனத்தை வேதனையில் ஆழ்த்துகின்றது. நாம் செய்வது தவறு, பாதகம் என்பதை ஆழ உணர்த்துகிறது. இந்த வேளையில் கூட தாய்மை உணர்வால் போலிக் கன்றைத் தான் பெற்றெடுத்த கன்றென எண்ணி ஏமாந்த பசு கண்களில் நீரைச் சொரிகிறது.

இவ்விதம் ஆற்றிவு படைத்த மனிதன் என மார்பு தட்டிப் பேசும் மனிதனின் இழிந்த, தாய்மை உணர்வற்ற, இரக்கமற்ற கொடிய செயற்பாடுகள் என்பவற்றால் மனத்தை ஆழப் புண்படுத்தும் மனிதனை இழிந்த இடத்தில் வைத்து மதிக்கும் எண்ணத்தை எமக்கு ஏற்படுத்து கின்றது.

ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் மனிதன் தாய்ப் பசுவுக்கும், கன்று க்கும் செய்யும் கொடுமைகள் மனிதன் மனத்தை உருக வைத்து விடுகின்றன. வேதனைப்படுத்தி விடுகின்றன. ஆனால் மனிதன் திருந்தி விடுவானா? மனிதனுடன் ஒட்டி உறவாடும் நேயத்தை வெளிப் படுத்தும் விலங்குகளுக்கு இவ் இழிந்த மனிதன் சித்திரவதையும், கொடுமையையுமே தொடர்ந்து செய்கிறான். இது நியாயத்துவ மனித மனங்களைச் சிதைத்து வேதனையும், தாங்கொணாத் துயரத்தையும் அளிக்கிறது எனலாம். மனிதன் திருந்துவானா? என வினவவும் வைக்கின்றது எனலாம்.

04. 'தாய்ப் பசு' என்ற அகிலனின் சிறுகதை ஜீவகாருண்யத்தின் தேவையை வலியுறுத்துகிறது. ஆதாரப்படுத்துக.

ஜீவகாருண்யம் என்பது பிற உயிர்கள் மேல் இரக்கம் காட்டு வதாகும். மனிதன் ஆற்றிவு படைத்தவன்; விலங்குகளும் பறவை களும் ஐந்தறிவு படைத்தன என வகுத்தவன் மனிதனே. இவ் ஐந்தறிவு படைத்த உயிரினங்களுக்கு மனிதன் செய்யும் பாதகங் களும், துன்பங்களும் அவற்றை வேதனைப்படுத்தும் செயற்பாடு களும் சொல்லும் தரமன்று. மனிதனுடன் ஒட்டி உறவாடித் தமது நேயத்தை வெளிப்படுத்தும் விலங்குகளுக்கு மனிதன் செய்யும் பாதகங்களை அப்பட்டமாக வெளிக்காட்டி, நீதி, நியாயத்துக்காக மட்டுமன்றிக் கைம்மாறு செய்யும் விலங்குகளுக்கு மனிதன் செய்யும்

செயற்பாடுகள் எவ்வளவு வேதனையையும், துன்பத்தையும் அளிக்கின்றன என்பதைத் தாய்ப் பசு என்ற சிறுகதை மூலம் தெளிய வைக்க முனைகின்றார் சிறுகதை எழுத்தாளன் அகிலன்.

புடம்போட்ட மதிக்க முடியாத உயர்ந்த தாய்மை உணர்வினைச் சின்னா பின்னப்படுத்திச் சித்திரவதை செய்யும் மாடசாமி போன்றவர்களின் செயற்பாடுகளைக் காட்டுவதன் மூலம் தாய்ப் பசு, கன்று, காளை மாடு என்பன படும் வேதனைகள் மனித மனத்தில் ஓர் இரக்க உணர்வை ஏற்படுத்திப் பிற உயிர்கள் மேல் இரக்கம் காட்டும், அவற்றிற்கு கைம்மாறு செய்யும் மனிதனை உருவாக்கவே அகிலன் முனைகின்றார். எனலாம்.

மனிதனின் செயற்பாடுகளால் பசு, கன்று, காளை படும் வேதனையை மனதை உருக்கும் வகையில் யதார்த்தமாக எடுத்துக் காட்டும் அகிலனின் ஜீவகாருண்ணியத்தின் தேவைக்கான முயற்சி இக் கதை மூலம் இதயங்களை நியாயப்படுத்தியிருக்கும் எனக் கூற இடமுண்டு. மனசாட்சியைத் தொட்டுச் செய்வது சரியா? என வினா எழுப்பும் அளவுக்கு எழுத்தாளர் தாய்ப் பசுவாக, கன்றாக, காளையாக நின்று அதன் வேதனையைக் கொட்டி விடுகிறார். தாய்மையை, ஒன்று மறியாக் கன்றை வேதனைப்படுத்தும் கொடுமைகளை மனித மனத்தைத் தொட வைத்து உணர வைக்கவே அகிலன் முனைகின்றார். இதன் மூலம் ஜீவகாருண்ணியத்தின் தேவையானது ஒவ்வொரு மனிதனின் மன எண்ணங்களிலும் கலக்க வேண்டும் எனக் கல்லும் உருகக் கதை தந்தவன் அகிலன் எனலாம்.

கன்று, தாய்ப் பசுவின் அருகில் வந்து நின்றது. குமரனும் அருகில் வந்தான். பசு இருவரையும் பார்த்தது! இரண்டு குழந்தைகளுமே தன் குழந்தைகள் என்பது போல் நாக்கால் குமரனைக், கன்றுக் குட்டியைத் தாய்ப்பசு நக்குகிறது!

‘பால் கறந்து’ முடித்து விட்டு அவிழ்த்துவிடும் போது ஒரு சொட்டுப் பாலும் மடியில் இருக்காது. கன்றுக் குட்டி மோதிப் பார்க்கும். கதறிப் பார்க்கும். தாய்ப் பசுவால் இந்த வேதனைகளைத் தாங்க முடிய தில்லை. காளை மூச்சு விடுவதற்குப்பதில் நெருப்புக் கனலைக் கக்கும்!

‘கன்றுக் குட்டியின் முகத்தில் ஈக்கள் மொய்ந்தன. மாடசாமி அதை எங்கோ இழுத்துக் கொண்டு போய்விட்டான்!’

கன்றுக் குட்டியின் நிலை, துள்ள முடியவில்லை, குதிக்க முடியவில்லை, கண்கள் ஒளி இழந்தன, போலிக் கன்றைக் கண்ட தாய்ப் பசுவின் மடியும் பால் சுரந்தது. கண்களில் நீர் வழிந்தது.

இவ்விதம் பகுத்தறிவு கொண்ட ஆற்றிவு படைத்தவன் எனப் புகழும் மனிதனின் இரக்கமற்ற செயற்பாடுகளினால் வாய் பேசாத பிராணிகள் படும் சித்திரவதைகளையும், வேதனைகளையும், சோதனைகளையும், அவ் இனங்களை வாழவிடாது தொடர்ந்து இம்சைப் படுத்தும் மனித மனங்களின் உள்ளே கட்டிபட்டுத் திண்மமாக உறைந்து கிடக்கும் மனசாட்சியை, உருக வைத்து ஜீவகாருண்ணியத்தை மனித உள்ளங்களில் இடம் பிடிக்க வைக்க எழுத்தாளன் முனைந்துள்ளான். இக்கதை தாம் செய்யும் செயற்பாடுகள் தவறானவை, வேதனைக்குரியன என்பதை மனித உள்ளங்களை உணர வைத்து பிற உயிர்கள் மேல் இரக்கம் காட்டும் ஜீவகாருண்ணித்தை கைக் கொள்ள, உதவும் அதாவது வலியுறுத்த உதவும் வேதனையின் விளிம்பில் நின்று கதை படைத்தவன் அகிலன் என்றால் மிகையாகாது.

ஆனால் கதை படைத்த பின்பும் அதனைப் படித்த பின்பும் மனிதன் என்ன செய்கிறான்? தான் பரம்பரை பரம்பரையாகச் செய்து வந்த சிறுமைத்தனத்தையும், பிற உயிர்கள் மேல் இரக்கம் காட்டாத நெஞ்சம் கொண்ட செயற்பாடுகளையுமே மனிதன் தொடர்ந்து செய்கிறான். அவ்வாறாயின் மனிதனும் ஐந்தறிவு படைத்தவனா? பகுத்தறிவு கொண்டவனா? என எண்ணத் தோன்றுகின்றது.

தாய்ப் பசு என்ற சிறுகதை மனித மனங்களை உருக வைத்த தாய்மை உணர்வுடன் கூடிய சிறுகதை. இந்தச் சம்பவத்தால் மனம் உருகித்திருந்தாத மனிதன் எப்போது திருந்துவான் என்பது கேள்விக்குறியே!

எனினும் அகிலனின் 'தாய்ப்பசு' என்ற சிறுகதை ஜீவகாருண்ணியத்தை (பிற உயிர்கள் மேல் இரக்கம் காட்டுவதை) வலியுறுத்துகிறது என்பதற்கு மாற்றுக் கருத்து இல்லை எனலாம்.

6. கீட்கிந்தைப் படலம்

கம்பராமாயண அறிமுகம்

கம்பர்

இராமாயணத்தை வடமொழியில் (சமஸ்கிருதத்தில்) எழுதியவர் வான்மீகி என்னும் முனிவர் ஆவார். வான்மீகி பாடிய இராமகதையை அதனைத் தன்னே ரில்லா இனிய தமிழ்க் காவியமாகத் தமிழ்ப் பண்பாட்டுச் செல்நெறி தழுவி அளித்தவர் கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பர் ஆவார். இவர் சோழர் காலத்தைச் சேர்ந்தவர். கம்பரின் புலமையை மையப்படுத்தில் பல்வேறு புனைவுகள் வழக்கில் உள்ளன. ஏர் எழுபது, சடகோபர் அந்தாதி, சரஸ்வதி அந்தாதி, திருக்கை வழக்கம் முதலிய சிற்றிலக்கியங்களையும் தனிப்படல்கள் சிலவற்றையும் இவர் பாடியிருப்பதற்கான சான்றாதாரங்கள் உள்ளன.

“யாமறிந்த புலவரிலே கம்பனைப் போல்
வள்ளுவர்போல், கிளங்கோவைப் போல்
புமிதனில் யாங்கணுமே பிறந்ததில்லை”

எனவும்

“கல்வியிற் சிறந்த தமிழ்நாடு புகழ்க் கம்பன்
பிறந்த தமிழ்நாடு...”

எனச் சிறப்பாகப் பாரதியாரும்

**“கம்பனையும் சோழனையும் காத்தடுவோம்
பாவின் சுவைக்கடல் உண்டெழுந்து கம்பன்
பாரிற் பொழிந்த தீம்பாற்கடலை நாவின்
கினக்கப் பருகுவோமே”**

எனக் கவிமணி தேசிக விநாயகம்பிள்ளை அவர்களும் பாடுமளவுக்குப் பெருமை பொருந்திய கம்பராமாயணத்தைப் படைத்தவன் அபரபிரமன் கம்பன் எனக் கூறலாம்.

கம்பர், கம்பராமாயணத்தை ஆறு காண்டங்களாக வகுத்தார்

1. பாலகாண்டம்	16 படலம்
2. அயோத்தியா காண்டம்	06 படலம்
3. ஆரணிய காண்டம்	09 படலம்
4. கிட்கிந்தா காண்டம்	10 படலம்
5. சுந்தர காண்டம்	14 படலம்
6. யுத்த காண்டம்	14 படலம் என்பனவாகும்.

கம்பர், கம்பராமாயணத்தை ஆரம்பித்தபோது தனது பாலகாண்டம் - சிறப்புப் பாயிரம், அவையடக்கத்தில் தன்னைத் தாழ்த்திச் சபையோரை (கேட்போரை) உயர்த்திச் சபைக்குத் தான் அடங்குவதைக் காண்கின்றோம்.

அலை ஓசைகளால் உயர்ந்த பாற்கடலைப் பார்த்த பூனையானது அக்கடலை ஒரு நொடிப்பொழுதில் நக்கிக் குடித்து வற்றச் செய்ய ஆசைப்படுவது போல், நான் இராமகாதையில் உள்ள ஆசையினால் இந்த இராமாயண காவியத்தைப் பேச ஆரம்பித்துள்ளேன் என்றார் கம்பர். இந்தக் காவியத்தை இயம்பக் காரணம் மெய்ப்புலவனான வான்மீகி முனிவர் சொன்ன இறைவனின் இப் பெருங்கதையினை எனக்குத் தெரிந்த காரணத்தினால் தமிழில் பேசலுற்றேன் என்கிறார்.

சூரிய வம்சத்தில் தோன்றிய அரச பரம்பரையில் வந்த மன்னன் அஜன் என்னும் அரசனுக்கும், அவன் மனைவி இந்துமதிக்கும் மகனாகப் பிறந்தவன் தசரதன் ஆவான். தசரதனின் மனைவியர் கோசலை, கைகேயி, சுமத்திரை ஆகிய மூவராவர். தசரதன் மக்கட்பேறு வேண்டிப் பெருத்தவம், வேள்விகள் இயற்றினான். அதன் பயனாகக் கோசலை - இராமனையும், கைகேயி - பரதனையும், சுமத்திரை - இலக்குமணன், சத்துருக்கனையும் பெற்றெடுத்தனர். இவர்கள் வளர்ந்து பருவமெய்தினர். இராமன் வில்லை

வளைத்து ஒடித்து வெற்றி பெற்றுச் ஜனகனின் அழகிய மகளான சீதையை மணம் செய்தான்.

ஒருபோது தசரதன் அவைப் பெரியோர்களைப் பார்த்து சூரிய வம்சத்தில் மனு முதல் அரசர்கள் எனக்கு முன்புவரை அரசு செய்து வந்த ஆட்சியில் மாறுபாடு இன்றி இருந்தனர். நானும் இவ் உலகை அறுபதினாயிரம் ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்து கழிந்தன. தர்மம் தளர்வுறாது காக்கப்பட்டது. நான் மூப்பு என்னும் வீழ்ச்சியைக் கண்டபடியால் இப்பெரிய உலகின் ஆட்சியை இராமனுக்குக் கொடுப்பதை விரும்பி நிற்கின்றேன் என்றான். இதனை வசிட்ட மாமுனிவர் உட்பட அனைவரும் ஏற்று விரும்பினர். சோதிட வல்லுனர் இராமனுக்கு முடிசூட்டு விழாவுக்கான நல்ல நாளைக் கூறினர். நகர மக்கள் நகரை அலங்கரிக்கின்றனர். அவ்வேளையில் மந்தரை என்னும் கூனியின் மனம் துடிதுடித்தது. இதனைத் தடுக்க விரும்பிக் கைகேயியின் அரண்மனை நோக்கிச் சென்றாள். உறக்கத்தில் இருந்த அவளைத் தட்டி எழுப்பிக் கைகேயியின் மகன் பரதன் அயோத்தியை ஆளத் தசரதனிடம் வரம் வேண்டுமாறு கைகேயியை வினவினாள்.

தசரத மன்னன், சம்பரனோடு போர் புரிந்து வெற்றி பெற்ற காலத்தில் தேர்ச் சாரதியாகச் சென்ற கைகேயிக்குக் கொடுத்த இரண்டு வரங்களையும் தருமாறு தசரத மன்னனிடம் வினவினாள் கைகேயி. வருத்தமுடன் தசரதன் எவ்வளவு கூறியும் அவள் கேட்டாளல்லள். இதனைத் தடுத்து நிறுத்த வேண்டித் தசரதன் இரந்து வேண்டிய போதும் இரக்கமற்றவளாக அவள் வரத்தைப் பெற்றாள்.

ஒரு வரத்தால் பரதன் இப் பெருநிலத்தை அரசாள்வது; மறு வரத்தால் இராமன் பதினான்கு ஆண்டுகள் காடு சென்று வனவாசம் செய்தல். இதனைத் தாங்காத தசரதன் இறக்கிறான். இரக்கமற்ற கைகேயி இராமனை அழைத்து,

கடலால் குழப்பட்ட இவ்வுலகையெல்லாம் பரதனே ஆள்வதாக. நீ காடு சென்று சடைகள் தாங்கி அங்குள்ள புண்ணிய தீர்த்தங்களில் நீராடிச் செய்வதற்கு அரியதான தவத்தை மேற்கொண்டு பதினான்கு ஆண்டுகள் முடிந்தபின் அயோத்திக்கு வருமாறு உன் தந்தை தசரதன் சொன்னான் எனக் கூறினாள்.

வாழ்க்கையில் முடிசூட்டுவிழாக் காணும் மங்கல நாளன்று, மரவுரி தரித்து இராமன், இலக்குமணன், சத்துருக்கன், சீதை என்போர் காடு

நோக்கிச் செல்கின்றனர். கங்கைநதியைக் கடந்து குகனின் உதவியோடு தண்டகாரணியம் என்ற காட்டினை அடைந்தனர்.

இராவணனின் தங்கை சூர்ப்பநகை, இராமன் அழகில் மயங்கினான். சீதையைக் கொன்றால், தான் அவனை அடையலாம் எனக் கருதிச் சீதையைக் கொல்லப் பாய்ந்தான். அப்போது இராமன், சூர்ப்பநகையின் மூக்கையும், காதுகளையும் அரிந்து விரட்டினான். ஓடிச் சென்ற சூர்ப்பநகை, தன் தமையன் இராவணனிடம் தனது நிலையையும், சீதையின் அழகையும் புகழ்ந்து கூறி அவளை உனக்காக எடுத்து வர முயற்சித்ததன் பயனே மூக்கரிப்பட்டமை எனப் பொய்யுரைத்தான். இராவணன் கோபமடைந்தான், இராவணன் மாயமான் வடிவத்தில் சீதை முன் தோன்றி அவளைக் கவர்ந்து சென்று இலங்கையின் அசோக வனத்தில் சிறைப்படுத்தினான்.

சீதையைக் காணாத இராம இலக்குமணர் அவளைத் தேடிச் சென்றனர். இருசியமுக மலை, கிட்கிந்தை என்னும் இடத்துக்கு அருகில் கிடந்தது. கிட்கிந்தையை வானரர் தலைவன் வாலி ஆண்டு வந்தான். வாலியின் தம்பியே சுக்கிரீவன். வாலி, சுக்கிரீவனை வெறுத்தான். சுக்கிரீவனின் மனைவியை அபகரித்தான். அவனை நாட்டை விட்டுத் துரத்தினான். வாலி வலிமை மிக்கவன். இதனால் சுக்கிரீவனால் எதுவும் செய்துவிட முடியவில்லை. சுக்கிரீவனை நாடிய இராம இலக்குமணர் தமக்கு ஏற்பட்ட இழப்பை எடுத்துக் கூறினர். சீதையை யாரோ கடத்தித் தூக்கிச் சென்றுள்ளனர் என்பதும் அவ்வேளையில் அனுமன் மூலம் தெரிய வந்தது.

“நான் வாலியைக் கொன்று கிட்கிந்தை அரசையும், மனைவியையும் உனக்குப் பெற்றுத் தருகிறேன். சீதையைத் தேடித்தருவது உன் பொறுப்பு!” என இராமன், சுக்கிரீவனிடம் கூறினான். இதனால் இருவரின் நட்பும் வலிமை பெற்றது. இராமன் மறைந்து நின்று அம்பு எய்து வாலியைக் கொன்று சுக்கிரீவனுக்கு முடிசூட்டினான். சுக்கிரீவன் மனைவி உருமியை மீட்டுக் கொடுத்தான். வாலி மகன் அங்கதன் இளவரசன் ஆனான். இப்போது மழை காலம் (கார் காலம்) இது முடிந்த பின் சீதையைத் தேடி நாற்புறமும் வானர வீரர்களை அனுப்புகிறேன் எனச் சுக்கிரீவன் இராமனுக்கு உறுதி கூறினான். அரசு பெற்ற சுக்கிரீவன் அரண்மனையில் இன்பக் கேளிக்கைகளில் ஆழ்ந்தான். இராம, இலக்குமணன் நகருக்கு வெளியே காட்டில் தங்கினர்.

கார்காலம் (மழை காலம்) கடந்தது. புதிய செல்வம் (அரசு, மனைவி) பெற்ற சுக்கிரீவன் கூறியபடி தன் கடமையை மறந்தான். மது மயக்கத்தில் அந்தப்புரத்தில் கிடந்தான். இதனை அறிந்த இராமன் சினம்

கொள்கின்றான். இலக்குமணனுடன் ஆலோசித்த பின்பு இலக்குமணனைக் கிட்கிந்தைக்குச் சுக்கிரீவனிடம் அனுப்பி வைக்கின்றான். இலக்குமணன் கிட்கிந்தைக்குச் சென்று சுக்கிரீவனை அச்சுறுத்தி அழைத்து வரவும், தனது பிழையை, மடமையை மன்னிக்கும்படி சுக்கிரீவன் வேண்டிய பகுதி கிட்கிந்தைப் படலத்துள் அடங்குகின்றது. இலக்குமணனின் வருகையை நிறுத்த வாலியின் மனைவி, தாரை தன் சேடியர்களுடன் நிற்பதும், இலக்கு மணன் வெட்கப்படுவதும் புகழப்படுவதும் காட்டப்படும் பகுதியே எமது பாடத்திட்டத்தில் அடக்கப்பட்ட பகுதியாகும்.

01. கிட்கிந்தைப்படலம் என்ற பாடப் பகுதியை ஆதாரமாகக் கொண்டு பின்வருவனவற்றை விளக்குக.

அ. கார்காலம் கடந்ததும் சுக்கிரீவன் தம்மிடம் வராது இருந் தமை கண்ட இராமனும் இலக்குமணனும் ஆலோசனை செய்தமை காட்டப்படுமாறு

அ. இராமன், வாலியை மறைந்திருந்து கொண்டு சுக்கிரீவனைக் கிட்கிந்தை அரசுக்கு அரசனாக்கினான். இதற்குக் கைம்மாறாக அவ் வேளையில் கார்காலம் முடிந்ததும் தமது வானரப் படை வந்து நாற்புறமும் சீதையைத் தேடித் தருவோம் என்று சுக்கிரீவன் கூறிய சொல்லை மறந்து அந்தப்புரத்தில் கேளிக்கைகளிலும், மது மயக்கத்திலும் கிடந்தான்.

கார்காலம் (மழைகாலம்) முடிந்தும் சுக்கிரீவன், இராமனிடம் வரவில்லை. இதனை அறிந்த இராமன், இலக்குமணனுடன் ஆலோசிக்கின்றான்.

**“அன்னகாலம் அகலும் அளவின்ல்
முன்னைவீரன், கிளவலை, மொய்ப்பீனோம்!”**

அத்தகைய கார்காலம் முடிந்த அளவில், மூத்தவனும், வீரனும், சிங்கம் போன்றவனுமாகிய இராமன் தன் தம்பியாகிய இலக்கு மணனை நோக்கி, வலிமையானவனே!

**“சொன்ன எல்லையின் ஊங்கிலும் தூங்கினன்
மன்னன் வந்திலன்; என் செய்தவாறு அரோ?”** என்றான்.

சுக்கிரீவன் கூறிய மழைக்கால (கார் காலம்) எல்லையாகிய நான்கு மாதங்கள் கழித்தும் வராது காலம் தாழ்த்திக் கொண்டிருக்கின்றான்

இந்த மன்னனான சுக்கிரீவன்? இவன் என்ன செய்கின்றான் எனக் கேட்டான்.

இங்கே கார்காலம் நான்கு மாதங்கள் முடிந்தும் வராது இருக்கின்றான் மன்னனான சுக்கிரீவன். இவன் நாம் செய்த உதவிக்குக் கைம்மாறாக வந்து சீதையைத் தேடி மீட்டுத் தருவதாக அன்று உறுதி கூறியவன். இப்போது வராது என்ன செய்கின்றான்? என இலக்குமணனிடம், இராமன் கேட்டான். இங்கே இராமன், சிங்கத் துக்கு உவமிக்கப்பட்டுள்ளான். (முன்னை வீரன்; முன்னம் - சிங்கம்)

உவமானம் - சிங்கம்
உவமேயம் - இராமன்
பொதுத்தன்மை - வீரம்

இங்கே தான் சொன்ன சொல்லைக் காப்பாற்றாததாலும் என்பது கார்காலம் முடிய உங்களுக்கு உதவ வருவேன் என்ற சுக்கிரீவன் கூறிய எல்லையாகும். இதைக் காப்பாற்றாததாலும், கிட்கிந்தை அரசைப் பலம் வாய்ந்த வாலியைக் கொன்று பெற்றுக் கொடுத்த செய்ந்நன்றியை சுக்கிரீவன் மறந்ததாலும் ‘என் செய்தவாறு அரோ?’ - என்ன செய்து கொண்டு இருக்கிறான் சுக்கிரீவன் என இராமனை வினவ வைத்தது எனலாம்.

மேலும் யாவராலும் பெறுவதற்கு அரிய செல்வத்தையும், நீண்டகாலம் இழந்திருந்த உருமி மனைவியையும் நம் உதவியால் பெற்றவன் சுக்கிரீவன். இவ்விதம் பெற்ற பெரிய தகுதியை (பெறு மதியை) நினைவிற கொள்ளாது மறந்து விட்டான் போலும். இதனை,

**“பெறல் அரும் திருப்பெற்று, உதவிப் பெருந்
 திறன் நினைந்திலன்; சீர்மையின் தீர்ந்தனன்”**

எனக் கூறுகின்றான். இங்கே சுக்கிரீவனை நாட்டை விட்டுத் துரத்தியவன் வாலி. அனைத்தும் இழந்து, தன் மனைவியை இழந்து செய்வதறியாது நின்ற வேளையில் பலம் படைத்த வாலியைக் கொன்று கிட்கிந்தை அரசை மட்டுமன்றி, வாலியால் கொள்ளப்பட்ட சுக்கிரீவனின் மனைவி உருமியையும் மீண்டும் பெற்றுக் கொடுத்தவன் இராமன். இது மட்டுமன்றிக் கிட்கிந்தை அரசுக்கு முடிசூடியவன் சுக்கிரீவன். இவ்வித நன்றிகளை மறந்து வராதுள்ளான் என்பதால்

‘பெறல் அரும் திருப் பெற்று உதவிப் பெருந்தின் நினைத்திலன்’
என்றார்.

பெறுதற்கு அரிய செல்வமான வாலியை அழித்தமை, சுக்கிரீவன் முடிசூடியமை, உருமியை வாலியிடமிருந்து மீட்டு மீண்டும் சுக்கிரீவனுக்கு மனைவியாக்கியமை அரசரிமை போன்ற செல்வங்கள் சுக்கிரீவனால் மீண்டும் அடைய முடியாதவை என்பதால் ‘பெறல் அரும் திரு...’ என்றார். இவ்விதம் நம் உதவியால் பெற்ற தகுதியைக் கூடச் சுக்கிரீவன் நினைக்கவில்லை ஏனெனில் அவன் எம்மிடம் வரவில்லை. அது மட்டுமன்று, அவன்

**“....சீர்மையின் தீர்ந்தனன்
அறம்மறந்தனன்; அன்புகிடக்க; நம்
மறன் அறிந்திலன்; வாழ்வின் மயங்கினான்”**

என இராமன் கூறினான்.

இங்கே ‘சீர்மையின் தீர்ந்தனன்’ என்பதால் நல்லொழுக்கமான மேன்மைத் தன்மையில் இருந்து நீங்கிவிட்டான் எனக் கூறக் காரணம் சுக்கிரீவன் கீழ்மைத் தன்மைக்கு உரியவன் ஆகிவிட்டான் என்பதாகவும். சொன்ன சொல் தவறியமையால் வாக்கைக் காப்பாற்றவில்லை. இவ்வாறு ஆகினான் எனக் கருத இடமுண்டு. அது மட்டுமன்றி ‘அறம் மறந்தனன்’ எனப்பட்டான். அதாவது அறம் என்பது தருமம். இங்கே செய்ந்நன்றியை மறந்துவிட்டான் சுக்கிரீவன் என்பதால் ‘அறம் மறந்தனன்’ என இராமனைக் கூற வைத்தது.

சுக்கிரீவன் எம்மிடம் கொண்டுள்ள நட்பு ஒரு புறம் இருக்க ‘நம் மறன் அறிந்திலன்’ என்றான். எல்லாம் ஒருபுறம் இருக்க எம்முடைய வீரத்தையும், பேராற்றலையும் கூட அவன் அறியவில்லையே எனக் கூறுகின்றான்.

தன்னால் வெல்லமுடியாத பலம் படைத்த வாலியைக் கொன்ற பின்பு அரசாட்சியை, இழந்த மனைவியை மீண்டும் பெற்ற பின்பும் கூட எமது பேராற்றல், வீரம் என்பவை பற்றி அறியாதுள்ளானே சுக்கிரீவன் என்பதால் ‘மறன் அறிந்திலன்’ எனக் கூறுகின்றான். இதற்கெல்லாம் காரணமென்ன? பெற்ற உதவியின் தகுதியை மறந்தமை, நல்லொழுக்கத்தை விட்டமை, செய்ந்நன்றி மறந்தமை, எமது வீரத்தை மதிப்பிடாமை என்பன சுக்கிரீவனின் குறைபாடுகளாகும்.

இதற்கெல்லாம் ஒரு காரணம் இருக்க வேண்டும். 'வாழ்வின் மயங்கி னான்' என்றான். புதிதாகத் திரும்பக் கிடைத்த முன்பு இழந்த மனைவியோடு (உருமியுடன்), அரசாட்சியுடனும் இனிதாகச் சுகபோகத்தில் திளைக்கின்றான் போலும், இதனால் அனைத்தையும் சக்கிரீவன் மறந்தான் எனக் கூறினான். தம்பி சக்கிரீவனின் மனைவி துஷ்யைய, வாலி கவர்ந்து சென்று தனக்கு மனைவியாக நீண்ட காலம் வைத்திருந்தவன். அவ் உருமியை, வாலியை விட்டு மீட்டுச் சக்கிரீவனுக்குத் திரும்ப மனைவியாகக் கொடுத்ததால் புதிதாகத் திரும்பக் கிடைத்த மனைவியுடன் சல்லாபத்தில் ஈடுபட்டுள்ளான். இதனால் எம்மிடம் வரமுடியவில்லை. அது மட்டுமன்று கிட்கிந்தையின் அரசரிமையைப் பெற்றதால் சுகபோகத்திலும், கேளிக்கைகளிலும், மதுபோதையிலும் இவன் ஈடுபட்டு இருப்பதால் குறித்தபடி வரமுடியவில்லை எனக் கூறினான்; ஆலோசிக்கின்றனர்.

கார்காலம் கடந்ததும் சக்கிரீவன் வராமையால் இராமன், இலக்கு மணன் இவ்விதம் ஆலோசனை செய்தனர் எனலாம்.

02. கிட்கிந்தைப் படலம் என்ற பாடத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு பின்வருவனவற்றை விளக்குக.

அ. சக்கிரீவனைக் குற்றவாளிக் கூட்டில் நிறுத்திய இராமன் அவனைப் பற்றிக் கூறிய குற்றங்கள் யாவை? (சக்கிரீவன் செய்த குற்றங்களாக இராமனால் காட்டப்பட்டவை.)
(சக்கிரீவன் கொல்லப்படத் தகுதியானவன் என இராமனால் காட்டப்படும் குற்றங்கள்)

ஆ. இராமன், இலக்குமணனைக் கிட்கிந்தைக்குச் சென்று வருமாறு பணித்தமை காட்டப்படுமாறு

அ. கார்காலம் முடிந்தபின் சக்கிரீவன் படைகளுடன் இராமனிடம் வருவதாகக் கூறிய உறுதி மொழியைக் காப்பாற்றாது கேளிக்கைகளில் முழுகினான். இவ்விதம் வராத நின்ற சக்கிரீவனது இழி செயல் பற்றி இராமன் பின்வருமாறு கூறுகின்றான்.

“நன்றிகொன்று, அருநட்போடு நார்அறுத்து ஒன்றும் மெய்மை சீதைத்து, உரை பொய்த்துள்ளார்...”

நாம் செய்த உதவியைச் சக்கிரீவன் மறந்தான். இங்கே உதவியாக வலிமை படைத்த வாலியைக் கொன்று சக்கிரீவனுக்குக் கிட்கிந்தை

தையை அரசு செய்ய முடிகுட்டியமை, அபகரித்துச் சென்ற சுக்கிரீ வனின் மனைவி உருமியை மீண்டும் சுக்கிரீவனின் மனைவியாக்கி யமை. துரத்தப்பட்ட சுக்கிரீவனை அரசாள வைத்தமை, வலிமை மிக்க வாலியைக் கொன்றமை என்பதாகும். இதையே செய்த உதவியை மறந்தனன் என்றான். இதனை 'நன்றி கொன்று...' என்றான்.

நாம் நீட்டிய பெறுதற்கரிய நட்புக் கரத்தையும் அறுத்துவிட்டான்.

“...அருநட்போடு நார் அறுத்து...”

முன்னர் அறியாத ஒருவருடன் நட்புக் கொள்வது என்பது முடியாத காரியம். இங்கே இராமன், இலக்குமணன் என்போர் உலகம் வணங்கும் தசரதர் சக்கரவர்த்தியின் பிள்ளைகள் மட்டுமன்றித் தவமிருந்து இறையருளால் கிடைக்கப் பெற்ற பிள்ளைகள் என்னும் கருத்தில் இராமனிடம் நட்புக் கொள்தலிலும் வேறு உயர்வு உண்டோ என்னும் கருத்தில் 'அருநட்போடு நார் அறுத்து' என்றான். நாம் நீட்டிய பெறுமுடியாத பெறுதற்கு அரிய நட்புக் கரத்தையும் அறுத்துவிட்டான் என வேதனையுடன் அரற்றுகின்றான் இராமன். மேலும்,

“ஒன்றும் மெய்மை சிதைத்து, உரை பொய்த்துளார்...”

எல்லோருக்கும் பொருந்துவதாக உள்ள வாய்மையை (சொன்ன சொல் தவறாமை) குலைத்துச் சிதையச் செய்ய விட்டான். இங்கே சிதைத்து என்ற கருத்தானது சுக்கிரீவன் முற்று முழுதாக வாய்மையைச் சீரழித்துச் சிதைத்து விட்டான் என்ற கருத்திலேயே இராமன் கூறுகின்றான்.

நாம் செய்த உதவியை மறந்து இங்கே,

**“எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டு -
உய்வில்லை செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு”**

என்ற திருவள்ளுவரின் குறளை சுக்கிரீவனின் செய்ந்நன்றியை மறந்த செயலுடன் இவ்விடத்தில் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தல் பொருத்தமானது. செய்ந் நன்றியை மறந்தவர்க்கு உய்வில்லை என வள்ளுவர் கூறியமை இங்கு சுக்கிரீவனுக்குச் சாலப்பொருந்துவதாகவே அமைகிறது.

எனவே செய்த உதவியை மறந்தான். பெறுதற்கரிய நீட்டிய அன்புக் கரங்களை அறுத்து விட்டான். எல்லோருக்கும் பொருந்துவதான ஏற்றுக்கொள்ளும் வாய்மையைக் குலைத்து அழித்து விட்டான். அதுமட்டுமல்ல தான் சொன்ன சொல்லைக் காப்பாற்றாது தவிர்த்து ஏமாற்றி விட்டான். கார்காலம் முடிந்த பின் வந்து சீதையை மீட்டுத் தருவதாகக் கூறிய வார்த்தையைக் காப்பாற்றாது தவிர்த்து விட்டான். இங்கே இராம, இலக்குமணரைத் தனது கிட்கிந்தை அரசுக்கும், (உருமி) மனைவியை மீட்கவும் பயன்படுத்திய சுக்கிரீவன் ஏமாற்றி விட்டான் என்றே இராமன் கருதுகிறான். எனவே தான் ‘உரை பொய்த்துள்ளார்....!’ எனக் கூறி விடுகின்றான். சொன்ன சொல் தவறின் ஏமாற்றமே கிடைக்கும் என்பது நியதி. இவ்விதம் குற்றங்களைத் திட்டமிட்டுச் செய்த சுக்கிரீவனுக்கு எம்மால் செய்யப்பாலது என்ன? எனவே தான்

“கொன்று நீக்குதல் குற்றத்தின் நீங்குமால்...”

என்றான் இராமன். இவ்விதமான குற்றங்களைச் செய்தவனைக் கொன்று அழித்தல் என்பது கூடக் குற்றத்தின் பாற்படாது எனக் கூறுகின்றான். இவ்விதம் சுக்கிரீவனைக் குற்றவாளிக் கூட்டில் நிறுத்தும் இராமன் அவன் செய்த குற்றங்களாக அனைத்தையும் ஆதாரப்படுத்தி அவனை அழித்தலும் தகும் என நீதியை, விடிவை நோக்கி நிற்கின்றான்.

ஆ. சுக்கிரீவன் கூறியபடி கார்காலம் (மழை காலம்) கடந்த பின்பும், தான் வானர சேனையுடன் வந்து எங்கணும் சீதையைத் தேடித் தருவதாகக் கூறிய உறுதி மொழியைப் பொய்ப்பித்து நின்றமை கண்ட இராமன், இலக்குமணனுடன் ஆலோசனை செய்த பின்னர் இலக்குமணனைக் கிட்கிந்தை சென்று சுக்கிரீவனிடம் தகவல் அறிந்து வருமாறு பணிக்கின்றான்.

“நன்றி கொன்று, அருநட்போடு நார்அறுத்து ஒன்றும் மெய்மை சீதைத்து, உரை பொய்த்துளார்...”

இங்கே இராமன், இலக்குமணனை கிட்கிந்தை செல்லப் பணித் தலுக்கு முன்பாகச் சுக்கிரீவன் செய்த குற்றங்களைப் பட்டியலிட்டுச் சுக்கிரீவனைக் குற்றவாளிக் கூண்டில் ஏற்றுகின்றான் இராமன்.

“நன்றி கொண்டு அருநட்போடு நாம் அறத்து...”

எனக் கூறுகின்றான். நாம் செய்த உதவியை மறந்தான். இங்கே வீரம்மிக்க வாலியைக் கொண்டு கிட்கிந்தை அரசுக்குச் சுக்கிரீவனை முடிசூட வைத்தது மட்டுமன்றி வாலி கவர்ந்து சென்ற உருமி என்ற சுக்கிரீவனின் மனைவியையும் மீட்டுக் கொடுத்த நன்றி என்ற கருமத்தைச் சொல்லைக் கொண்டு புதைத்து விட்டான். அது மட்டுமின்றி நாம் நீட்டிய பெறுதற்கு அரிய பெருமை மிக்க நட்பு என்னும் கரத்தையே அறுத்துவிட்டான் சுக்கிரீவன் என மிக வருத்தத்தோடு கூறுகின்றான். நட்பையே கொன்றொழித்தவன் சுக்கிரீவன் என்கின்றான். மேலும்,

“...ஒன்றும் மெய்மை சீதைத்து, உரை பொய்த்துளார்...”

எல்லோருக்கும் பொருந்துவதாக உள்ள (ஏற்றுக் கொள்ளும்) உயர்ந்த உண்மை (வாய்மை) யையும் சின்னாபின்னமாகக் குலைத்து அழியச் செய்தான். அதுமட்டுமன்றி ‘உரை பொய்த்துளார்...!’ எனக் கூறுகின்றான். இராமன், திருமாலின் அவதாரம். எனவே நீதிக் கருத்து களுக்கும், அறச் செயற்பாடுகளுக்கும் மதிப்பு அளிப்பவன். இங்கே சொன்ன சொல்லைக் காப்பாற்றாது ஏமாற்றத்தைத் தந்தான் சுக்கிரீவன் என மிக மனம் வருந்திக் கூறுகின்றான் இராமன். இவ்விதமான குற்றங்களைத் திட்டமிட்டுச் செய்து எம்மைத் துன்பத்துள் ஆழ்த்திய சுக்கிரீவனை என்ன செய்யலாம்?

“...கொன்று நீக்குதல் குற்றத்தின் நீங்குமால்...”

எனக் கூறிவிடுகின்றான். இவ்விதமான பாரிய தாங்கொணாக் குற்றத்தையும், துயரையும் தந்துள்ளான் சுக்கிரீவன். எனவே இவ்வளவு குற்றங்களைச் செய்தவனைக் கொன்று தீர்த்தல் கூடக் குற்றத்தின் பாற்படாது எனக் கூறுகின்றான் இராமன். குற்றம் செய்தவன் தண்டனை பெறவேண்டும் என்பது நியதியும் நீதியும் கூட. அவ்வாறு இருப்பின் இவ்வளவு குற்றங்களைச் செய்த செய்நன்றி மறந்த சுக்கிரீவனைக் கொன்று தீர்த்தல் குற்றத்தின் பாற்படாது என்பது இராமனின் வாதமாகும்.

“எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உயர்வுண்டு

உய்வில்லை செய்ந்நன்றி கொன்ற மகர்க்கு”

என்ற அற நூலான திருக்குறளையும் இங்கு பொருந்திப் பார்த்தல் சாலத்தகும்.

எனவே இவ்விதம் குற்றங்கள் புரிந்த குற்றவாளியிடம் அதாவது சுக்கிரீவனிடம் அதைச் செய்ய வேண்டியதிற்கு முதலில் நாம் செய்ய வேண்டியது நீ, (இலக்குமணன்) அவனிடம்,

“சென்று மற்று அவன் சிந்தையைத் தேர்குவாய்...”

என்றான். நீ அவனிடம் சென்று அவனது உள்ளக் கருத்தினை அறிந்து (தேர்குவாய்) வருவாயாக என்றான் இராமன். இங்கே இராமன் சுக்கிரீவனைக் கொல்வது கூட அறத்தின் பாற்படும் எனக் கூறியவன், அதனைச் செய்வதற்கு முன் குற்றவாளியான சுக்கிரீவனிடம் சென்று, அவனது உள்ளக் கருத்தினை (அவன் என்ன எண்ணுகின்றான்) என்பதை அறிந்து வருவாயாக எனக் கூறுகின்ற இராமனின் ஜீவ காருண்ய நோக்கினை நாம் மதிப்பிடுதல் பொருத்தமாகும். இவ்விதம் இராமன், இலக்குமணனுக்குத் தன் உள்ளத்தில் சுக்கிரீவன் செய்த குற்றங்களையும், அதற்கான தண்டனையையும் கூறினாலும் முதலில் சுக்கிரீவனின் நிலை, அவனது உள்ளக் கருத்து என்பதை அறிதல் நீதியின் பாற்படும் என்பதால் ‘அவன் சிந்தையைத் தேர்குவாய்!’ எனக் கிட்கிந்தைக்குச் சென்று வர இலக்குமணனை, இராமன் பணித்தான்.

இங்கே இராமன், பல நீதிக்கருத்துக்களைக் கூறியபோதும் பலம் வாய்ந்த வாலியை ஒழித்திருந்து அறநெறி தவறிக் கொன்ற குற்றத்துக் காக இன்றும் (இராமன்) குற்றவாளியாகக் காணப்படுவன் என்பதை இங்கே இலக்கிய விமர்சனத்துக்காக அறிந்திருப்பதும் பொருத்தமாக அமையும். நீதியைப் பற்றிக் கூறுபவர் நீதிவழி நடக்க வேண்டும். ஆனால் இராமன் அவ்விதம் நடந்து கொண்டானா? மறைந்திருந்து கொல்வது அறவழியா? பரீட்சை விடைகளை எழுதும் போது இதனைத் தவிர்த்துக் கொள்க.

வாலி தனது தம்பி சுக்கிரீவனின் மனைவி உருமியைக் கைப்பற்றித் தனக்கு மனைவி யாக நீண்டகாலம் வைத்திருந்தவன். இது நீதியா? பரீட்சை விடைகளை எழுதும் போது இதனைத் தவிர்த்துக் கொள்ளவும்.

03. 'கிட்கிந்தைப் படலம்' என்ற பாடத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு பின்வருவனவற்றை விளக்குக.

அ. இலக்குமணனின் வருகையைக் கண்ட கிட்கிந்தை மலை வாழ் குரங்குகளின் நிலையும்
கிட்கிந்தை மலையின் பொலிவற்ற நிலையும் காட்டப் படுமாறு.

அ. இவ்வாறு இராமன், சுக்கிரீவனிடம் சென்று அவனது உள்ளக் கருத்தினை அறிந்து வருவாயாக என இலக்குமணனைக் கிட்கிந்தைக்கு அனுப்பி வைத்தான். இவ்வாறு கிட்கிந்தை நோக்கி இலக்குமணன் வருகை கண்டு குரங்குகளின் செயற்பாடுகள் கம்பரால் அழகுறக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

**“வானரங்கள் வெருவி, மலைஓரீகி
கான் ஒருங்குபடர”**

என்றார்.

கிட்கிந்தை மலைவாழ் குரங்கினங்கள் இலக்குமணனின் வருகையைக் கண்டு அஞ்சி (பயந்து) கிட்கிந்தை மலையைவிட்டு நீங்கி (இதனை மலை ஓரீகி என்றார்) எல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து காட்டுக்குள் சென்று ஒளித்துக் கொண்டன. இவ்விதம் குரங்குகள் கிட்கிந்தை மலையில், இல்லாத பொலிவற்ற நிலையைப் பின்வருமாறு காட்டுவார்.

**“....அக்கார்வரை,
மீன் நெருங்கிய வானகம் மீன்எலாம்
போனபின், பொலிவற்றது போன்றதே”**

இவ்விதம் நிறைந்த குரங்குகள் கிட்கிந்தை மலையை விட்டு தூரத்துக்கு அப்பால் பயந்து சென்று ஒளித்துக் கொண்டன. இந்நிலையானது கரியமேகம் போன்ற கிட்கிந்தை மலையானது நட்சத்திரங்கள் நெருங்கியிருந்த கரியமேகத்தில் அந்த நட்சத்திரங்கள் எல்லாம் மறைந்து போனபின் எப்படி அழகற்று விளங்குமோ அவ்வாறு பொலிவற்று விளங்கியது என்பார்.

**“மீன்நெருங்கிய வானகம் மீன்எலாம்
போனபின், பொலிவற்றது போன்றதே”**

எனச் சிறப்பாகக் காட்டுவார். நட்சத்திரங்கள் நெருங்கியிருக்கும் கரியமேகம் எவ்விதம் அழகாகப் பொலிவுற்றிருக்கும். அவ்விதம்

பொலிவுற்றிருக்கும் கரிய மேகத்தில் அந் நட்சத்திரங்கள் நீங்கிய பின்னர் எவ்விதம் அழகு இழந்து பொலிவிழந்து காணப்படுமோ அதே போன்றே நிறைந்திருந்த குரங்குகள் எல்லாம் இல்லாமற் போன பின்பு கிட்கிந்தை மலையும் அழகிழந்து, பொலிவிழந்து காணப்பட்டது.

உவமை அணி :

உவமானம்	-	கிட்கிந்தை மலை
உவமேயம்	-	மேகம்
பொதுத்தன்மை	-	கருமை

உவமை அணி :

உவமானம்	-	நட்சத்திரங்கள்
உவமேயம்	-	குரங்குகள்
பொதுத்தன்மை	-	அழகும் / பொலிவும்

உவமை அணி :

உவமானம்	-	நட்சத்திரங்கள் மறைந்த ஆகாயம்
உவமேயம்	-	குரங்குகள் நீங்கிய கிட்கிந்தை மலை
பொதுத்தன்மை	-	அழகும் பொலிவும் இன்மை

உவமை அணி :

உவமானம்	-	நட்சத்திரங்கள் நிறைந்த ஆகாயம்
உவமேயம்	-	குரங்குகள் நெருங்கியுள்ள கிட்கிந்தை மலை
பொதுத்தன்மை	-	அழகும் பொலிவும் நிறைவு

இவ்விதம் குரங்குகள், இலக்குமணனின் வருகை கண்டு பயந்து, கருமையான கிட்கிந்தை மலையை விட்டு நீங்கி எல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து காட்டுக்குள் சென்று ஒளித்துக் கொண்டன. இதனால் அந்தக் கரிய மேகம் போன்ற கிட்கிந்தை மலை, நட்சத்திரங்கள் நெருங்கி யிருந்த ஆகாயம், அந்த நட்சத்திரங்கள் எல்லாம் மறைந்துபோன பின் எப்படி அழகு அற்று வெறுமையாக விளக்குமோ, அவ்வாறு பொலிவற்று விளங்கியது.

04. கிட்கிந்தைப் படலம் என்ற பாடத்தில் இலக்குமணன், கிட்கிந்தை நகரினுள் புகுந்தமை எவ்விதம் காட்டப்பட்டுள்ளது?

இவ்விதம் கிட்கிந்தை மலையான பொன்னின் செய் மண்டபத்துள் நிறைந்திருந்த குரங்குகள் ஓடி ஒளித்த பின் அழகிழந்து பொலி விழந்து இருந்த நிலையில் அவ்வேளையில்

**“அன்ன காலையின், ஆண்தகை ஆளியும்
பொன்னின் நல்நகர் வீதியில் புக்கனன்...”**

என்றார்.

ஆண்களின் சிறந்தவனும் சிங்கம் போன்றவனுமாகிய இலக்குமணன் அழகும் சிறப்பும் வாய்ந்த கிட்கிந்தை நகரத்தின் வீதியில் நுழையலானான் எனக் காட்டப்பட்டுள்ளது. இங்கே இலக்குமணன் ஆண்களுள் மேம்பட்ட சிறப்புடையவன் என்பதால் ‘ஆண்தகை’ என்றார். இலக்கு மணனது, கடந்த கால நல்ல செயல்களும் எதற்கும் ஆசையின்றி இராமனுக்கு உதவியாக எப்பொழுதும் ஒன்றித்து நின்றதுவியவன் என்பதால் ‘ஆண்தகை’ என்றார். மேலும் ‘ஆண்தகை ஆளியும்’ எனக் கூறப்படுவதனால் ஆண்களில் சிறப்பு வாய்ந்தவனும் (தகுதி மிக்கவனும்) சிங்கம் போன்றவனும் எனவும் உவமிக்கப்பட்டுள்ளான். இங்கே உவமை பயிலப்பட்டுள்ளது.

உவமானம்	-	சிங்கம்
உவமேயம்	-	இலக்குமணன்
பொதுத்தன்மை	-	வீரப்பொலிவு

இவ்வித ஆண்களுள் சிறப்பு வாய்ந்தவனாகிய சிங்கம் போல்பவனு மாகிய இலக்குமணன்,

“பொன்னின் நல்நகர் வீதியில் புக்கனன்”

என்றார்.

அழகும் சிறப்பும் மிகுந்து விளங்குகின்ற கிட்கிந்தை. நகரத்தின் வீதியுள் நுழையலானான். இதனைக் கம்பன் அழகாகக் கவிக்கூற் றாகக் கூறுகின்றார். (பொன்னின் - அழகு, சிறப்பு)

“பொன்னின் நல்நகர் வீதியில் புக்கனன்”

என்றார்.

இங்கே கிட்கிந்தை நகரத்தின் அழகு, சிறப்பு என்பன **“பொன்னின் நல்நகர்”** என்று சிறப்பிக்கப்படுகிறது. இங்கே, ‘பொன்னின் செய் மண்டபத்துள்ளே புகுந்து புவனி எலாம் விளங்க...’ என

திருப்பல்லாண்டு பாடிய சேந்தனார் கூறிய பொன்னின் செய் மண்டபம்...! என்ற இடத்தையும் இங்கு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தல் இலக்கியச் சுவையாக அமையும். இவ்விதம் இலக்குமணன் நுழைந்ததும் முன்னர் கடிந்து உரைத்துக் கொண்டிருந்த தாரையைச் சுற்றி நின்ற வானரங்கள் இவ்விதம் நுழைந்தமையைக் கண்டன; இப்பொழுது இலக்குமணன் நகருக்குள் வந்து விட்டானே? இனி நாம் என்ன செய்வது? என்று தாரையிடம் ஆலோசனை கேட்டன. இதனை,

**“சொன்ன தாரையைச் சுற்றினர் நின்றவர்
என்ன செய்வது? எய்தினன் என்றனர்...”**

எனக் காட்டுவார். முன்னர் இது பற்றிக் கடிந்து வானரங்களுக்குக் கூறிக் கொண்டிருந்த தாரையைச் சுற்றி நின்ற மகளிர் வானரங்கள் என்ன செய்வது? என்பது தெரியாது நின்றன. தாரையைச் சுற்றினர் நின்றவர் என்ன செய்வது? நகருக்குள் இலக்குமணன் வந்து விட்டானே! எய்தினன் என்றனர். தாரையிடம் ஆலோசனை கேட்டனர். இவ்விதம் இலக்குமணன் நுழைந்தமை காட்டப்பட்டுள்ளது.

05. ‘கிட்கிந்தைப் படலம்’ என்ற பாடத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு பின்வருவனவற்றை விளக்குக.

அ. வானரங்கள் தாரையிடம் ஆலோசனை கேட்டபோது

அனுமான் கூறிய ஓராலோசனை (ஆலோசனை)

(தாரைக்கு, அனுமான் கூறிய தந்திர ஆலோசனை)

ஆ. அனுமான் கூறிய ஆலோசனையைத் தாரை அவ்வாறே செய்தாள் என்பது எவ்வாறு காட்டப்பட்டுள்ளது.

அ. இவ்விதம் இலக்குமணன் கிட்கிந்தை நகருட் புகுந்ததும் வானரங்கள் எல்லாம் ஓடி ஒளித்தன. இவ்வேளையில் சுக்கிரீவனின் மனைவியைச் சுற்றி நின்ற வானரங்கள் இனி நாம் என்ன செய்வது எனத் தாரையிடம் ஆலோசனை கேட்டபோது அப்பொழுது பின்வருமாறு தந்திர உபாயத்தை அனுமான் கூறினான்.

**“அனை! எதிர்ந்து கிவன் ஆய்வளையாரோடும்
மனையின் வாயில் வழியினை மாற்றினால்...”**

எனக் கூறிகின்றான். அனுமன், தாரையை நோக்கி அன்னையே! தாங்கள் ஆராய்ந்து தெரிந்து எடுக்கப்பட்ட வளையல்களை அணிந்த

பெண்களோடு, அவன் வரும் வழியில் எதிர் சென்று அரண்மனை வாயிலில் அவனைத் தடுத்து விட்டால் தகும் எனக் கூறுகின்றான். பெண்கள் சென்று இலக்குமணன் வரும் வழியின் அரண்மனை வாயிலின் எதிரில் சென்று தடுக்க வேண்டும் என்றான். இதனை,

“மனைபின் வாயில் வழியனை மாற்றினால்”

என்றான். இவ்விதம் ஏன் செய்தல் வேண்டும் என்பதற்கும் அனுமான் பதில் கூறுகின்றான். இவ்விதம் பெண்கள் அவனைத் தடுத்து விட்டால் சிந்தித்து முடிவெடுக்கும் இலக்குமணன் பெண்கள் நிற்கின்ற நீண்ட வழியில் தான் செல்வதை (விரும்பி) எண்ண மாட்டான் என்றான்.

**“...நினையும் வீரன் அந்நீள் நெறி நோக்கலான்
வினையம் ஈது என்று, அனுமன் விளம்பினான்...”**

எனக் கம்பன் காட்டுவார். பெண்கள் நீண்ட வழியில் நிற்பின் இலக்குமணன் அவ்வழி ஊடறுத்துச் செல்வதை விரும்ப மாட்டான். இங்கே பெண்கள் நிற்குமிடத்தை இலக்குமணன் விரும்பமாட்டான் என்பதைத் தெரிந்த அனுமான் ‘வினையம் ஈது’ எனக் கூறுகின்றான். இப்பொழுது செய்யக்கூடிய தந்திரம் இதுவாகும் எனத் தாரையிடம் கூறுகிறான். இவ்விதம் அனுமான் தந்திரோபாயத்தை விளம்புகின்றான். இலக்குமணன் அரண்மனை நோக்கி வருவதைத் தடுக்க வேண்டின் பெண்களை அவன் வரும் வழியில் நிறுத்தி அவ்வழி அவன் வரவைத் தடுக்கலாம் என அனுமான் தந்திர ஆலோசனை கூறி நின்றான்.

ஆ. அனுமன் கூறிய தந்திரமான ஆலோசனையைக் கேட்ட தாரை, அனுமன் கூறியபடி செய்யலானாள்.

**“நீரெலாம் அயல் நீங்குமீன்; நேர்ந்து, யான்
வீரன் உள்ளம் வினவுவல் என்றலும்...”**

எனத் தாரை உரைப்பது கூறப்பட்டுள்ளது. சரி என்னைச் சுற்றி உள்ள நீங்கள் (அங்கதன் முதலான வானரங்கள்) அனைவரும் அப்பால் அகன்று செல்லுங்கள். இதனை

“நீரெலாம் அயல் நீங்குமீன்...”

எனக் கூறிய தாரை ‘...நேர்ந்து, யான் வீரன் உள்ளம் வினவுவல்’ எனக் கூறுகிறாள். நான் இலக்குமணனிடம் சென்று அவனது உள்ளக்

கருத்தைக் கேட்டு அறிவேன் என்கின்றான் தாரை.

இவ்விதம் கூறிய வேளையில் சுற்றி நின்ற வானரங்கள் அனைத்தும் இடம், விட்டு விலகி நின்றன.

“...என்றலும், பேர நின்றனர் யாவரும்...”

இவ்விதம் விலகி நின்றபோது

“...பேர்கலாத்,

தாரை சென்றனள் தாழ்குழலாரொடும்...”

எனத் தாரை தோழியருடன் சென்றமை கூறப்பட்டுள்ளது. தனது உறுதியான கொள்கையில் இருந்து பின்வாங்காதவள் தாரை என்பதைக் காட்ட ‘பேர் கலாத் தாரை’ என்றார். இவ்விதம் தன் கொள்கையில் பின் வாங்காத பெருமை மிக்கவள் தாரை. இவள் ‘தாழ்குழலாரொடும்’ சென்றனள் எனக் காட்டப்பட்டுள்ளது. அனுமன் கூறியபடி (ஆராய்ந்து எடுக்கப்பட்ட வளையல்கள் அணிந்த பெண்கள்) நீண்டு தாழ்ந்து தொங்குகின்ற கூந்தலை உடைய தன் தோழிப் பெண்களுடன் இலக்குமணன் எதிரே அவனை நோக்கித் தாரை சென்றாள் என்றார். ‘தாரை சென்றனள் தாழ்குழலாரொடும்...’ எனக் காட்டுவார். அனுமன் கூறியபடி நிறைந்த பெண்களுடன் தாரை இலக்குமணன் எதிரில் செல்கின்றாள். தோழிப் பெண்கள் நீண்ட தொங்கின்ற கூந்தலை உடையவர்கள். எனவே தாழ்குழலாரொடும் சென்றனள் எனக் காட்டப்பட்டுள்ளது, இங்கே தாழ்குழல் என்பது இரண்டாம் வேற்றுமை உருபும், பயனும் உடன் தொடக்கத் தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகையாகும். குழல் என்றால் கூந்தல்; தாழ் என்பது தொங்குகின்ற, நீண்ட எனவே தொங்குகின்ற நீண்ட கூந்தலை உடைய பெண்கள் எனப் பொருள்படும்.

06. தாரை, மகளிர் குழாம் சூழவந்து இலக்குமணனை வழிமறிக்கும் காட்சியின் சிறப்பையும், வர்ணனையையும் மதிப்பிடுக. (தாரை, இலக்குமணனைத் தடுப்பதுபோல் நின்றமையைத் கம்பர் எவ்விதம் காட்டுகின்றார்?)

(சுக்கிரீவனை, இலக்குமணன் காணவிடாது தடுப்பதுபோல் தாரை நின்றமையைக் கம்பர் காட்டும் விதம் பற்றி விளக்குக.)

தனது கொள்கையில் இருந்து பின்வாங்காத பெருமை மிக்க தாரை, தன் தோழிப் பெண்களுடன் இலக்குமணனை நோக்கிச் சென்றாள். அவ்வேளையில்

“புரசை யானை அன்னான்...”

கழுத்திலிடும் கயிறையுடைய யானையைப் போன்ற இலக்குமணன்,

**“உரை செய் வானரவீரர் உவந்து உறை
அரசர்வீதி கடந்து, அகன்கோயிலைப்... புகலோடும்...”**

வந்தபோது எல்லோராலும் புகழ்ந்து சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகின்ற படைத் தலைவர்களான வானரவீரர்கள் மகிழ்ச்சியுடன் தங்கியிருக்கும் இராச வீதியினைக் கடந்து சென்று, சுக்கிரீவன் வாழும் இடமகன்ற அரண்மனை வாயிலுள் இலக்குமணன் புகுகின்ற சமயத்திலே,

“அவ் வீரைசெய் வார்குழல் தாரை, விலக்கினான்...”

இயற்கையிலேயே நறுமணம் கமழும் நீண்ட கூந்தலையுடைய தாரை குறுக்கிட்டு, இலக்குமணனை வழிமறித்தாள்.

இங்கு இலக்குமணன் ‘உவந்து உறை அரசர் வீதி கடந்து..’ எனக் காட்டப்படுகின்றான். எல்லோராலும் புகழ்ந்து சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகின்ற வானர வீரர்கள் தங்கும் இராச வீதியைக் கடந்து, சுக்கிரீவன் தங்கியிருக்கும் அகன்கோயிலான இடமகன்ற அரண்மனைவரை வந்துவிட்டான். அவ்வேளையிலேயே தாரை குறுக்கிட்டு இலக்குமணனை வழிமறித்தாள் எனக் காட்டுவார் கம்பன். இங்கு ‘வார்குழல்’ என்பது இரண்டாம் வேற்றுமை தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகையாகும். நீண்ட கூந்தலை உடைய தாரை எனப் பொருள்படும்.

உவமை அணி பயிலப்பட்டுள்ளது.

உவமானம்	- கழுத்திலிடும் கயிறுடைய யானை
உவமேயம்	- இலக்குமணன்
பொதுத்தன்மை	- கம்பீரத் தோற்றம்

இங்கு இயற்கையாகவே தாரையின் கூந்தல் நறுமணங் கமழ்வது எனவேதான் ‘விரை செய் வார்குழல் தாரை...’ எனச் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டாள்.

இவ்விதம் தாரை குறுக்கிட்டு இலக்குமணனை வழி மறித்தமை மட்டுமன்றி வானர மகளிரின் கூட்டத்தினால் இலக்குமணன் வழி மறிக்கப்பட்டமை காட்டப்பட்டுள்ளது.

இங்கே வானர மகளிரின் கூட்டத்தினால் தடுத்தமை, வர்ணனை பொருந்தக் காட்டப்பட்டுள்ளது. எவ்விதம் இலக்குமணனைத் தடுக்கலாம் என அனுமன் கூறிய தந்திரம் மிக்க உபாயத்தை இங்கு அவ்விதமே தாரை கையாளுகின்றாள்.

**“வீலங்கி மெல்லியல், வெள் நகை, வெள்வளை
இலங்கு நுண்ணீடை, ஏந்நுகிள மென் முலை
குலங்கொள் தோகை மகளிர் குழாத்தினால்...”**

இலக்குமணன் தடுக்கப்பட்டமையை வர்ணனையுடன் கூறுகின்றார். இவ்விதம் குறுக்கிட்டு, மென்மையான தன்மையும், வெள்ளிய பற்களையும், சங்குகளால் ஆகிய வெண்மை நிறமான வளையல் களையும், மின்னல் போல் ஒளிர்கின்ற (விளங்குகின்ற) மெல்லிய (நுட்பமான) இடையையும், ஏந்தி நிற்கின்ற இளமையான மென்மை பொருந்திய கொங்கைகளையும், நற்குடியிற் பிறந்த மயில் போலும் சாயலையுமுடைய வானர மகளிர் கூட்டத்தினால்,

“வலம்கொள் வீரன் வருவழி மாற்றினாள்...”

வெற்றியும் மேன்மையும் பொருந்திய இலக்குமணன் வருகின்ற அந்த விதியின் நீண்ட வழியைத் தாரை இடைமறித்துத் தடுத்தாள்.

இங்கே தாரையின் தோழியர்களினால் அதாவது வானர மகளிர் கூட்டத்தினால் இலக்குமணன் வருகின்ற நீண்ட வழி தடுத்தமை கூறப்பட்டுள்ளது. இங்கே வழியைத் தடுத்த வானர மகளிரின் தோற்றத்தினையும் இங்கு கம்பர் வர்ணிக்கத் தவறவில்லை. உவமை அணி இங்கு பயிலப்பட்டுள்ளது.

உவமானம்	-	மயில்
உவமேயம்	-	வானர மகளிர்
பொகுத்தன்மை	-	சாயல்

07. கம்பர் தாரையின் சிறப்பையும், வானர மகளிரின் அழகையும் சிறப்பிக்கும் வர்ணனைச் சிறப்பை விபரிக்குக.

தாரை, இலக்குமணனைத் தடுத்தமை பற்றித் கூற வந்த கம்பர் அங்கே தாரையின் அழகையும், வானர மகளிரின் அழகையும் காட்டி இலக்கியத்திற்குச் செழுமை படைத்தே செல்கின்றார்.

“பேர்கலாத் தாரை சென்றனள் தாழ்குழலாரொடும்”

எனக் கூறுகின்றார்.

இங்கே ‘பேர்கலாத் தாரை சென்றனள்...’ எனக் கூறுமுகத்தால் தனது உறுதியான கொள்கையில் இருந்து பின்வாங்காத பெருமையுடைய தாரை என அவளின் சிறப்பைக் காட்டுகின்றார். தாரை உறுதி மிக்கவள்; கொள்கையில் பின் வாங்காதவள் என்பதை அறிந்த கம்பன் இவ்விடத்தில் இலக்குமணனைத் தடுக்கும் தாரையின் சிறப்பைக் கூறவேண்டிய கடப்பாடு கம்பனின் மனதில் ஆளப் பதிந்திருந்தது. எனவேதான் அவளது உறுதி மிக்க கொள்கையில் பின்வாங்காத பெருமை மிக்க தன்மையைக் கொண்டவளே இலக்குமணனைத் தடுக்கின்றாள் (தாரை) என்பதைக் கூறி வைக்கின்றார். (பேர - விலகி, அகன்று, ஒதுங்கி; பேர்கலாத - பின்னிடாத, பின்வாங்காத, தயங்காத) தாழ்குழல் - அன்மொழித்தொகை

இவ்விதம் தாரை சென்றமை தனியே அல்ல,

“தாரை சென்றனள் தாழ் குழலாரொடும்”

எனத் தாரையுடன் சென்ற தோழிப் பெண்களின் (வானர மகளிர் கூட்டம்) தோற்றத்தை வர்ணிக்கின்றார்.

அவர்கள் நீண்டு தாழ்ந்து தொங்குகின்ற கூந்தலை உடைய தான தோழிப் (அழகிய) பெண்களுடன் மகளிருடன் வந்தமை காட்டப்பட்டுள்ளது.

மேலும் தாரை, இலக்குமணனைத் தடுப்பதுபோல் நின்றாள்.

“அவ்விரை செய் வார்குழல் தாரை விலக்கினாள்”

எனக் கம்பன் காட்டுவார். இங்கே தாரையின் கூந்தல் இயற்கையாகவே நறுமணம் கமழ்வது என்பது கம்பனின் கூற்றாகும். இதனா

லன்றோ 'விரை செய் வார்குமல்' என்றார். போலும் (விரை - நறுமணம்; வார் - நீண்ட; குமல் - கூந்தல்) வார்குமல் என்பது அன்மொழித் தொகை (நீண்ட கூந்தலை உடைய தாரை)

தாரையின் கூந்தல் இயற்கையாகவே நறுமணம் கமழ்வது மட்டுமன்றி, நீண்ட கூந்தலுமாம் எனக் காட்டுகின்றார். தாரையின் அழகைச் சிறப்பிக்கக் கம்பனுக்கு இங்கு வாய்த்த தடையம் தாரையின் நீண்ட கூந்தல் போலும். கம்பனுக்கு நீண்ட கூந்தலிலும், நறுமணம் கமழும் கூந்தலிலும் வாஞ்சை மிக்கு இருந்திருக்கலாம். எனவே தான் கூந்தலைக் கூறித் தாரையின் அழகைச் சிறப்பிக்கின்றார்.

அது மட்டுமன்றித் தாரையுடன் வழியை மறிக்கவந்த வானர மகளிரின் கூட்டத்தின் தோற்றத்தையும், அழகையும் வர்ணிக்கக் கம்பன் தவறவில்லை. அங்கு வந்த வானர மகளிர்;

**“விலங்கி மெல்லியல், வெள்நகை, வெள்வளை
கிலங்கு நுண்ணிடை ஏந்து கிள மென்முலை...”**

எனச் சிறப்பிக்கின்றார். இம் வானர மகளிர் மென்மையான தன்மையும், வெள்ளிய பற்களையும் கொண்டுள்ளனர். அத்துடன் சங்குகளால் ஆன வெண்மை நிறம் மிக்க வளையல்களையும் அணிந்துள்ளனர் எனக் கூறும் கம்பன் இவர்கள்,

“கிலங்கு நுண்ணிடை ஏந்து கிள மென்முலை”

எனக் காட்டி விடுகின்றார். இவ் வானர மகளிர் இளமை மிக்கவர்கள் என்பதை வர்ணனை பொருந்த ஆதாரப்படுத்தக் கம்பன் பின் நிற்க வில்லை. எவ்விதம் ஆதாரப்படுத்துகின்றார்? ஒளிக்கின்ற (விளங்குகின்ற) நுட்பமான மெல்லிய இடைகளைக் கொண்டுள்ளனர் எனக் காட்டும் கம்பன் தொடர்ந்து 'ஏந்து கிள மென் முலை...' என இளமையைக் காட்டத் தவறவில்லை. இவ் வானர மகளிர் கூட்டத்தினரின் கொங்கைகள் கீழ் நோக்கித் தொங்கவில்லை. அவை இளமை காட்டி நிற்கின்றன. மேல் நோக்கி ஏந்தி நிற்பவை மட்டுமின்றி மென்மை பொருந்தி உள்ளவை எனக் காட்டுவதால் தாரையுடன் வந்த வானர மகளிர் (தோழியர்) கூட்டமானது இளமை மிக்கவர்கள் என்பதை ஆதாரப்படுத்தும் கம்பனின் வர்ணனைச் சிறப்பு இலக்கியச் சுவையைத் தந்துள்ளது என்பதில் மறுப்பதற்கில்லை. அது மட்டுமன்றி வந்த

மகளிரின் முழு உருவத் தோற்றத்தின் அழகைக் கூறவந்த கம்பன் ஏனோ அவற்றின் அழகை அகக் கண்ணால் கண்டான் போலும்; எனவே தான்

“குலம்கொள் தோகை மகளிர் குழாத்தினால்...”

எனக் கூறி விடுகின்றார்.

இங்கு நற்குடிப் பிறப்புக் கொண்ட அதாவது இயற்கையாகவே அழகுக்கு ஆதாரமாகக் கூறப்படுவது தோகை மயிலாகும். எனவே தான் கம்பன் இவ்விடத்தில் வானர மகளிர் அழகையும், அவற்றின் அங்கங்களின் தோற்றத்தையும் அகக் கண்ணால் கண்டு திகைத்த கம்பன் அவ் அழகைக் கூற நற்குடியில் பிறந்த மயில் போலும் சாயலையுடைய, வானர மகளிர் கூட்டம் எனக் கூறியே விடுகிறான். மயில் கூட்டத்தின் சாயலானது உலகில் அதீத வியப்புக்கும், பாராட்டுக்கும், பரவசத்துக்கும் உரியது. அவ் உயரிய மயிலின் சாயலை, வானர மகளிர் கூட்டத்தின் சாயலுக்கு ஒப்பிட்டுப் பூரிப்படைகின்றான் கம்பன் எனக் கூறின் மிகையாகாது.

உவமைத் தொகை

உவமானம்	- மயில்
உவமேயம்	- வானர மகளிர்
பொதுத்தன்மை	- அழகும் சாயலும்

08. கிட்கிந்தைப் படலம் என்ற பாடத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு கீழ்வருவனவற்றை விளக்குக.

வானர மகளிரின் தோற்றமும் சிறப்பும் இலக்குமணனைச் சூழ்ந்து கொண்ட விதமும் காட்டப்படுமாறு.

முதலில் வானர மகளிரின் கூட்டத்தை வர்ணனையோடு முதலில் கூறுகின்றார். இலக்குமணனின் வருகையை நீண்ட வழியில் நின்று தாரை தடுக்கும்போது; குறுக்கிட்டு மென்மையான தன்மையும், வெள்ளிய பற்களையும், சங்குகளால் ஆன வெண்மையான வளையல்களையும் அணிந்த வானர மகளில் சூழ நின்றனர் என்றார். இதனை இவ்வாறு காட்டுகின்றார்.

**“விலங்கி மெல்லியல் வெள் நகை, வெள்வளை
கிலங்கு நுண்ணிடை...”** எனவும்

மேலும் இவ் வானர மகளிர் ஒளிக்கின்ற (பிரகாசிக்கின்ற) நுட்பமான இடையையும், உயர்ச்சியும், ஏந்தியதுமான மென்மை வாய்ந்த கொங்கைகளையும் உடைய இளம் வானர மகளிர் என அவர்களின் அழகை வர்ணிக்கின்றார். இதனை

**“கிலங்கு நுண்ணிடை ஏந்து கிளமென் முலை
குலம் கொள் தோகை மகளிர் குழாத்தினால்”** என்றார்.

இங்கே மகளிர் அழகுமிக்கவர்கள், நற்குடியில் (இனத்தில்) பிறந்த மயில் போலும், சாயலை உடைய இளம் வானர மகளிர் குழாம் (கூட்டம்) என அழகை வர்ணித்த கம்பன் அதன் பின்னர் அம் மகளிரின் தோற்றத்தை அடுத்து வர்ணிக்கின்றார்.

**“வில்கும் வாளும் அணிதொறும் மின்னி
மெல் அரிக்குரல் மேகலை ஆர்த்து ஏழ...”**

எனக் காட்டுகின்றார்.

அம்மகளிர் அணிந்திருக்கும் ஆபரணங்கள், விற்படை போலவும், வாட்படை போலவும் ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிக்கின்றன. அவ் இளம் மகளிர் தமது காலில் அணிந்துள்ள சிலம்புகளின் உள்ளிருக்கும் பரற்கற்கள் ஆரவாரித்து ஒலி எழுப்புகின்றன என்றார். இதனை ‘மெல் அரிக்குரல் மேகலை ஆர்த்து ஏழ...’ என்றார். மேலும்.

**“பல்வகைப் புருவக்கொடி பம்பி
வல்லியும் வலத்தினில் வந்ததே...”**

என்பார். இங்கே இம் மகளிரின் கண் புருவங்கள், பலவகைப்பட்ட கொடிகள் போல விளங்குகின்றது. பலவகைப்பட்ட கொடிகள் அதன் அழகிலும், நிறத்திலும், உருவிலும் வேறுபட்டு நிற்பது போன்று வானர மகளிரின் புருவங்களும் விதம் விதமாக வேறுபட்டு (அழகாக) விளங்குகின்றன. மேலும்

**“...பம்பி
வல்லியும் வலத்தினில் வந்ததே”**

என்பார். இங்கே 'வல்லி ஆயம்' என்பதால் வல்லிக் கொடி போன்ற மெல்லிய (இடை கொண்ட) வானர மகளிர் சேனை கொண்ட திரளானது 'பம்பிட - வலத்தினில் வந்ததே' என்றார். இங்கு 'பம்பிட' என்பதால் இத்திரளானது செறிந்து வந்து இலக்குமணனைச் சுற்றி வளைத்துச் சூழ்ந்து கொண்டது எனக் காட்டுவார்.
(பம்புதல் - செறிந்து, தோன்றுதல், நிரம்பி நிற்றல்)

உவமானம்	-	கொடிகள்
உவமேயம்	-	புருவங்கள்
பொதுத்தன்மை	-	பல்வகைத் தன்மை
உவமானம்	-	வல்லிக் கொடி
உவமேயம்	-	வானர மகளிர் இடை
பொதுத்தன்மை	-	மெல்லிய

09. 'கிட்கிந்தைப் படலம்' என்ற பாடத்தில் இலக்குமணனைச் சூழ்ந்து கொண்ட வானர மகளிர் கூட்டத்தின் தோற்றமும் கூட்டத்தைப் பார்க்க அஞ்சும் இலக்குமணனையும் கம்பன் காட்டும் விதம்.

இவ்வாறு இலக்குமணனைச் சுற்றி வளைத்து நிற்கும் வானர மகளிரை முதலில் அவன் காண்கின்றான். இவ்வானர மகளிர் கூட்டமானது,

“ஆர்க்கும் நூபுரங்கள் பேரி, அல்குலாம் தடந்தேர் சுற்ற வேற்கண் விற்புருவம் போர்ப்ப, மடந்தையர் மிடைந்த போது...”

எனக் காட்டுகின்றார்.

இவ்வாறு வானர மகளிர் கூட்டமானது, தங்கள் கால்களில் அணிந்திருக்கும் சிலம்பின் ஒலியானது பேரிகைபோல் ஆர்ப்பரிக்கவும். (ஒலிக்கவும்) அவர்களின் அங்குல்களானவை (இடுப்புப் பகுதி) இங்கே பெண்களின் அலகுல் (இடுப்புப் பகுதி) பெரியதேருக்கு உருவகிக்கப்பட்டுள்ளது. அல்குலாகிய தேர் என்பது 'அல்குலாம் தடந்தேர்' எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. பெரிய தேர்களைப் போலச் சூழ்ந்து கொள்ளவும் நிற்கின்றன. இதனை

“ஆர்க்கும் நூபுரங்கள் பேரி, அல்குலாம் தடந்தேர் சுற்ற...”

என்பார்.

மேலும் வேற்படையாகிய கண்களும், விற்படையாகிய புருவங்களும் அவனை (இலக்குமணனை) வந்து மறைக்கின்றன; அவ்வேளையில் அவ் வானர மகளிர் நெருங்கி வருகின்றன என்பார். இதனை,

“வேற்கண் வீற்புருவம் போர்ப்ப, மடந்தையர் மிடைந்த போது...”

எனக் காட்டுகின்றார். இவ்விதம் மகளிர் நெருங்கி வந்தபோது தான் நீங்க முடியாத (விலக முடியாத) துன்ப நிலையில் பெருங்கோபம் கொண்ட பருத்த மலை போன்ற தோள்களை உடையவனான இலக்குமணன் சற்றுக் கோபம் தணியப் பெற்று முகத்தைத் திருப்பி வேறு பக்கம் பார்த்தான்; ஒதுங்கி நிற்பதைத் தவிர வேறு எதுவும் செய்ய இயலாது திரும்பினான்; தன் பின்னால் நிற்கும் வானர மகளிரை ஏறெடுத்தும் பார்க்கவும் அச்சமுற்று உள்ளம் கூசி, ஒதுங்கி நின்றான் எனக் காட்டுவார்.

இங்கே ஒதுக்கி நின்ற இலக்குவணனை,

“பேர்க்க அரும் சீற்றம் பேர, முகம்பெயர்த்து ஒதுங்கிற்றல்லால் பார்க்கவும் அஞ்சினான், அப் பருவரை அனைய தோளான்..”

எனக் கம்பர் காட்டுகின்றார். இங்கே வானர மகளிர் முன்னால் பருத்த மலை போன்ற தோள்களையுடைய இலக்குமணனை கூனிக் குறுகி நின்ற நிலையைக் கம்பர் காட்டுகின்றார்.

“பேர்க்க அரும் சீற்றம்பேர...”

மாற்ற முடியாத கோபம் கொண்ட போதும் சற்றுத் தணிகின்றான்; மகளிரைப் பார்க்க முடியாது முகத்தைத் திருப்புகின்றான். இவ்விதம் முகத்தை வேறு பக்கத்தைப் பார்த்துத் திருப்பி ஒதுங்கி நிற்பதைத் தவிர வேறு எதுவும் செய்ய முடியாத நிலை அவனது நிலையாகும்.

எனவேதான் கம்பர் ‘ஒதுங்கிற்றல்லால்’ எனக் கூறிவிடுகின்றார். அதுமட்டுமன்றித் தன் பின்னால் நிற்கும் அவ் வானர மகளிர் கூட்டத்தை ஏறெடுத்துப் பார்க்கவும் இலக்குமணன் அஞ்சுகின்றான். இவன் முகத்தைத் திருப்பியமையால் முன் நின்ற மகளிர் கூட்டம் அவன் பின்னால் ஆனது. எனவே அவன் முகத்துக்குப் பின்னால் நின்ற

வானர மகளிரைக் காண உள்ளம் கூசி, ஒதுங்கி நிற்கும் பருத்த மலைபோன்ற தோள்களையுடைய இலக்குமணனை இங்கு கம்பர்,

“பார்க்கவும் அஞ்சினான், அப்பருவரை தோளினான்...”

என சிறப்பாகக் காட்டுகின்றார்.

உவமை அணி பயிலப்பட்டுள்ளது.

அ. உவமானம்	-	வேல்
உவமேயம்	-	கண்
பொதுத்தன்மை	-	கூரிய / பிரகாசம்
ஆ. உவமானம்	-	வில்
உவமேயம்	-	புருவம்
பொதுத்தன்மை	-	வளைவு
இ. உவமானம்	-	மலை
உவமேயம்	-	தோள்கள் (இலக்குமணனின்)
பொதுத்தன்மை	-	பருத்த / வலிமை

10. ‘கிக்கிந்தைப் படலம்’ என்ற பாடத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு,

அ. இலக்குமணன் வானர மகளிர் முன் நிற்கும் பரிதாபக் காட்சியைக் கம்பர் காட்டும் விதம்

ஆ. இலக்குமணனை எதிர்கொண்ட தாரை, அவனைப் புகழ்ந்து கூறுதல் காட்டப்படுமாறு

அ. இவ்விதம் பருத்த மலை போன்ற தோள்களை உடையவனான இலக்குமணன் வானர மகளிர் எதிர் நின்றபோது,

“...மடந்தையர் மீடந்த போது

**பேர்க்க அரும் சீற்றம்பேர முகம்பெயர்த்து ஒதுங்கிற்றல்லால்
பார்க்கவும் அஞ்சினான்...”**

என அவனின் பரிதாப நிலையைக் கம்பர் காட்டுகின்றார். பருத்த மலை போன்ற வலிமை படைத்த தோள்களைக் கொண்ட வீரன் இலக்குமணன் வானர மகளிர் முன்னிலையில் பெருங்கோபம் கொண்ட போதும் சற்றுத் தணிந்து ‘முகம்பெயர்த்து ஒதுங்கிற்றல்லால்...’ தன் முகத்தை அவர்களைப் பார்க்காது வேறு பக்கம் திருப்பிக் கொண்டு நின்ற நிலையைக் கம்பர் காட்டுவார். இராமனுக்கே உற்ற உதவியாக

வந்த வீரன் இலக்குமணன் வானர மகளிர் முன் அவர்களைப் பார்க்கக் கோபம் கொண்டு, பின் தணிந்து தன் முகத்தை வேறு பக்கம் திருப்பி நிற்பதானது பரிதாபத்துக்குரியதுவே. இதைவிட ஒதுங்கிற்றல்லால், ஒதுங்கி நிற்பதைத் தவிரவேறு எதுவும் அவனால் செய்யமுடியாத இக்கட்டான நிலை அது. (அதுமட்டுமன்றித் தனக்குப் பின்னால் நிற்பவர்களை என்பது அவன் முகத்தைத் திருப்பி நின்றலால் பின்னால் எனப்பட்டது.) ஏறெடுத்துப் பார்க்க அச்சமுற்று உள்ளம் கூசி ஒதுங்கி நின்ற பரிதாபகரமான நிலையைக் கம்பன் 'பார்க்கவும் அஞ்சினான்' எனக் கூறி விடுகின்றார்.

மேலும் இளையோனாகிய இலக்குமணன்,

**“தாமரை வதனம் சாய்த்து
தன நெடுந் தரையின் ஊன்றி
மாமியர் குழுவில் வந்தானாம்
என, மைந்தன் நிற்ப...”**

என்றார்.

இங்கே இலக்குமணன் தனது தாமரை போன்ற பொலிந்த முகம் சற்றுத் தாழவும், தன்னுடைய பெரிய வில்லைத் தரையில் ஊன்றி நிற்கின்றான். பொலிவும், அழகும் மிக்க தாமரை மலர் போன்ற தனது முகத்தைச் சற்றுக் கீழே தாழ்த்தி நிற்கின்றான். பெறுதற்கரிய வீரனின் வில்லை நிலத்திலே ஊன்ற வைத்துள்ளான் அதாவது, ஊன்றப்பட்டுள்ளது,

**“தாமரை வதனம் சாய்த்து
தன நெடுந் தரையின் ஊன்றி...”**

எனக் கூறிவிடுகின்றார். மேலும்

**“மாமியர் குழுவில் வந்தானாம்
என, மைந்தன் நிற்ப...”**

என மிகவும் பரிதாபமாகக் கம்பன் அவன் நிலையைக் காட்டுகின்றார். மாமிமார்களின் கூட்டத்தினுள் ஒருவனாக (பேச்சு மூச்சின்றி, வெட்கத்துடனும், கூச்சத்துடனும்) வந்த புதிய மருமகனைப் போலக் கூச்சமுற்று நிற்கின்றான். இதற்குமேல் கம்பனின் மனம் அவனது நிலையைக் கூறமுடியாது. மாமியார் கூட்டத்துள் அகப்பட்ட புதுமருமகனின் நிலையை அனுபவத்தால் அறிந்தவர்களுக்கே அது புரியும் என்றாலும் கூட

அவ்வித அவல, சொல்ல முடியாத பரிதாபகரமான கூச்ச நிலையை இலக்குமணனின் நிலையுடன் ஒப்பிட்டு அதனை அகக் கண்ணில் எம்மைக் காண வைத்த பெருமை கம்பனுக்கே சாலும்; அவனாலேயே அது முடியும் எனலாம்.

ஆ. இவ்விதம் தாமரை போன்ற முகத்தைச் கீழே சாய்த்தும், வீரம் மிக்க வில்லைத் தரையில் ஊன்றியும், மாமியர் நடுவில் அகப்பட்ட தனியொரு மருமகனின் கூச்சமான அவல நிலையில் நிற்கும் இலக்குமணன் முதலில்,

**“தாமரை வதனம் சாய்த்து
தன நெடும் தரையின் ஊன்றி
மாமியர் குழுவில் வந்தானாம்
என, மைந்தன் நிற்ப...”**

என இலக்குமணனின் பரிதாப நிலையைக் காட்டிய கம்பன் அடுத்து தாரையின் செயல் பற்றிக் கூற விழைகின்றார்.

உவமைத் தொகை கையாளப்பட்டுள்ளது.

உவமானம்	-	தாமரை
உவமேயம்	-	முகம் (இலக்குமணன்)
பொதுத்தன்மை	-	அழகும் பொலியும்

**“...பூமியில் அணங்கு அனார்தம்
பொது வீடைப்புகுந்து, பொன்தோள்
தூ மன நெடுங்கண் தாரை...
நடுங்குவான், கிணைய சொன்னான்”**

இவ்வேளையிலே மண்ணுலகத்தில் தோன்றிய தேவ மகளிர் போன்றவளும், அழகிய தோள்களை உடையவளும், தூய மாசற்ற உள்ளத்தை உடையவளும்; நீண்ட கண்களை உடையவளு மான தாரை என்கிறார்.

**“...பொன்தோள்
தூமன நெடுங்கண் தாரை...”** என

முதலில் தாரையின் அழகினை வார்த்த கம்பன் அதன் பின்பே அவள் நிலையைச் சொல்லத் தொடங்குவான். வாய்த்த போதெல்லாம்

வர்ணிப்பது கம்பனுக்குக் கை வந்த கலை எனவே வர்ணித்தான். இங்கே அழகிய தோள்கள், நீண்ட கண்களை உடையவள் என அழகை வர்ணித்தாலும் கம்பன் தாரையை வானர மகளிர் எனினும் அவளின் உயர்ந்த உள்ளத்தை 'தூமன்' தூய மாசற்ற உள்ளத்தைப் புடம் போட்டு எம்மனத்தில் இருத்தத் தவறவில்லை. இவ்விதமான தாரை

“பூமியில் அணங்கு அனார்தம்

பொது வீடைப்புருந்து...

நடுங்குவாள் கிணைய சொன்னாள்”

என்றார். மண்ணுலகில் வந்து தோன்றிய தேவ மகளிர் போன்ற வானரப் பெண்கள் கூட்டத்தின் இடையில் புகுந்து நின்று கொண்டு நடுக்கத்தோடு கூறத் தொடங்குகின்றாள். இங்கே சுக்கிரீவன் தாயாக மதிக்கும் தாரை, இலக்குவணன் முன்பாக நடுங்குவதைக் கம்பன் காட்டுகின்றான்.

மண்ணுலகத்திலே வந்து தோன்றிய தேவ மகளிர் போன்ற அழகு மிக்க வானர பெண்கள் கூட்டத்தின் இடையில் புகுந்து பேச முற்படும் நடுக்கம் கொண்ட தூய மனத் தாரையைக் கம்பன் எம்முன் நிறுத்து க்கின்றார். உவமை அணி பயிலப்பட்டது.

உவமானம்	- தேவ மகளிர்
உவமேயம்	- வானர மகளிர்
பொதுத்தன்மை	- அழகும் / சிறப்பும்

இவ்வாறு இலக்குமணன் முன்பு நடுக்கத்துடன் நிற்கும், தாரை யானவள்,

“அந்தம்கில் காலம் நோற்ற

ஆற்றல் உண்டாயின் அன்ற,

கிந்திரன் முதலினோர்க்கும்

எய்தலாம் கியற்பிற்றாமோ?...”

எனக் கூறுமுகத்தால் வலிமை மிக்க வீரனே! அளவற்ற காலம் தவம் புரிந்தாலன்றி நீ உன் திருவடி நோக எங்கள் அரண்மனைக்கு எழுந்தருளியிருப்பதானது சத்தியாகுமோ? இங்கே எவ்வளவு அளவற்ற காலம் தவம் புரிந்தால் அன்றி எமது மனைக்கு உன் பெருமைக்

குரிய காலடி நோக எழுந்தருளி இருப்பதானது நடக்க முடியாததே. சாத்தியமாகுமோ எனப் புகழ்ந்து கூறும் தாரை,

**“கிந்திரன் முதலினோர்க்கும்
எய்தலாம் கியல்பிற்றாமோ?...”**

தேவர்களுக்கெல்லாம் தலைவன் இந்திரன் முதலானோர்க்கும் இவ் வித வருகைக்கான (எய்தமை, வருகை கிடைத்தல்) பெரும்பேறு கிடைக்குமோ? முடியாது. இந்திரன் முதலிய தேவர்களுக்கே கிடைக்காத, பாக்கியம் எமக்குக் கிடைத்து விட்டதே.

வலிமை மிக்க வீரனே! (மைந்தன் - வலிமை மிக்க வீரன்) உமது பெருமை மிக்க திருப்பாதம் எம் மனையில் வரப் பெற்றமையால் நாம் இப்பிறப்பில் நல்வாழ்வும், மறுமையில் நற்கதியும் பெற பெரும் பேறுபெற்று உய்துவிட்டோம். இதனை ‘வாழ்ந்தோம் உய்தனம்’ என்றார். ‘வினையும் தீர்ந்தோம்’ எனக் கூறுமுகத்தால் இப்பிறப்பு, மறுபிறப்பு வினைகள், எல்லாவற்றிலும் நற்கதி பெற்று வாழ்ந்தோம் உய்துவிட்டோம் எனத் தாரை மிகச் சிறப்பாகப் புகழ்ந்துரைத்து,

“உறுதி வேறு கிதனின் உண்டோ?...”

இதனைவிட எமக்கு வாழ்வின் உறுதிப் பொருளான நன்மை வேறு உண்டோ? இல்லை கிடைக்காது. பெறுதற்கரிய பெரும்பேற்றைப் பெற்றமை எம்மனை நோக்கி நீ திருவடி பதித்தமையே ஆகும் எனத் (தந்திர உபாயப் பேச்சால்) இலக்குமணனைப் புகழ்ந்து பாராட்டும் தாரையைக் கம்பன் எம் முன்நிலையில் நிறுத்துகின்றார். மேலும்,

வீரனே! நீ மிகுந்த சீற்றம் கொண்டு (எம்மை நோக்கி) வருவதைக் கண்ட உன்னுடைய வானர வீரர்கள் அச்சம் கொண்டுள்ளனர். நீ எதற்காக வந்திருக்கிறாய்? என்பதை அவர்களால் அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

**“வெய்தின் நீ வருதல் நோக்கி வெருவி நின்சேனை வீரர்
செய்திதான் உணர்கிலாகு, திருவுளம் தெரித்தி...”**

என்றார் எனத் தாரை கூறுவாள். அவர்கள் என்னை அணுகி; இலக்கு மணனது உள்ளக் கருத்தை அறிந்து எங்களுக்குத் தெரிவியுங்கள் எனக் கூறினார்கள் என்றாள். இங்கே அனுமன் கூறிய தந்திர

உபாயத்தை விட ஒருபடி மேல் நின்று இலக்குமணனைப் புகழ்வதன் ஊடாகத் தமது தந்திரத்தைச் சாதிக்க முனையும் தாரையைக், கம்பன் வழிநடத்திச் செல்கிறான்.

‘திருஉளம் தெரித்தி என்றார்’ என்பதன் மூலமாகத் தமக்கு யாவும் தெரிந்தும் எதுவும் தெரியாதவர்களாக நடித்து நிற்கும் வானர மகளிர் கூட்டத்தினை இங்கே கம்பன் நிறுத்துகின்றான். வானர வீரர் உன்னுடையது எனவும் கூறி மகிழ வைக்கிறான். அது மட்டோடு தாரையின் புகழ்பாடல் நின்றுவிடவில்லை.

“ஐய! நீ ஆழிவேந்தன் அடியினை பிரிகிலாதாய், எய்தியது என்னை? என்றான், இசையினும் இனிய சொல்லாள்...”

மைந்தனே! நீ எப்பொழுதும் ‘ஆழிவேந்தன் அடியினைப் பிரிகிலாதாய்’ (ஆழி வேந்தன் - அன்மொழித் தொகை) எனக் கேட்கின்றான். ஆணைச் சக்கரத்தை உடைய இராமபிரானின் திருவடிகளை விட்டு ஒருபோதும் (இமைப் பொழுதும்) பிரியாத இயல்புடையவனன்றோ? அவ்விதம் இருப்ப வனாகிய நீ இப்பொழுது அவனைப் பிரிந்து இங்கு வந்துள்ளாய் அவ்வாறாயின் வந்துள்ளதன் காரணம்தான் யாதோ? என்ன என தனக்குத் தெரியாதவளாக நடிக்கும் தாரையின் ஏமாற்றும் தந்திர உபாயம் கொண்ட பசப்பு வார்த்தையைக் காண்கின்றோம். (ஆழிவேந்தன் என்பதற்கு பரந்த கடலால் சூழ நிலவுலகத்துக்குத் தலைவன், என்ற கருத்தும் பொருந்தற்பாலது என்பதையும் அறிந்திருத்தல் நன்று) ஆழிவேந்தன் என்பது இரண்டாம் இடத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகை. ஆணைச் சக்கரத்தை உடைய வேந்தன் என வரும்.

இவ்விதம் இசையால் மயங்காதவர் எவருமில்ர். இந்நிலையில் இவ்வித இசையைவிட இனிமையான சொற்களைப் பேசும் தாரை கூறினாள் என இனிமை பொருந்தப் புகழும் அவளின் சொற்களானவை கம்பரைக் கவர்ந்தது எனவேதான்

‘இசையினும் இனிய சொல்லாள்’ என்றார். இவ்விதம் அனுமன் கூறிய தந்திர உபாயத்தை அப்படியே தனது செயலில் இதமாகப் பிரயோகித்து இலக்குமணனை மயக்கும் தாரையில் வார்த்தைப் பிரயோகங்களின் சிறப்பைக் கண்டு வியக்கின்றோம் எனலாம்.

11. 'கிட்கிந்தைப் படலம்' என்ற பாடத்தில்,

அ. தாரை தந்திர உபாயத்தில் மட்டுமல்ல செயல் ஆற்றுகை யிலும் தலை சிறந்தவள் என்பதைக் கம்பன் காட்டும் விதம் (கம்பன் 'இசையிலும் இனிய சொல்லாள்' எனத் தாரை யைக் குறிப்பிடக் காரணம்)
(தாரையைச் சொல்லாற்றலும், இவ்விடத்தில் ஏமாற்று நடிப்பும் மிக்கவளாகக் கம்பன் படைத்துள்ளான் விளக்குக.)

அ. வானரப் பெண்களுடன், இலக்குமணன் வரும் நீண்ட வழி சென்று, தடுத்தலே, வினையம் ஈது (தந்திர உபாயம்) என்றான் அனுமன். இதனைத் தாரை 'வீரன் உள்ளம் வினவுவல்' எனக் கூறி இலக்கு மணனிடம் கேட்பேன் எனச் சொல்வதனைக் காட்டும் கம்பன் தாரை தந்திர உபாயத்தில் மட்டுமல்ல இனிய சொல்லாற்றலிலும், ஏமாற்று நடிப்பிலும், மிக்காள் என்பதை இங்கு நிலைநிறுத்தி உள்ளார்.

❖ சுக்கிரீவன் வாழும் இடமகன்ற அரண்மனையுள் இலக்குமணன் புகுகின்ற சமயத்தில் தாரை குறுக்கிட்டு இலக்குமணனை வழியைக் குறுக்கே மறிக்கின்றாள்.

“...அகன்கோயிலைப்

புரகை யானை அன்னான் புகலோடும்

வீரைசெய் வாரகுழல் தாரை, விலக்கினாள்” எனக் காட்டுவார்.

❖ வானர மகளிரின் கூட்டத்தினால் இலக்குமணன் வருகின்ற வீதியின் நீண்ட வழியைத் தாரை தடுத்தாள்.

“.....மகளிர் குழாத்தினால்

வலம்கொள் வீரன் வருவழி மாற்றினாள்’

❖ வானர மகளிரின் சேனையான திரள் வந்து இலக்குமணனைச் சுற்றி வளைத்துச் சூழ்ந்து கொண்டது.

“...வல்லி ஆயம் வலத்தினில் வந்ததே...”

❖ கோபம் கொண்ட வீரனாகிய இலக்குமணனைச் சீற்றம் தணியவைத்து முகந்திருப்பி, கூச்சத்துடன் வெட்கி ஒதுங்கி நிற்கவும், அம்மகளிரைப் பார்ப்பதற்கும் அஞ்ச வழி சமைத்தவள் தாரை.

- ❖ தாமரை மலர் போன்ற பொலிந்த முகமானது சற்றுத் தலை குனிந்து நிற்கவும், தூக்கிய வில்லைத் தரையின் ஊன்றச் செய்ய வைத்ததும் தாரையின் செயலும், உபாயத்தாலுமன்றோ?

**“தாமரை வதனம் சாய்த்து
தனு நெடுந்தரையின் ஊன்றி...”**

எனக் கூறுவதோடு மட்டுமன்றி

**“மாமியர் குழுவில் வந்தானாம்
என மைந்தன் நிற்ப...”**

- ❖ இவ்விதம் இலக்குமணன் மாமிமாரின் கூட்டத்தினும் நின்ற புது மருமகனைப் போல் வெட்கி, தலை குனிந்து நிற்க வைத்தவள் தாரையல்லவா? தாரையின் உடனடிச் செயற்பாடும் வேகமும், உபாயமும் வீரனையே தலைகுனிய வைத்து விடுவதனையும், மாமியர் நடுவில் வந்த புதுமருமகனைப் போலவும் வெட்கிக் கூனிக் குறாவிக்க் கூச்சத் துடன் பெருவீரனை நிற்க வைத்த திறனும் தாரையின் செயற்திறனே.
- ❖ எதுவும் இலகுவில் சொல்லலாம். ஆனால் செயலில் செய்து வெற்றி காண்பது இலகு அன்று. இத் தந்திரத்தை அனுமன் கூறி விட்டால் மட்டும் யாவும் நிகழ்ந்துவிடாது. இதைச் செயலில் நிகழ்த்திக் காட்டி வீரனை ஒதுங்கி நிற்க தலைகுனிய வைத்த பெருமை தாரை செயல் வீரி என்பதைக் காட்டுகிறது.
- ❖ நடுக்கத்துடன் இலக்குமணன் முன் சென்றவள் முதலில் இலக்கு மணனைப் புகழ்ந்து அவனை வசப்படுத்த புகழ்ச்சியைக் கையில் கொண்டாள். அவற்றகாலம் தவம் புரிந்தாலன்றி நீ உன் திருவடி நோக, எங்கள் மனைக்கு எழுந்தருளி இருப்பதானது சாத்தியமாகுமோ? நாங்கள் செய்த தவத்தால் இப்பிறப்பு, மறுபிறப்பு நற்கதி பெற்று விட்டோம் எங்கள் தீவினை அகன்று விட்டது, தேவலோகத் தலைவன் தேவேந்திரனுக்கே கிடைக்காத நற்பலன் எமக்குக் கிடைத்து விட்டது என இலக்குமணனின் மனத்தைச் சொல் அங்காரத்தால் கசிந்து உருகிக் குளிரவைத்த தாரையின் சொல்லாற்றல் போற்றுதற்குரியது.

**“...மைந்த! நிற்பாதம் கொண்டு,
எம் மனை வரப்பெற்று வாழ்ந்தோம்
உயந்தனம்; வினையும் தீர்ந்தேம்...”**

எனக் கூறுமுகத்தால் நீ எம்மனைக்கு வந்ததால் தீவினை அன்று நற்கதிபெற்று உய்து விட்டோம் என இலக்குமணனின் உள்ளத்தில் இனிய சொல்லாற்றல் மிக்க பணிக்கட்டியை வைத்துக் குளிர வைத்தவள் தாரை எனக் கூறின் மிகையாகாது.

- ❖ இவ்விதமான நற்கதியை விட இந்த உலகத்தில் வேறு என்ன நன்மை கிடைக்கப் போகிறது வேறு நன்மைகள் இல்லையென்று கூறுமுகத்தால் இலக்குமணனின் உள்ளத்தில் தேன்மாரியைப் பொழிந்த சொல்லாற்றல், செயற்திறன் மிக்கவள் தாரை என்பதில் ஐயமில்லை.

“உறுதி வேறு இதனின் உண்டோ?” என்கிறார்.

- ❖ மேலும், தந்திர உபாயங்களை அனுமன் கூறும் போது வானர மகளிர் சேனை தாரையைச் சூழ நின்றமையை முன்னரே கூறிய கம்பர் இங்கு தாரை மூலம் எதுவும் தெரியாத மகளிர் சேனை ஆணைச் சக்கரத்தைக் கொண்ட வேந்தன் இராம பிரானின் திருவடிகளை விட்டு நீங்காத வீரன், இம்மனை நோக்கி வந்திருப்பது ஏனோ? இலக்குமணனது உள்ளக் கருத்தை அறிந்து எமக்குத் தெரிவியுங்கள் என வானர மகளிர் கேட்பதாகத் தெரிந்த செய்தியைத் தெரியாதது கேட்பவர்களாகக் கதை புனைந்த தாரையைக் கம்பன் காட்டி அவள் வாய்ச் சொல்லால் தந்திரம் மிக்கவள் என்பதை ஆதாரப்படுத்துகிறார்.

“திருஉளம் தெரித்தி” எனக் கூறுவதோடு

“ஐய! நீ ஆழவேந்தன் அடியினை பிரிவினாதாய் எய்தியது என்னை?...”

எனக் கூறி நடந்தது என்ன? இதன் காரணம் என்ன? எனக் கேட்டு இலக்குமணன், இராமன் நட்பை உள்ளார்ந்தமாக உயர்த்தி இலக்குமணனுக்குத் தலையில் சொல்லாற்றலால் எண்ணெய் தடவித் குளிர வைக்கும் தாரையைக் காட்டுகின்றார். எனவேதான் கம்பன், தாரையின் துரித செயலாற்றல், பசப்பு வார்த்தைகளாலான இனிய சொல்லாற்றல், மிக்க தந்திரோபாய வார்த்தைகள் என்பவற்றின் உயர்வு கண்டே,

“கிசையினும் கிளிய சொல்லாள்...”

எனச் சொன்னார் போலும். இவ் உலகிலே இசையால் மயங்காதார் எவருமில்ர். ஆனால் இசையினும் எனக் கூறுமுகத்தால் இசையை

விட மயக்கம் தருவது தாரையின் இனிய சொல் எனக் கம்பன் மிகைப்படுத்தி அவளின் ஆற்றலை வாயாரப் புகழ்கின்றான்.

12. 'கிட்கிந்தைப் படலம்' என்ற பாடத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு பின்வருவனவற்றை விளக்குக.

அ. இலக்குமணன், தாரையை நோக்க வைத்தது அவள் கூறிய இனிய சொற்களே. ஆதாரப்படுத்துக.

ஆ. தாரையை நோக்கிய இலக்குமணன் வேதனைப்படும் நிலை காட்டப்படும் விதம்.

(தாரையின் கைம்மைக் கோலமே இலக்குமணனை வேதனைப்பட வைத்தது ஆதாரப்படுத்துக.)

(இன்னுரை கூறிய தாரையின் கோலமே இலக்குமணனைக் கைம்மைக் கோலத்தில் இருக்கும் தன் தாயாரை எண்ணி வேதனைப்பட வைத்தது விளக்குக)

(தாரையின், கைம்மைக் கோலமே இலக்குமணனைத் தன் குடும்பத்தின் கைம்மைக் கோலக் காட்சியை உணர, பார்க்க வைத்தது விளக்குக)

அ. இலக்குமணன் இவ்வாறான இனிய சொற்களைச் சொன்னவர் யார்? என்று பார்க்க வேண்டியே குனிந்த முகத்தைச் சிறிது உயர்த்திப் பார்க்கின்றான். சம்பவங்களைப் படிக்கட்டு வரிசையில் அடுக்கடுக்காகக் காட்டிக் கவி பாடுவதில் வல்லவன் கம்பன். இங்கே,

**“பேர்க்க, அரும் சீற்றம் பேர, முகம் பெயர்த்து
ஒதுங்கிற்றல்லால்
பார்க்கவும் அஞ்சினான்,...”**

**“தாமரை வதனம் சாய்த்து
தனு நெடுந் தரையின் ஊன்றி
மாமியர் குழுவில் வந்தானாம்
என மைந்தன் நிற்ப..”**

எனக் கோபம் தணிந்து முகம் திருப்பி ஒதுங்கிக் கூச்சத்துடன் நின்ற இலக்குமணனையும்,

❖ தாமரை போன்ற முகம் கீழே சாய்த்து (குனிந்து), தூக்கிய வில்லைக் கூட இறக்கி நிலத்தில் ஊன்றி, மாமியர் குழாம் நடுவில் வந்த புது

மருமகனைப் போலக் கூனிக்குறாவி, வெட்கப்பட்டு நின்ற இலக்கு மணனைக் காட்டினான் கம்பன் (இங்கே புதுமருமகன் எனக் கூறுவதன் மூலம் 'பழைய மருமகன் கூச்சம் வழிவழியே தெளிந்து விடுதல் இயல்பு என்பதால் புதுமருமகன் எனக் கூறினான் எனக் கொள்க) இவ்விதம் வேறுபக்கம் பார்க்க வைத்தது, தலை நிமிர்த்தி மகளிர் பக்கம் பார்க்க வைத்தது தாரையின் புகழ்ச்சி நிறைந்த இனிய சொற்களே எனில் மிகையாகாது.

- ❖ வீரனே! அளவற்ற காலம் தவம் புரிந்தாலன்றி நீ உன் திருவடி நோக, எங்கள் மனைக்கு எழுந்தருளியிருப்பது சாத்தியமாகுமோ?

**“அந்தம் கில் காலம் நோற்ற
ஆற்றல் உண்டாயின் அன்றி
கிந்தரன் முதலினோர்க்கும்
எய்ததாம் கியல்பிற்றாமோ?...”**

இங்கே தேவர்களுக்கெல்லாம் அரசனான இந்திரன் முதலானோர்க்குக் கிடைக்காத பாக்கியம் எமக்குக் கிடைத்துவிட்டது.

- ❖ மைந்தனே உன் திருவடிகள் எமது மனைக்கு வரப்பெற்றதால் அதாவது நாங்கள் செய்த தவத்தின் பயன் நீ வரப் பெற்றமை இதனால் பெரும்பேறு பெற்று வாழ்ந்தோம் எனக் கூறுகின்றாள்.

**“நின்பாதம் கொண்டு
எம்மனை வரப்பெற்று வாழ்ந்தோம்”**

- ❖ இப் பிறப்பில் நல்வாழ்வும், மறுமையில் நற்கதியும் பெற்று எங்கள் தீவினைகள் எல்லாம் அகன்று பிறப்புக்கான உய்வனைவைப் பெற்று விட்டோம் எனக் கூறுகின்றாள்.

“உய்ந்தனம்; வினையும் தீர்ந்தோம்” என்றார்.

- ❖ இதைவிட நாம் பெறக் கூடிய நன்மைதான் உய்தலைவிட வேறு என்னதான் உண்டு? இல்லை. எனவே நீ வந்து திருப்பாதம் எடுத்து எம் மனையில் வைத்ததால் உய்வடைந்தோம் என உயர்நிலையில் வைத்து இலக்குமணனைப் புகழ் வைத்து வெற்றி கண்டவள் தாரை எனக் கூறிக் கொள்ளலாம். இதனை,

“உறுதி வேறு திடனின் உண்டோ?... ”

என்றார்.

- ❖ நீ எதற்காகச் சீற்றத்துடன் வந்திருக்கிறாய் என்பதை அறிந்து கொள்ள முடியாத உனது வானர மகளிர் சேனை என்னை அணுகி ‘இலக்கு மணனது உள்ளக் கருத்தை அறிந்து கூறுங்கள் எனக் கூறினார்கள் எனப் பசப்பு வார்த்தைகளால் இலக்குமணனின் வலிந்த மனத்தின் கோபத்தை இழகச் செய்த பெருமை தாரைக்குரியதே.

“வெய்தின் நீ வருதல்நோக்கி வருவீரின் சேனைவீரர்
செய்திதான் உணர்கலாகு திருஉளம் தெரித்தி என்றார்...”

எனத் தந்திரமாகக் கூறும் தாரையைக் காண்கிறோம்.

- ❖ இங்கே வானர மகளிர் சேனை பற்றிக் கூறிய தாரை

“நன்சேனைவீரர் செய்திதான் உணர்கலாகு...”

எனக் கூறுவதால் இந்த மகளிர் சேனை உனக்கு எதிரானது அல்ல. இச்சேனை வீரர் நின் சேனை (உனது சேனை) எனக்கூறி இலக்கு மணனை முருங்கை மரத்திலே வைத்து விட்டாள் தாரை எனில் மிகையாகாது. உங்களுக்கு உதவுவதற்கான உனது சேனையே இச் சேனை எனத் தந்திரப் பேச்சால் வீரனை மயக்கும் தாரையைக் காண்கிறோம்.

- ❖ எப்பொழுதும் ஆணைச் சக்கரத்தையுடைய இராமனின் திருவடிகளை விட்டு இமைப்பொழுதும் பிரியாதவன் நீ? எப்படி அவனை விட்டுப் பிரிந்து தனியாக வந்துள்ளாய்? இராம இலக்குமணனின் நட்பின் பெருமையை, உயர்வை, இணைப்பைப் பெருமைப்படுத்தலின் மூலமாக இலக்குமணனின் உள்ளத்தில் கரும்புச் சாற்றைக் கொட்டித் தனது எண்ணத்தைச் சாதனையை நிலைநாட்டத் துடிக்கும் தந்திரம் மிக்க தாரையைக் காண்கிறோம். இதனை,

“ஐய! ஆழவேந்தன் அடியினை பிரிகலாதாய்,
எய்தியது என்னை?... ”

எனக் கேட்டு இலக்குமணனின் மனதைத் தட்டிக் கனிய வைக்கும் தாரையைக் காட்டுகின்றார் கம்பன்.

இவ்விதமான உயர்ந்த சொல்லாற்றலுடன் கூடிய போற்றுதல் சிறப்பால் இலக்குமணனின் மனம் கசிக்கின்றது. இவ்விதமான இனிய

சொற்களை எம்மைப் பெருமைப்படுத்தும் சொற்களைச் சொன்னவன் யார்? எனப் பார்க்க அவனின் வலிந்து கனிய வைத்த உள்ளம் விழைந்தது; எனவேதான் கோபம் தணிந்தான்; இரக்கம் வெளிப்பட்டது. குனிந்த தன் முகத்தை உயர்த்தினான் என்க.

**“ஆர்கொலோ உரை செய்தார்?
என்று அருள்வர, சீற்றம் அடக்க...”**

என்றார். (அடக்க - குறைதல், தணித்தல்)

எனவே இலக்குமணன் தனது தலையை நிமிர்த்தி வானர மகளிர் பக்கம் நோக்க வைத்தது தாரையின் பொருள் பொதிந்த பெருமை மிக்க பேச்சாற்றலுடன் கூடிய இனிய சொற்களே எனக் கூறின் மிகையாகாது.

ஆ. இவ்விதம் இசையிலும் மேலான நல்ல, இனிய பெருமைமிக்க மனத்தை உருக்கும் வார்த்தைகளைச், சொற்களைப் பேசுகின்றவன் யார்? என்பதைத் தெரிந்து கொள்வதற்காக வேறு பக்கம் முகத்தைத் திருப்பிக் குனிந்து மாமியர் குழ நின்ற புதுமருமகன் போன்று வெட்கத் துடன், கூச்சத்துடன் நின்ற இலக்குமணன் தன் முகத்தைச் சற்று உயர்த்துகின்றான்.

**“தார்குலாம் அலங்கன் மார்பன்
கிறைமுகம் எடுத்து நோக்கி...”**

எனக் காட்டப்பட்டுள்ளது. மலர் மலைகள் அசைந்தாடி ஒளி வீசும் மார்பினை உடையவனான இலக்குமணன்

“ஆர்கொலோ உரை செய்தார்?...”

இவ்விதம் உணர உரைப்பவன் யார் என்பதைக் காண குனிந்த முகத்தைச் சற்று உயர்த்தியவன் கண்ட காட்சி அவனது மனத்தை உருக்கி அவனை வருந்த வைத்து விட்டது.

❖ அங்கே நின்ற தாரையின் நிலை அவனது கோபத்தைத் தணித்தது, அருள் (இரக்கம்) வெளிப்பட வைத்தது என்பதைக் கம்பனே ஏற்றுக் கொள்கின்றான்.

**“ஏர்குலாம் முகத்தினானை,
கிறைமுகம் எடுத்து நோக்கி
அருள்வர, சீற்றம் அடிக...”**

என்றார். இங்கே அழகு பொலிந்து விளங்கும் (குலாம் - விளங்கும், குலவும், திகழும், தவழும்) முகத்தைக் கண்ட மாத்திரத்திலேயே வீரனின் கோபம் தணிந்து விட்டது. அதுமட்டுமன்றி இரக்கம் வெளிப்பட்டது என்று கூறுகிறார் கம்பன். எனவே இலக்குமணனின் கோபம் அகலவும், அருள் பிறக்கவும் வழிசெய்தது தாரையின் அழகிய முகம் மட்டுமல்ல, கைம்மைக் கோலமுமே எனக் கூறிக் கொள்ளலாம்.

❖ இவ்விதம் அருள் (இரக்கம்) பிறக்க, கோபம் அகலக் காரணமாக இருந்தது எது? அதற்கும் கம்பன் விடை கூறுகின்றான்.

**“...பார்குலாம் முழுவெண் திங்கள்,
பகல்வந்த படிவம் போலும்
ஏர்குலாம் முகத்தினானை...”**

என்றார். பூமியில் விளங்கும் ஒரு களங்கமும் அற்ற முழுவெண்மதி, அதுவும் பகலில் தோன்றினால் எவ்விதம் ஒளி மங்கித் (குறைந்து) தோன்றுமோ அதுபோல ஒளி மழுங்கிய முகத்துடன் வாலியின் மனைவியான தாரை, விதவைக் கோலத்தில் நின்றாள்; அதனை (இத்தாரையை முன்னம் வாலி இறந்தபோது கண்டவன் இலக்குமணன்) இங்கே அவள் எப்படி நிற்கின்றாள்? ஆருயிர்க் கணவனை இழந்து, கைம்மைக் கோலத்தில் (அதாவது விதவைக் கோலத்தில் பொலிவிழந்து) நிற்பதைக் காண்கின்றான். இந்நிலையில் அவனது கோபம் தணிந்து, இரக்கம் (அருள்) வெளிப்பட்டது என்க. எனவே தாரையின் விதவைக் கோலத்தின் பரிதாபகரமான இரக்கமுறும் தோற்றமே இலக்குமணனை வருத்தமுற வைத்தது.

உலகில் பகலில் தோன்றிய முழு வெண்மதியின் ஒளியும், அழகும் மங்கிக் குறைந்து பொலிவிழந்த நிலை போலவே கணவனை இழந்து, பொலிவிழந்து நிற்கும் வாலியின் மனைவி தாரையின் நிலை. இதனைக் கண்டான்; இலக்குமணன் தடுமாற்றமடைந்து நிலைதடுமாறி அவர்கள் மேல் வைத்த கோபம் தணிந்து இரக்கம் மேலிட்டது. எனவே தாரையின் கைம்மைக் கோலம் இலக்குமணனைப் பலவாறாக எண்ணி, வருந்த வைத்தது எனலாம்.

இவ்விதம் அழகும், ஒளியும் இழந்து நிற்கும் தாரையின் பரிதாபத் துக்குரிய கைம்மைக் கோலமானது இலக்குமணனைத் தம் குடும்பத் தின்பால் சிந்திக்க வைத்தது. இவளது ஒளியிழந்த, பொலிவிழந்த கணவனை இழந்த பரிதாபத்துக்கும், வருத்தத்துக்கும் உரிய கைம்மைக் (விதவை) கோல நிலையே; என் தந்தை தசரதச் சக்கரவர்த்தியை இழந்து நிற்கும் தன் தாயாராகிய சுமத்திரை, கோசலை என்போரின் நிலையே, அந்நிலையிலேயே இருப்பார்கள் என அவர்களின் கோலத்தை மனத்தில் எண்ணி மனம் வருந்தி நிற்கும் இலக்குமணனைக் காண்கின்றோம்.

**“பார்குலாம் முழுவெண் திங்கள்
பகல்வந்த படிவம் போலும்...”**

தாரையை நோக்கியவனின் எண்ணம்

“தாயரை நினைந்து நைந்தான்....”

எனக் கூறுகின்றார். தாரையின் ஒளியிழந்த வாழ்வும் கைம்மை (விதவை) நிலையுமே என் தாயார்களுக்கும் என இலக்குமணன் எண்ணுங்கால் மனவேதனைப்பட்டு மிகவும் புழுங்கினான்.

இவ்விதம் இலக்குமணன் கோபம் அகலவும், இரக்கம் பிறக்கவும் காரணமாக அமைந்த கணவனை இழந்ததால் ஒளியிழந்து நிற்கும் தாரையின் தோற்றமே, அவனை மிக வருத்தத்தில் ஆழ்த்திதோடு தன் தாயர்களின் கணவனை (என் தந்தை தசரதச் சக்கரவர்த்தியை) இழந்த நிலையும், அவர்கள் இவ்வாறான ஒளியிழந்த கைம்மை (விதவை) க்கு உரிய பரிதாபத்துக்குரிய வருந்தத்தக்க நிலையில் இருப்பார்கள் என்பதை உணர வைத்தது. எனவேதான் இலக்குமணன் மிக வருந்தினான் எனலாம். இதற்குத் தாரையின் கைம்மைக் கோலமே காரணம் எனலாம்.

உவமை அணி பயிலப்பட்டுள்ளது.

அ. உவமானம்	- முழுவெண்மதி
உவமேயம்	- தாரையின் முகம்
பொதுத்தன்மை	- ஒளி / பிரகாசம்
ஆ. உவமானம்	- பகலில் தோன்றிய முழுவெண்மதி
உவமேயம்	- தாரையின் கவலை தோய்ந்த முகம்
பொதுத்தன்மை	- மங்கிய ஒளி

13. கிட்கிந்தைப் படலம் என்ற பாடத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு பின்வருவனவற்றின் சிறப்புக்களை விளக்குக.

அ. “தனுநெடுந்தரையில் ஊன்றி....

தார்குலாம் அலங்கல் மார்பன்...”

ஆ. “பார்குலாம் முழுவெண் திங்கள்

பகல்வந்த படிவம் போலும்....”

அ. இங்கே இலக்குமணன் வானர மகளிர் குழாத்தைக் கண்டு முகம் சாய்த்து ஒதுங்கிறன்றால் வேறு எதுவும் செய்யமுடியாது அஞ்சி நின்ற நிலை காட்டப்படுகின்றது.

இலக்குமணனின் முகம் அழகும், பொலிவும் வாய்ந்தது. தாமரை மலர் அழகும் பொலிவும் மிக்கது. இவ்விதமான தாமரை மலர்போன்ற அழகும் பொலிவும் மிக்க முகத்தினை (வெட்டகத்தால்) சற்றுக் குனிந்தான் (சாய்த்தான்) எனக் கம்பன் கூறுகின்றான். தாமரை மலரை இலக்குமணனின் முகத்தின் அழகுக்கும் பொலிவுக்கும் உவமையாகக் கையாண்டு விளங்க வைக்கின்றார். உவமைத் தொகை கையாளப்பட்டுள்ளது.

உவமானம் - தாமரை மலர்

உவமேயம் - முகம் (இலக்குமணனது)

பொதுத்தன்மை - அழகும் / பொலிவும்

தாமரை மலர் சற்றுச் சாய்ந்தால், கீழ்நோக்கின் எவ்வாறிருக்கும் என எம் அகக்கண்ணில் நிறுத்திப் பார்ப்போருக்கு இலக்குமணன் முகம் சாய்த்ததால் (குனிந்ததால்) ஏற்பட்ட குறைநிலையை அறிய முடியும். எனவே இலக்கியச் சுவை தோன்ற தாமரை மலர் சாய்வதனைக் காட்டிக் கம்பன் இலக்குமணன் முகம் கீழ் நோக்கிக் குனிந்ததைக் காட்டும் திறன் இலக்கியச் சுவை மிக்கது.

தாமரை கீழ்நோக்கின் முழு அழகையும் அதனை பொலிவையும் முழுமை காண முடியாதது போல இவன் முகம் சாய்த்ததால் பொலிவும் அழகும் குறையுற நின்றமை (வெட்கி நின்றமை) உள்ளர்ந்தமாகக் காட்டப்படுகிறது எனலாம்.

(வதனம் - முகம்; சாய்த்தல் - வளைதல், குனிதல்)

ஆ. இங்கு தலைசாய்த்து நிற்கும் இலக்குமணன் கூச்சத்தின் விளைவால் பாதிப்படைந்துள்ளான். இவ்வேளையில் எப்பொழுதும் தனது நீண்ட

வில்லைத் தோளில் அன்றேல் கையில் தாங்கி வில்வளைக்க ஆயத்தமாக நிற்கும், வீரன் இலக்குமணன் இங்கே வானர மகளிர் முன்னிலையில் தன் நிலையில் நின்று தாழ்ந்து தன் நீண்ட வில்லைத் தரையில் ஊன்றி நிற்கின்றான்,

“தனு நெடுந் தரையின் ஊன்றி...”

என்றான் கம்பன். இங்கே அவனது வில்லுடன் கூடிய வீரமானது வெட்கத்தால் குறைவுற்றதாகக் கம்பன் உள்ளார்ந்தமாகக் காட்டுகின்றார்.

வானர மகளிர் முன் வெட்கத்தால் தன் முகம் சாய்த்துச் சற்றுக் கீழ்நோக்கிக் குறுகி நின்றவனிடம் அப்போது வீரத்தை எதிர் பார்த்தல் முடியாது என்பது கம்பனின் கணிப்பு. அதை மெய்ம்மைப்படுத்தக் கூடிய சான்று தோளில் இருந்த பெரிய வில்லானது நீக்கப்பட்டுக் கையில் அதுவும் தரையில் ஊன்ற நின்றான் எனக் கூறுமுகத்தால் வீரத்தன்மையைக் கூச்சமும், வெட்கமும் பலவீனப்படுத்தியமையைக் கம்பன் இலக்கியச் சுவை தோன்றக் கூறுவது நயக்கத்தக்கது. வீரனின் அம்பானது தோளில் அல்லது கையில் தூக்கியபடி இருக்க வேண்டும். இங்கே நிலம் ஊன்றிக் காணப்படின் மகளிர் முன் அம்பின் தேவை வேண்டியதல்ல, அன்றேல் தனது கூச்சத்தின் முன் அம்பின் தேவை இருக்கவில்லை என்பது கருத்தாகும் என்பது கம்பனின் எதிர்பார்ப்பு. எனவே உள்ளார்ந்தமாக இலங்கும் இலக்கியச் சுவையைத் தந்து விடுகின்றான் கம்பன் எனலாம்.

இ. பூமியில் விளங்கும் களங்கம் அற்ற முழு வெண்மதியானது, அதுவும் பகலில் தோன்றினால் எவ்விதம் இருக்கும் ஒளி குறைந்து மங்கலாகத் தோன்றும் என்பதை எடுத்துக்காட்டி, அவ்விதமாக அழகு குலவும் களங்கமற்ற தாரை ஒளியிழந்து நிற்பதைக் காட்டுகின்றார். இங்கே வாலியின் திடீர்மறைவினாலும், பிரிவினாலும், தொடர்ந்த துன்பத்தாலும் தாரையின் அழகு முகம் ஒளியிழந்து காணப்பட்டது. அவளது கைம்மைக் (விதவைக்) கோலம் அவளது முக வசீகரத்தை மங்க வைத்து விட்டது எனவே தான் கம்பன் அவளது முகமானது,

**“பார்குலாம் முழுவெண் திங்கள்,
பகல்வந்த வடிவம் போலும்...”**

ஒளிமங்கி அழகிழந்த கைம்மை பூண்ட நிலையினைத் தக்க உவமை அணி மூலம் சிறப்பாக எடுத்துக் காட்டுகின்ற விதம் போற்றத்தக்கது.

- உவமானம்** - பகலில் தோன்றிய முழுவெண் திங்கள்
உவமேயம் - கைம்மை பூண்ட தாரையின் முகம்
பொதுத்தன்மை - ஒளியிழந்த நிலை

14. ‘கிட்கிந்தைப் படலம்’ என்ற பாடத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு பின்வரும் கூற்றுக்கள் இடம் பெறும் சந்தர்ப்பத்தை விளக்குக.

அ. “...உரை பொய்த்துளார் கொன்று நீக்குதல்
 குற்றத்தின் நீங்குமால்....”

- யாரால்** - இராமனால்
யாருக்கு - இலக்குமணனுக்கு
எச்சந்தர்ப்பம் - சுக்கிரீவன் வருவதாகக் கூறிய சொன்ன சொல்லைக் காப்பாற்றாது நன்றி மறந்து வராது இருந்தபோது கூறப்பட்டது.

ஆ. “மைந்த! நிற்பாதம் கொண்டு
 எம்மனை வரப்பெற்று வாழ்ந்தேம்...”

- யாரால்** - தாரையால்
யாருக்கு - இலக்குமணனுக்கு
எச்சந்தர்ப்பம் - இலக்குமணன், சுக்கிரீவனின் அரண்மனை நோக்கி வருகை தந்தபோது அவனைப் புகழ்ந்து கூறியது.

இ. “மெய்ப்பினோய்!, மன்னன் வந்திலன் என் செய்தவாறு அரோ?...”

- யாரால்** - இராமனால்
யாருக்கு - இலக்குமணனுக்கு
எச்சந்தர்ப்பம் - கார்காலம் முடிந்தும் சுக்கிரீவன் வராமையைக் கூறியது.

ஈ. “நம் மறன் அறிந்திலன், வாழ்வின் மயங்கினான்...”

- யாரால்** - இராமனால்
யாருக்கு - இலக்குமணனுக்கு
எச்சந்தர்ப்பம் - கார்காலம் கடந்தும் வராது காலந் தாழ்த்திக் கொண்டிருக்கும் சுக்கிரீவனின் நடத்தை பற்றிக் கூறியது.

உ. “..சென்று மற்று அவன் சிந்தையைத் தேர்குவாய்...”

- யாரால் - இராமனால்
 யாருக்கு - இலக்குமணனுக்கு
 எச்சந்தர்ப்பம் - கார்காலம் கடந்தும் வராது நிற்கும் சக்கிரவனிடம்
 கிட்கிந்தைக்குச் சென்று வரும்படி பணித்தபோது.

ஊ. “...சுற்றினர் நின்றவர்
 என்ன செய்வது? எய்தினன் என்றனர்...”

- யாரால் - வானர மகளிரால்
 யாருக்கு - தாரைக்கு
 எச்சந்தர்ப்பம் - இலக்குமணன் கிட்கிந்தை நகரத்தின் வீதியில்
 நுழைந்தது கண்டபோது கூறியது.

எ. “அனை!...நினையும் வீரன் அந் நீள்நெறி நோக்கலான்
 வினையம் ஈது என்று...”

- யாரால் - அனுமனால்
 யாருக்கு - தாரைக்கு
 எச்சந்தர்ப்பம் - வானர மகளிர் தாரையிடம் இலக்குமணன்
 நகருக்குள் வந்துவிட்டானே! நாம் இனி என்
 செய்வது என ஆலோசனை கேட்டபோது

ஏ. “உய்ந்தனம் வினையும் தீர்ந்தேம்
 உறுதி வேறு இதனின் உண்டோ?...”

- யாரால் - தாரையால்
 யாருக்கு - இலக்குமணனுக்கு
 எச்சந்தர்ப்பம் - இலக்குமணன், அரண்மனை வாயிலில் திருப்பாதம்
 வைத்தமை கண்டு புகழ்ந்து கூறப்பட்டது.

ஐ. “வெய்தின் நீ வருதல் நோக்கி வெருவி நின் சேனைவீரர்
 செய்திதான் உணர்கிலாது திரு உளம் தெரித்து என்றார்...”

- யாரால் - தாரையால்
 யாருக்கு - இலக்குமணனுக்கு
 எச்சந்தர்ப்பம் - எம் அரண்மனைக்கு நீ சீற்றத்துடன் வந்தது
 எதற்கு என வானர மகளிர் கேட்கிறார்கள்?
 எனக் கூறியபோது

9. “ஐய! நீ ஆழிவேந்தன் அடியினை பிரிகிலாதாய்
எய்தியது என்னை?...”

யாரால் - தாரையால்
யாருக்கு - இலக்குமணனுக்கு
எச்சந்தர்ப்பம் - எங்கள் மனைக்கு நீ தனியாக இராமனை
விட்டுப் பிரிந்து எழுந்தருளியிருப்பது எதற்காக
எனக்கேட்டபோது

15. ‘கிட்கிந்தைப் படலம்’ என்ற பாடத்தை ஆதாரமாகக் கொண்ட
விடை எழுதுக

அ. இலக்குமணன் கண்ட தாரையின் தோற்றம் காட்டப்படுமாறு
(தாரையின் கைம்மைக் கோலம் காட்டப்படுமாறு)
(கணவனை இழந்த தாரையின் நிலை காட்டப்படுமாறு)
(இலக்குமணன் கண்ட தாரையின் பரிதாபகர நிலை)
(இலக்குமணனைக் கண் கலங்க வைத்த தாரையின் கோலம்
காட்டப்படுமாறு)

தாரையின் எவ்விதக் கோலம் இலக்குமணனைக் கண்கலங்க
வைத்தது விளக்குக.

(தாரையின் கைம்மைக் கோலத்தைப் பரிதாபகரமாகக் கம்பன்
படைத்துள்ளான். விபரிக்குக.)

தாரையை நோக்கிய இலக்குமணனின் நிலை காட்டப்படுமாறு

மலர் மாலைகள் அசைந்தாடி ஒளிவீசும் மார்பினை உடைய
வனான இலக்குமணன் இவ்விதம் இனிய சொற்களைப் பேசுகின்றவர்
யார்? என்று பார்ப்பதற்காக முகத்தைச் சற்று உயர்த்திப் பார்த்தான்.
வாலியின் மனைவியான தாரை விதவைக் கோலத்தில் நின்றாள்.
அக்கோலம் வருமாறு

தாரை தன் கணவன் வாலி இறந்ததால் தனது மங்கல
நாணையும் நீக்கி விட்டு, இரத்தினங்கள் பதித்துச் செய்யப்பட்ட
மற்ற அணிகலங்களையும் நீக்கியவளாகக் காணப்படுகிறாள். இதனை

“மங்கல அணியை நீக்கி மணிஅணி சூறந்து.....”

என்பார் கம்பர். மேலும்

**“வாசக் கொங்க அலர் கோதை மாற்றி
குங்குமம் சாந்தம் கொட்டப்.....”**

எனக் காட்டுகின்றார். தாரை, நறுமணம் பொருந்தியதும் தேன் பெருகுவதுமாகிய மலர் மாலைகளையும் அணியாது விடுத்துள்ளார். அவள் கணவனை இழந்தவள் எனவே மங்கல நாண், மலர் மாலை அணியவில்லை. அத்தோடு குங்குமம், சந்தனம் ஆகிய கலவை களைத் தம் மேனியின் அணிந்து (பூசிக் கொள்ள) கொள்ளவில்லை. இங்கே குங்குமம், சந்தனம் அணியாது விதவைக் கோலத்தில் காணப்படுகிறாள்.

**“பொங்கு வெம்முலைகள், பூசக்கழுத்தொடு
நங்கையைக் கண்ட வள்ளல், மறையப் போர்த்த...
நயங்கள் பனப்ப நின்றான்...”**

பருத்ததும், வெம்மை கொண்டதுமான கொங்கைகளைத் தன் பாக்கு மரம் போன்ற கழுத்தோடு சேர்த்துத் தன் மேலாடையால் மூடிக் கொண்டும் தன் எதிரில் நின்ற பெண்ணாகிய தாரையை கருணை மிகுந்தவனாகிய இலக்குமணன் கண்டான். இங்கே தாரையின் பருத்த கொங்கைகளைக் கூறவந்த கம்பர் அவை பருத்தனவும், வெம்மை உடையனவுமாக இருக்கின்றன என்றான். வாலியைக் கொன் றொழித்த துன்பத்தால் எப்பொழுதும் அழுது வேதனைப்பட்டு உடல் வெப்பமுடையவளாகத் தாரை இருக்கின்றாள். எனவே கொங்கை வெம்மை என்றார். இவ்விதம் கைம்மை நிலையில் இருக்கும் தாரை கோலம் காட்டப்பட்டுள்ளது.

தன்னுடைய மங்கல நாணையும் நீக்கி விட்டு, இரத்தினங்கள் பதித்துச் செய்யப்பட்ட மற்றைய அணிகலங்களையும் தவிர்த்து, நறுமணம் பொருந்தியதும், தேன் பெருகுவதுமான மலர் மாலை களையும் அணியாது விடுத்து, குங்குமம், சந்தனம் ஆகிய கலவை களைத் தன் மார்பில் பூசிக் கொள்ளாது பருத்த வெம்மையுடைய கொங்கைகளைத் தன் பாக்கு மரம் போன்ற நீண்ட கழுத்தோடு சேர்த்துத் தன் மேலாடையால் (உடல் முழுவதும்) மூடிக் கொண்டு தன் எதிரில் வந்து நின்ற தாரையை, கருணை மிகுந்தவனான இலக்குமணன் கண்டான் எனத் தாரையின் கைம்மைக் கோலம் காட்டப்பட்டுள்ளது.

இங்கே தாரையைக் கண்ட இலக்குமணன் தாரையின், கைம்மை நிலைக் கோலத்தை எண்ணியும் தன் தாயாரின் நிலையை (கோசலை, சுமத்திரை) எண்ணியும் தன் கண்கள் கண்ணீர் சிந்தக் கலங்கி நிற்கின்றான்.

“நங்கையைக் கண்ட வள்ளல், நயனங்கள், பனிப்ப நின்றான்”

எனக் கம்பன் காட்டுவார். தாரை விதவைக் கோலத்தில் அனைத் தையும் இழந்து பொலிவிழந்த நிலையுடன் தன் தாயார்களின் நிலையும் தசரதச் சக்கவர்த்தியை இழந்தபின் இந் நிலையிலேயே இருப்பார்கள் என எண்ணியதால் கருணை மிகுந்தவனாகிய இலக்கு மணனின் கண்கள் கண்ணீரைச் சொரியக் கலங்கி நிற்பதாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

இங்கு பூசக் கழுத்தோடு மறைய என்பதில் உவமை அணி கையாளப்பட்டுள்ளது.

உவமானம்	- பாக்கு மரம் (கமுக மரம்)
உவமேயம்	- கழுத்து (தாரையின்)
பொகுத்தன்மை	- நீண்ட

சுக்கிரீவன் தனது தமையன் வாலியின் மனைவி தாரையைத் தாயின் இடத்தில் வைத்து மதித்து வணங்கிச் செயற்பட்டவன் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

7. விவேக சிந்தாமணி

உலகம் போற்றும் உயரிய நன்னெறி நூல்களில் விவேக சிந்தாமணியும் ஒன்றாகும். இந்நூல் மிகப் பழங்காலத்து நீதி நூல். இந்நூல் எந்தக் காலத்துக்கு உரியது, யாரால் பாடப்பட்டது என்பது தொடர்பான தகவல்கள் இதுவரை கிடைக்கவில்லை. இது நாயக்கர் காலத்துச் சிற்றிலக்கியம் என்றும் சிலர் கூறுவர். நீதிக்கருத்துக்கள், சிருங்கார சுவை நிரம்பிய பாடல்கள் என்பவற்றை உள்ளடக்கிய இவ் இலக்கியம் தனிப்பாடல்களின் தொகுப்பு என்ற கருத்தும் நிலவி வருகின்றது. இந்நூலை எழுதிய ஆசிரியர் பெயர் இதுவரை அறிய முடியவில்லை ஆயினும் அவ் ஆசிரியரின் ஆழ்ந்த பொருள் பொதிந்த நன்னெறி கூறும் கருத்துக்கள் மனித வாழ்வில் நாம் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய வழிகாட்டல்கள் எனக் கூறின் மிகையாகாது.

ஒரு மனிதன் தனது வாழ்நாளில் கைக்கொள்ள வேண்டிய, விலக்க வேண்டிய கருத்துக்கள், நாம் விடும் தவறுகள் அவற்றைத் திருத்தும் வழிமுறைகள், நாம் எவ்விதம் ஒழுக்க சீலர்களாக வாழலாம்; எமது வாழ்வினை எவ்விதம் சீர்பெற ஒழுங்கமைத்துக் கொண்டால் இவ்வுலகில் வாழ்வாங்கு வாழலாம் என்ற வழிமுறைகள் யாவற்றையும் நூலாசிரியர் இரத்தினச் சுருக்கமாகப் பாடல்கள் வாயிலாகக் காட்டியுள்ளார்.

இங்கே பாடப்பகுதியில் தரப்படும் பாடல்கள் பெண்ணின் அழகை நாகரிகமான முறையில், அடக்கமாக வியப்புடன் விபரிக்கின்றன. கவிஞரின் சொல்லாட்சியும் கற்பனையும் படிக்கும்போதும் இன்புறத்தக்கன.

01. 'விவேக சிந்தாமணி' பாடல் '...தேன்நுகர் வண்டு மதுதனை உண்டு...' என்ற பாடலில் கவிஞரின் கற்பனைத் திறத்தின் சிறப்பையும், சொல்லாட்சியையும் மதிப்பிடுக.

தேனை விரும்பி உண்ணும் இயல்புடைய வண்டுகள் மலர்களில் உள்ள தேனை உண்டு மயங்கிக் கிடக்கின்றன. தேனை நிறைய உண்ட போதையினால் அவை மயங்கிக் கிடக்கின்றன. இதனைக் கண்ட மங்கை அவ் வண்டுகளை, நாவற்பழங்கள் என நினைத்து அவற்றுள் ஒன்றைத் தன் பெரிய (பரந்த) கையில் எடுத்துப் பார்த்தாள் எனக் கவிஞர் பாடுகிறார்.

இங்கே மயங்கிக் கிடக்கும் வண்டுகளின் தோற்றமும், நாவற் பழத்தின் தோற்றமும் ஒன்றே; கருமை நிறம். எனவேதான் அவள் அதைக் கையில் எடுத்தாள் என்பது கவிஞரின் அத்த கற்பனை. இதனைக் கவிதையில் வடித்துத் தானும், பிறரும் மகிழவைப்ப தென்பது புலவரின் சிறப்புக்கும் பெருமைக்கும் உரியது.

“...வண்டு மதுதனை உண்டு

தியங்கியே கிடந்ததைக் கண்டு...” (தியங்கி - மயங்கி)

சம்புவின் கனி என எடுத்தாள் எனக் கற்பனையுடனும், வர்ணனை யுடனும் ஒப்புமையுடன் கூறுவது சிறப்பானது.

அப்பொழுது அந்த வண்டு அவளது முக அழகால் கவரப்பட்டு வானத்தில் உலவும் சந்திரன் வந்தது என்று எண்ணியதுடன், (அவளது) கையான தாமரை மலர் குவிந்து (மூடுதல்) விடும் என அஞ்சிப் பறந்து போய் விட்டது எனக் கற்பனையுடன் பாடுகின்றார். இங்கே,

“வான்உறு மதியம் வந்தது என்று எண்ணீ...”

மலர்க்கரம் குவியுமென்ற அஞ்சிப் போனது வண்டோ...”

எனக் கூறுகின்றார். வானத்தில் உலவும் சந்திரனின் அழகான தோற்றம் போன்றது அவளது முகம். எனவே அவளது முகத்தைப் பார்த்த வண்டு வானத்தின் சந்திரன் வந்துவிட்டது என நினைத்ததாக வர்ணிக்கின்றார். கவிஞர் அவளது முகத்தின் தோற்றத்தின் அழகைச் சந்திரனின் தோற்றம், அழகிற்கு நிகராக ஒப்பிட்டு மகிழும் கவிதைச் சிறப்பையும், மொழி ஆளுகைச் சிறப்பையும் காணமுடிகிறது.

மேலும் (அவளது) கையான தாமரை குவிந்து (மூடி) விடும் என எண்ணி அவளது பெரிய (பரந்த) கையினுள் இருந்த வண்டு பறந்து விட்டதாகக் கவிஞர் கவிபாடுகின்றார். இங்கே மங்கையின் பரந்த கையைக் காட்டும் கவிஞர் அவளது கையானது தாமரை போன்ற அழகும், பொலிவும் மிக்கது என்பது கவிஞரின் முன் மொழிவாகும். இங்கே தாமரை மலரை அவளது கைக்கு உவமிக் கின்றார் புலவர். இங்கே உவமைத் தொகையைக் கையாண்டுள்ளார். இங்கே தாமரை மலர் போன்ற கை எனக் கூறாது மலர்க்கரம் என்பதால் போல என்ற உருபு மறைந்து வந்ததால் உவமைத் தொகையாயிற்று.

- உவமானம்** - தாமரை
உவமையம் - மங்கையின் கை
பொதுத்தன்மை - நிறமும் / அழகும்

இவ்விதம் தாமரையாகிய கை குவிந்து விடும் எனப் பயந்து வண்டு பறந்து போய்விட்டது. இவ்விதம் பறந்து போனது வண்டோ அன்றிப் பழமோ என்ன புதுமையோ? என மங்கை சொன்னாள் எனக் கவிஞர் கற்பனை வளத்துடன் வர்ணனை பொருந்தப் பாடியுள்ளார்.

இலகுவில் பொருள் காணும் திறனுடன் பாடலமைத்து, வர்ணனைகளால் மெருகூட்டி மங்கையின் எண்ணத்தையும், செயலையும் இலகு நடையில் பொருள் பொதியப் பாடலியற்றும் சிறப்பும், தேர்ச்சியும் கவிஞருக்கு உண்டு எனக் கூறலாம்.

கருமை நிற வண்டும், கருமை நிற நாவற் பழமும் உருவத்திலும், நிறத்திலும் அவற்றின் ஒற்றுமை கண்ட கவிஞர் அதனைக் கற்பனை தோன்றப் பாடி மகிழ்ந்து பிறரையும் தன் கற்பனைச் சிறப்பால் மகிழ்விக்கின்றார் எனலாம்.

02. விவேக சிந்தாமணி என்ற பாடத்தில் கண்டது கெண்டையோ என்ற பாடலை அடிப்படையாகக் கொண்டு பின்வருவனவற்றை விளக்குக.

அ. தலைவி, நீரில் கண்ட காட்சி

ஆ. கண்களின் அழகைக் கவிஞர் புலப்படுத்தும் ஆற்றலின் சிறப்பை, நயத்தை எடுத்துக் காட்டுக.

அ. ஒருத்தி கொடிகளையுடைய தாமரைப் பொய்கையில் உள்ள தண்ணீரைக் கையால் முகந்து (அள்ளித்) தன் முகத்தருகே ஏந்திப் பார்த்தாள். அதில் தெரிந்த தன் முகத்தைப் பார்த்துக் 'கெண்டை மீன் கெண்டை மீன்' எனக் கூவிக் கொண்டே (நீரைக் கீழே விட்டுத்) தரையில் ஏறிப் பார்த்தபோது அக் கெண்டை மீனைக் காணாமல் நின்று மயங்கினாள்.

“...மொண்டு நீரை முகத்தருகு ஏந்தினாள்...”

இங்கே பெண்ணானவள் நீரில் தனது முகத்தைக் கண்டபோது கெண்டை மீன் போன்று அவளது கண்கள் நீண்டு இருந்தன. எனவே அவள் கெண்டை மீன் எனக் கூவினாள் என்பது கவிஞரின் கருத்தாகும்.

ஆ. பெண்ணின் கண்களின் அழகைக் கண்டார் ஒரு புலவர். அதனை உருவு கண்டு மயங்கிய கவிஞர் எதனைச் செய்ய முடியும்? கண் அழகைப் பற்றிப் பாடல் இயற்ற வேண்டும். எனவே கற்பனை, வர்ணனைகள் இயைவுபடப் பாடினார்.

தண்ணீரில் தனது முகத்தின் நிழல் கண்டபோது அவள் அலறுகின்றாள். எப்படி? ‘கெண்டை மீன் கெண்டை மீன்’ என அவ்வாறாயின் நீண்ட, கருமை நிறம் கொண்டது கெண்டை மீன். எனவே கெண்டை மீனைக் கண்டதாக அவள் ஆர்ப்பரிப்பதாகக் கவிஞர் கூறுகின்றார். இங்கே கவிஞரின் கற்பனை வளம் போற்றத்தக்கது.

**“மொண்டு நீரை முகத்தருகு ஏந்தினாள்,
கெண்டை கெண்டையெனக் கரை ஏறினாள்...”**

தனது கண் நிழலைத் தண்ணீரில் பார்த்து, அதன் உருவம் கண்டு கெண்டை மீன் என அலறினாள் எனக் கூறும் புலவரின் கற்பனை வளமும் அவரது சிந்தனை முத்துக்களும் நயக்கத்தக்கன. கெண்டை மீன் நீண்ட கண்களையும், கருமை நிறத்தையும் கொண்டது. அதே போன்றே மங்கையின் கண்ணும் கருமை நிறமும் நீண்ட உருவம் உடையது. எனவே தான் இரு உருவையும் இணைத்துத் தான் கண்ட கண், கெண்டை மீன் எனக் கத்தினாள் என்று கற்பனை வளத்துடன் பாடியும், தண்ணீர் அகன்ற பின் நிழலைப் பார்க்க முடியவில்லை. எனவே கெண்டை மீனைக் காண முடியாது நின்று தயங்கினாள் எனவும் சிறப்பான கற்பனை வளத்துடன் பாடியிருப்பது சிறப்பானதும் நயக்கத்தக்கதும் ஆகும்.

“கெண்டை காண்கிலள் நின்று தயங்கினாள்...” என்றார்.

03. விவேக சிந்தாமணிப் பாடத்தில் 'அலகு வாள்விழி ஆயிழை...' என்ற பாடலைக் கொண்டு பின்வருவன பற்றி விளக்குக.

அ. 'கலகமே செய்யும் கண் இதுவாம்' என மன்மதன் ஏன் எண்ணினான்?

அதனால் அவன் என்ன செய்தான்?

ஆ. இப்பாடலில் உள்ள அணியை எடுத்துக் காட்டி அதன் சிறப்பை விளக்குக.

அ. வாள் போன்ற கண்களை உடைய எம் கன்னியின் நெற்றியில் உள்ள பொட்டினது அழகைக் கரும்பு வில்லையுடைய. மன்மதன் பார்த்தான். இக்கண்கள் பிறரைக் கலகம் செய்ய வைத்துவிடும் கண்கள் கூரிய வாள் போன்றவை. எனவே வாள் என எண்ணியவன் கலகம் வேண்டாம் என எண்ணி அதைத் தவிர்க்கத் தன் கையில் உள்ள இன்ப மலர் அம்புகள் ஐந்தையும் அவள் முன் வைத்து வணங்கினான் எனக் கவிஞன் பெண்ணது கண்ணின் அழகையும், தோற்றத்தையும் வாளுக்கு உவமையாக்கி, அக்கண்கள் வாள் போன்று கலகம் விளைவிப்பன, எனவே கலகம் வராது தடுக்க மலரம்புகள் ஐந்தையும் வைத்து மன்மதன் வணங்கினான். எனக் கற்பனை வளமும், நயமும் பொருந்தப் பாடுகின்றார். பொட்டின் அழகு பார்த்தவன் கண்களால் கவரப்பட்டான். இங்கே மலரம்பு உருவக அணியாகும். மலர், அன்பு வேறு எனத் தோன்றாது மலராகிய அம்பு எனப் பொருள் தருதலால் உருவகம் ஆயிற்று.

மன்மதனே மலரம்புகளால் பெண்களைக் கவருவான். அவனே வாள் போன்ற கண்களைப் பார்த்து மலரம்புகளை வைத்து வணங்குகின்றான் எனக் கூறுமுகத்தால் கண்களுக்கும், வாளுக்கும் ஒற்றுமை காண்கின்றார் கவிஞர். இங்கே வாள்விழி என்பதில் 'போன்ற' 'போல' என்ற உருபு மறைந்து வந்ததால் உவமைத் தொகையாயிற்று.

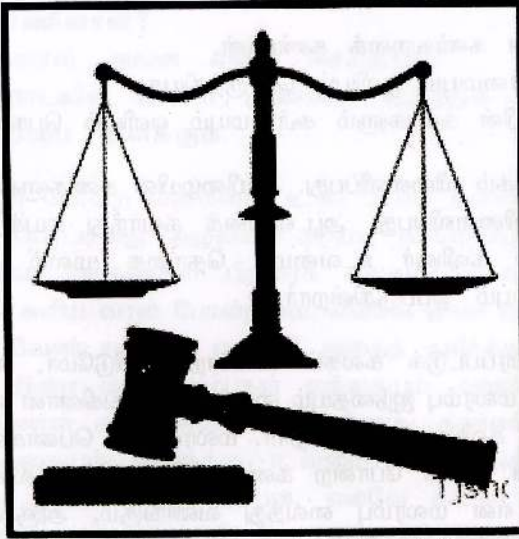
ஆ. உவமை பயிலப்பட்டுள்ளது.

உவமானம்	-	வாள்
உவமேயம்	-	கண் (ஆயிழையின்)
பொதுத்தன்மை	-	கூர்மை / ஒளி

இங்கே வாள் என கண்களைக் கொண்டவள் ஆராய்ந்து அணியப் பெற்ற அணிகலங்களைக் கொண்ட நங்கையாவாள். அவளது பொட்டினைப் (திலகத்தைப்) பார்த்தவன்.

- ❖ வாள் என கண்களைக் கண்டான்.
வாள் கூர்மையும் ஒளியும் பொருந்தியது.
ஆயிழையின் கண்களும் கூர்மையும் ஒளியும் பொருந்தியது.
- ❖ வாள் கலகம் விளைவிப்பது. ஆயிழையின் கண்களும் கவர்ச்சியால் கலகம் விளைவிப்பது. ஆடவனைக் கவர்ந்து மயக்குவது.
இவ்விதம் கவிஞர் உவமைத் தொகை மூலம் கண்ணையும், வாளினையும் ஒப்பிடுகின்றார்.
- ❖ தான் கவரப்பட்டுக் கலகம் விளைந்து விடுமோ, என அஞ்சியே மன்மதன் மலரம்பு ஐந்தையும் வைத்து வணங்கினான் எனக் கற்பனை தோன்றக் கவிஞர் பாடுகின்றார். மலரம்பால் பெண்களை மயக்கும் மன்மதனே, வாள் போன்ற கண்ணைக் கண்டு கலகம் விளைந்து விடுமோ என மலரம்பு வைத்து வணங்கும், அஞ்சும் அளவுக்கு அவளது கண், வாள் போன்று இருந்தது என்பது கவிஞரின் கற்பனை யாகும். இவ்விதம் உவமை அணி மூலம் புலவர் சிறப்பிக்க வந்தவர் 'போல!' 'போன்ற' என்ற உருபு மறைந்து நின்றதால் உவமைத் தொகையாகிற்று.

8. உரிமையும் கடமையும்

டாக்டர். மு.வரதராசன் (1912 - 1974) பற்றிய ஓர் அறிமுகம்

இவர் தமிழ்நாடு, திருப்பத்தூரில் பிறந்தவர். இவர் தமிழ், ஆங்கிலம், தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம், இந்தி மொழிகளில் தேர்ச்சி பெற்றவர். தமிழ் ஆசிரியர், பேராசிரியர், தமிழ்த் துறைத் தலைவர் (சென்னை, பல்கலைக்கழகம்) துணை வேந்தர் என்ற பதவிகளில் தடம் பதித்தவர். சுமார் 91 நூல்கள் வரை எழுதியவர். நாவல், சிறுகதைகள், சிறுவர் இலக்கியம், நாடகங்கள், இலக்கணம், கட்டுரைகள், தமிழ் இலக்கிய நூல்கள், பயணக் கட்டுரைகள், மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள் என்பவற்றை எழுதியவர். படியாதவர் படும்பாடு, தமிழ் நெஞ்சம், கள்ளோ காவியமோ, பாவை, மணல் வீடு, பெற்ற மனம், யான் கண்ட இலங்கை, அன்னைக்கு, தம்பிக்கு, தங்கைக்கு, நண்பர்க்கு, கவிஞர் தாகூர் போன்ற பல சிறுகதை, வரலாற்று நூல்களை ஆக்கியவர். 'பெற்ற மனம்' என்ற கதை திரைப்படம் ஆக்கப்பட்டது. சாகத்திய அகடமி விருது (அகல் விளக்கு), தமிழக அரசு விருது, தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகப் பாராட்டும் பத்திரங்கள், இலக்கியப் பேரறிஞர் விருது (டி.லிட்) (அமெரிக்க ஊஸ்டர் கல்லூரி) என்ற விருதுகளைப் பெற்றவர்.

மாணவர்களைத் தேடிச் சென்று உதவும் குணம் (கல்லூரி, விடுதி, தேர்வுக் கட்டணங்களைக் கட்ட முடியாதவர்களுக்கு) பெருமைக்குரிய குணங்கொண்ட பேராசிரியர்; டாக்டர். இவரது திருக்குறள், தெளிவுரை இன்றும் மக்களால் வரவேற்கப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

01. 'உரிமையும் கடமையும்' என்ற கட்டுரையை ஆதாரமாகக் கொண்டு பின்வருவனவற்றை விளக்குக.

அ. உரிமையும் கடமையும் என்ற கட்டுரை எதனை விளக்குகிறது.

ஆ. உரிமையின் அவசியமும் அதன் கிடைப்பனவும்

இ. கடமை என்பது யாது? உரிமை யாருக்குக் கிடைக்காது.

அ. மனிதகுல வரலாற்றில் மனிதன் பல்வேறு சவால்களையும், தோல்விகளையும் சந்தித்து வருகின்றான். மனிதனை நிர்மாணிக்க முனைந்த முடியரசுகளும், குடியரசுகளும், சகலருக்கும் பொருந்தக் கூடிய சமத்துவத்தையும், விடுதலையையும் வழங்கி விடவில்லை. இதிலிருந்து மீள்வதற்கான தனி மனிதனது பங்களிப்புகளை 'உரிமையும் கடமையும்' என்ற கட்டுரை விளக்குகிறது.

ஆ. நாம் இந்தப் பெரிய உலகத்தில் ஒரு சிறிய மூலையில், ஒரு சூழ்நிலையில், ஒரு குடும்பத்தில் வாழ்கின்றோம்; அவ்வாறு வாழ்வதற்கு எமக்கு உரிமை வேண்டும். உரிமை இல்லாத வாழ்வு உயிரற்ற வாழ்வாகும்.

ஆனால் மனம் போனபடி வாழ முழு உரிமையும் எவருக்கும் கிடைக்காது; என்றும் கிடைக்காது. ஓரளவுதான் உரிமை கிடைக்கும்; எனவே உரிமை பெறுவதற்கு ஓரளவு கட்டுப்பாடு இருக்கத்தான் வேண்டும்.

இ. மனம் போனபடி வாழ முழு உரிமையும் எவருக்கும் கிடைக்காது; ஓரளவு தான் உரிமை கிடைக்கும்; இதற்கு ஓரளவு கட்டுப்பாடு இருக்கத்தான் வேண்டும்.

அந்த அளவு உரிமை பெற்று வாழ வேண்டுமானால், அதற்காக நாம் உலகுக்குச் செலுத்த வேண்டிய வரி ஒன்று உள்ளது. அதுதான் கடமை எனக் கூறப்படுவதாகும்.

தமது கடமையைச் சரிவரச் செய்யத் தவறுபவர்களுக்கு உரிமை கிடையாது எனலாம்.

02. கட்டுரை ஆசிரியர் 'உரிமையும் கடமையும்' என்ற தனது கட்டுரையில் பின்வரும் தலைப்புக்களை எவ்விதம் விபரித்துக் காட்டுகின்றார்.

அ. குடும்பத்தில் தந்தைக்கும், மகனுக்கும் உள்ள கடமையும் உரிமையும்

ஆ. தொழிற்சாலையில் அல்லது அலுவலத்தில் வேலை செய்வோரின் உரிமைகளும், கடமைகளும்

இ. குடும்பத்தில் உரிமையை உயர்த்திக், கடமையைத் தாழ்த்துவதால் கிடைக்கும் பிரதிபலன்கள்

ஈ. குடும்பப் போராட்டம், நாட்டுக்கலகம், உலகப் போர் என்பனவற்றைத் தடுக்க உதவும் ஆயுதம்.

அ. குடும்பத்தில் தந்தை என்று வாழ்கின்ற ஒருவருக்குச் சில உரிமைகள் உண்டு.

❖ குடும்பத்தில் முடிவெடுக்க வேண்டிய நிகழ்வுகள்.

❖ குடும்பத் தலைவனாகத் திகழ்தல் போன்றன.

இவருக்குப் பொருள் தேடல், வருவாய்க்கு உழைத்தல், குடும்பத்தைக் காப்பாற்றுதல், பிள்ளைகளைக் கற்பித்தல் போன்ற கடமைகளும் உண்டு.

❖ குடும்பத்தில் மகனுக்கும் சில உரிமைகள் உண்டு. மைதானத்தில் விளையாடுதல்; சகபாடிகளின் நட்பு

இவர்களுக்குத் தன் பெற்றோர்களுக்குக் கட்டுப்பட்டு நடத்தல், நேரத்துக்குப் பாடசாலைக்குப் போதல், ஆசிரியருக்குக் கட்டுப்பட்டுப் படித்தல் போன்ற கடமைகளும் உண்டு.

ஆ. அலுவலகத்தில் அல்லது தொழிற்சாலையில் வேலை செய்வோருக்கு ஊதியம் பெறுதல், விடுமுறை பெறுதல், மருத்துவ வசதி பெறுதல் போன்ற உரிமைகள் உண்டு.

வேலைத் தளத்துக்கு வேளைக்குச் (நேரத்துடன்) சென்று குறித்த வேலைகளை ஒழுங்காகச் செய்யவேண்டும் என்ற கடமையும் இவர்களுக்கு உண்டு.

இ. உரிமையை மட்டும் மிகுதியாக விரும்பிக் கடமையைப் புறக்கணித்தால் குழப்பம்தான் மிஞ்சும். உள்ள உரிமையும் கிடைக்காது போய்விடும்.

எந்தக் குடும்பத்தில் கணவனும் மனைவியும் உரிமையைப் பற்றி மிகுதியாக நினைத்து கடமையைப் புறக்கணிக்கிறார்களோ அந்தக் குடும்பத்தில் போராட்டம் ஏற்படும்.

- ❖ உரிமைப் போராட்டம் வளர்ந்தால் கணவன், மனைவியிடையே பூசல் வளரும்.
- ❖ பிள்ளைகள் ஒழுங்காக நடக்க மாட்டார்கள்.
- ❖ காதல், கற்பு என்பவற்றிற்கு இடம் இருக்காது.

எனவே எல்லோரும் ஒத்த அன்பு செலுத்தித் தன்னலத்தைக் குறைக்க வேண்டும். அல்லது உரிமை பற்றி எண்ணும் அளவுக்குக் கடமை பற்றியும் உணரக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும். எனவே குடும்பத்தில் உரிமையை உயர்த்திக் கடமையைத் தாழ்த்துதல் கூடாது.

- ஈ. நாம் இந்த உலகத்தில் ஒரு சிறிய மூலையில், ஒரு சூழ்நிலையில், ஒரு குடும்பத்தில், வாழ்கின்றோம். அவ்வாறு வாழ்வதற்கு உரிமை வேண்டும். உரிமை இல்லாத வாழ்வு உயிரற்ற வாழ்வாகும். ஆனால் மனம் போனபடி வாழ முழு உரிமை எவருக்கும் கிடைக்காது; என்றும் கிடைக்காது; ஓரளவுதான் உரிமை கிடைக்கும்; இதற்கு ஓரளவு கட்டுப்பாடு இருக்கத்தான் வேண்டும்.

அந்த, அளவு உரிமை பெற்று வாழ வேண்டுமானால், அதற்காக நாம் உலகுக்கு செலுத்த வேண்டிய வரி ஒன்று உண்டு. அது தான் கடமை என்று கூறப்படுவது, கடமையைச் செய்யத் தவறுபவர்களுக்கு உரிமை கிடைக்காது.

உரிமையை மட்டும் மிகுதியாக விரும்பிக் கடமையைப் புறக் கணித்தால், குழப்பம் தான் மிஞ்சும்; உள்ள உரிமையும் கிடைக்காது. இன்று உலகத்தில் பல பகுதிகளில் உள்ள சீர்கேடுகளுக்கும் குழப்பங் களுக்கும் இந்தத் தவறுதான் காரணம். பலர் இன்று உரிமையைப் பற்றியே பேசிப் போராடுகின்றார்கள். கடமையில் கருத்துச் செலுத்து வது மிகக் குறைகின்றது.

எல்லோரிடமும் நாம் தன்னலம் கருதாது அன்பைச் செலுத்த வேண்டும். எல்லோரிடமும் ஒத்த அன்பைச் செலுத்தித் தன்னல த்தைக் குறைக்க வேண்டும். அல்லது உரிமை பற்றி எண்ணும் அளவுக்குக் கடமை பற்றியும் உணரக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

அவ்வாறு நடந்து கொள்ளாவிடில் குடும்பப் போராட்டம், நாட்டுக் கலவரம், உலகப் போர் முதலியவற்றைத் தவிர்க்க முடியாது என்கிறார் கட்டுரை ஆசிரியர் மு.வ அவர்கள். எனவே உரிமைக்குக் கொடுக்கும் விருப்பம் கடமைக்கும் கொடுக்க வேண்டும். எனவே உரிமையும், கடமையும் பிரச்சினைகளையும், போராட்டங்களையும் தடுக்க உதவும் ஆயுதம் எனலாம். அவற்றைத் தக்கபடி பாவித்துப் பயனடைய வேண்டும்.

03. உரிமையும் கடமையும் ஒரு நாணயத்தின் இரு பக்கங்கள் போன்றவை என்பதை நிரூபிக்கக் (வலியுறுத்தக்) கட்டுரை ஆசிரியர் கையாண்ட உத்திகள் எவை?

இங்கே கட்டுரை ஆசிரியர் உரிமை, கடமை இரண்டும் ஒரு நாணயத்தின் இரு பக்கங்களைப் போன்றவை; சமமானவை என்கிறார். ஒரு பக்கம் உடையதாக நாணயம் ஒருபோதும் இருக்க முடியாது. இரண்டு பக்கங்களையும் கொண்டதே நாணயம். அப் பொழுது தான் அது முழுப் பெறுமதியும் மிக்கது.

இதே போன்றதே கடமையும், உரிமையுமாகும். ஒரு குடும்பத்தில் கடமை அல்லது உரிமை கூடின் அது முழுமையடையாது குறை பாடுள்ளதாக மட்டுமல்ல பிரச்சினையை ஏற்படுத்துவதுமாக அமைந்து விடும். உரிமையை மட்டும் மிகுதியாக விரும்பிக் கடமையைப் புறக்கணித்தால், குழப்பம்தான் மிஞ்சும், உள்ள உரிமையும் நிலைக்காது இல்லாது போய்விடும்.

கட்டுரை ஆசிரியர் இன்று உலகத்தில் பலபகுதிகளில் உள்ள சீர்கேடுகளுக்கும், குழப்பங்களுக்கும் இந்தத் தவறுதான் காரணம் என்கிறார். பலர் இன்று உரிமையைப் பற்றிப் போராடுகின்றனர். கடமையில் கருத்துச் செல்வது குறைகின்றது.

அலுவலகம் தொழிற்சாலை மட்டுமின்றிக் குடும்பத்திலும் இவ் விதம் நிகழ்கிறது என எடுத்துக் காட்டும் கட்டுரையாசிரியர் கடமையும், உரிமையும் சமமாக மதித்து இயக்கப்படும் நிலையிலேயே குழப்பமற்ற பூரண நிறைவைப் பெற முடியும் என வலியுறுத்துகின்றார்.

எந்தக் குடும்பத்தில் கணவனும், மனைவியும் உரிமையைப் பற்றி மிகுதியாக நினைத்துக் கடமையைப் புறக்கணிக்கின்றார்களோ, அந்தக் குடும்பத்தில் போராட்டம் தலை தூக்குகிறது. இது எதனை

ஏற்படுத்துகின்றது. உரிமைப் போராட்டம் வளர்ந்தால் கணவன், மனைவியரிடம் உள், வெளிப் பூசல்கள் வளரும். பிள்ளைகள் இது கண்டு ஒழுங்காக நடக்க மாட்டார்கள்: காதல், கற்பு என்பவற்றிற்கு இடம் இருக்காது.

இங்கே கட்டுரை ஆசிரியர் கடமையும், உரிமையும் சமமாக மதிக்க வேண்டும் என்பதை உறுதிப்படுத்தி அதனைப் பயில வலியுறுத்துகின்றார். இவற்றுள் எதனை உயர்த்துகின்றோமோ அன்றேல் தாழ்த்துகின்றோமோ இதனால் போராட்டம், கலகம் பிறக்கும்.

எனவே எங்கும் எல்லோருக்கும் ஒத்த அன்பினைச் செலுத்த வேண்டும். தன்னலத்தைக் குறைக்க வேண்டும். உரிமைப் பற்றி நாம் எண்ணும் அளவுக்குக் கடமைப் பற்றி உணர்வதற்கும் அது பற்றிச் செயற்படவும் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும் எனக் கட்டுரையாளர் வலியுறுத்துகின்றார். அவ்வாறு செய்யாது ஏதோ ஒன்றை உயர்த்தித் தாழ்த்தின் குடும்பப் போராட்டம், நாட்டுக்கலவரம், உலகப் போர் முதலியவற்றைத் தவிர்க்க முடியாது.

எமது எண்ணமும் பேச்சும் இதற்குப் போதாது எனக் கூறும் கட்டுரையாளர் இவற்றைப் போக்க வழி என்ன? என எண்ணிப் பார்த்து ஒவ்வொருவரும் தம்மால் இயன்ற சிறு பங்கையாவது செய்ய வேண்டும் என்கிறார். இப்பிரச்சினையைப் போக்குவதற்கு வழி உண்டு எனக் கூறும் கட்டுரையாளர் அதற்கு வழியையும் காட்டுகின்றார். அன்பை வளர்க்க வேண்டும். உரிமையை எவ்விதம் போற்றி வளர்க்கிறோமோ அதே போன்றே கடமையையும் போற்றி வளர்ப்பதால் இப்பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காணமுடியும். முடிபுமானால் உரிமையை விடக் கடமையைப் பெரிதாகப் போற்றுவதும் இதற்குச் சாதகமான வெற்றியைத் தரும் எனலாம்.

எனவே கட்டுரை ஆசிரியர் டாக்டர் மு.வரதராசன் அவர்கள் உரிமையை மட்டும் மேலே தூக்கி உயர்த்திச் செயற்படாது அன்பின் வழியிலே உரிமையையும், கடமையையும் சமமாக மதித்துப் போற்றிச் செயற்படின் கலகம் அற்ற சிறப்பான வாழ்வைப் பெறலாம் என்பதை அவர்கள் ஆணித்தனமாக உரிமையும் கடமையும் நாணயத்தின் இருபக்கங்கள் போன்றவை என வலியுறுத்துகின்றார். இவ்விதமாகப் பல்வேறு உத்திகள் மூலம் கடமை, உரிமை என்பவற்றின் முக்கியத்துவத்தை உணர்த்துகிறார்.

04. 'உரிமையும் கடமையும்' என்ற கட்டுரையின் கீழ்வருவன பற்றி ஆசிரியர் கூறும் கருத்தினை விளக்குக.

அ. 'அன்பின் உயர்வு' எத்தகையது? எதனை ஏற்படுத்தும்?

('அன்பின் வழியது உயிர்நிலை' என வள்ளுவர் கூறக் காரணம் என்ன?)

('அன்பின் வழியது உயிர்நிலை' என்ற வாக்கியத்தின் அர்த்தம் என்ன?)

ஆ. சமயம் அல்லது கடவுள் நெறி எதனை வலியுறுத்துகிறது?

இ. எப்பொழுது அன்பு வரண்டு போகும்? (எப்பொழுது

உரிமைக்கும் கடமைக்கும் போராட்டம் ஏற்படும்)

அ. உரிமைக்கும், கடமைக்கும் இடையே உள்ள ஏற்றத் தாழ்வுகளை நீக்குவதற்காக இயற்கை அமைத்த ஓர் அருமையான பாதுகாப்பே அன்பு எனப்படுகிறது. எங்கு அன்பு உயர்ந்து விளங்குகிறதோ அங்கே உரிமைப் போராட்டம் இல்லை. கடமைக்குக் குறைவு இல்லை. இதனாலேயே வள்ளுவர் 'அன்பின் வழியது உயிர்நிலை' என்றார்.

அன்பு இல்லாத வாழ்க்கை பாலை நிலத்தில் உள்ள பட்ட மரம் போன்றது என்கிறார் வள்ளுவர்.

**“அன்புத் தில்லா உயிர்வாழ்க்கை வன்பாற்கன்
வற்றல் மரந்தளிர் த் தற்று”**

இங்கே மனத்தில் அன்பு இல்லாத மக்கள் இல்லறத்தில் நன்கு வாழ்தல் என்பது வலியுபாலைவனத்தில் உலர்ந்த (காய்ந்த) மரம் தளிர்ந்தல் போன்றது எனக் கூறுகின்றார். நடைபெறாது. எனவே அன்பு உள்ளத்தில் இல்லாத வாழ்க்கை வாழ்வு அல்ல எனக் கூறுகின்றார்.

இதனாலேயே குடும்பத்தில் அன்பு ஆட்சி செய்ய வேண்டும் என்று முன்னோர்கள் ஏற்படுத்தினார்கள். இவ்வாழ்க்கையை ஓர் அறம் என்று சிறப்பித்து இல்லறம் என்றார்கள். மக்கட் பேறு, சுற்றம் தழுவுதல் முதலியவற்றை அதன் அங்கம் ஆக்கினார்கள். இங்கே அன்பு தவழுதல் வேண்டும். அப்போதுதான் இன்பம் காணமுடியும்.

தேசபக்தி என்று அமைந்த அன்பு அப்படியே நாடு என்ற பெரிய குடும்பத்தைப் போற்றி வளர்ப்பதற்கு ஏற்பட்டதாகும். சமயம் அல்லது

கடவுள் நெறி என்பதும் உலகத்தில் வாழும் எல்லோரிடமும் அன்பு செலுத்தி, உலகத்தையே கடவுளின் குடும்பம் எனக் கருதும் பரந்த நோக்கத்தை வளர்ப்பதற்கு ஏற்பட்டதாகும். எனவேதான் ‘அன்பின் வழியது உயர்நிலை’ என்றார்.

“அன்பின் வழியது உயர்நிலை அடதினார்க்கு

என்புதோல் போர்த்த உடம்பு”

என்றார் திருவள்ளுவர்.

அன்போடு பொருந்தி நின்ற உடலே உயிர் நிலைபெற்றுள்ள உடம்பாகும் என்பது அவரின் கருத்தாகும். அன்பு அகத்தில்லாத வாழ்க்கையானது பாலை வனத்தில் வற்றல் (காய்ந்த) மரம் தளிர்த்தல் போன்றது. அது நடைபெறாது. எனவே அன்பு, அன்போடு பொருந்தி நின்ற உடலே உயிர்நிலை பெற்றுள்ள உடம்பாகும் என வலியுறுத்தும் வள்ளுவர் அவ்விதம், அன்பு இல்லாத உடம்பைக் கொண்ட அன்பு இல்லாதவரின் உடல் எலும்பைத் தோலால் மூடப் பட்ட எலும்புக் கூடே (வெற்றுடம்பே) எனக் காட்டுகின்றார்.

எனவே நாம் அன்பின் அகத்து உள்ள நிலையே உயிர்நிலை அதாவது அன்பின் வழியது உயிர்நிலை என்பதும், அதன் உயர்வும் அறிந்து செயற்படுவோமாக.

ஆ. அன்பின் வழியது உயிர்நிலை என்றும் அன்பு அகத்து இல்லாத வாழ்க்கை பாலை நிலத்தில் உள்ள பட்ட மரம் தளிர்த்தல் போன்றது எனவும் அன்பின் உயர்வு பற்றி வள்ளுவர் கூறுகின்றார். குடும்பத்தில் உள்ள அன்பே நாட்டுக்கும், தேசத்துக்கும் போற்றி வளர்க்கப் படுகிறது. இதற்காகவே அன்பு வளர்க்கப்பட வேண்டும்.

சமயம் அல்லது கடவுள் நெறி என்பதும் உலகத்தில் வாழும் எல்லோரிடமும் அன்பு செலுத்தி, உலகத்தையே கடவுளின் குடும்பம் என்று கருதும் பரந்த நோக்கத்தை வளர்ப்பதற்கு ஏற்படுத்தப்பட்டதாகும் என்பதை நாம் தெரிந்திருத்தல் வேண்டும்.

இ. அன்பின் வழியது உயிர்நிலை அன்பில்லாத வாழ்க்கை பாலை நிலத்தில் பட்ட மரம் தளிர்ப்பது போன்றது என வள்ளுவர் அன்பின் உயர்வினைக் காட்டுகின்றார்.

ஒரு குடும்பத்தில் தாய் செலுத்தும் அன்பைத் தவறாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டு தந்தையோ, மக்களோ தன்னலம் உடையவர்

களாகத் தீமை அல்லது கெடுதல் செய்வார்களானால் என்ன ஆகும்? இவ்வாறே, ஒரு நாட்டில் ஒரு சாராரின் அன்பைத் தவறாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டு மற்றொரு சாரார் தன்னலமாக வாழ்வார்களானால் அன்பு வரண்டு போகும். இங்கே தான் உரிமைக்கும், கடமைக்கும் போராட்டம் ஏற்படும் எனக் கூறிக் கொள்ளலாம். எனவே உரிமையையும், கடமையையும் தன்னலம் கருதாது உயர்ந்த பொது நோக்குடன் செயற்படும்போது எமது வாழ்வு விடிவை நோக்கச் சென்று வெற்றி பெறும். எப்பொழுது தன்னலம் கருதி அன்பில்லாத வாழ்வு வாழ முற்படின் அன்பு வரண்டு போகும். அன்பு பரந்த நோக்கத்தை ஏற்படுத்துவது எனவே எல்லோரிடமும் அன்பு செலுத்த வேண்டும்.

அனைவரையும் கடவுளின் குடும்பமாகப் பார்க்க வேண்டும். அன்பைத் தவறாகப் பயன்படுத்தக் கூடாது. தாய் தரும் அன்பைத் தவறாகப் பயன்படுத்தினால் கிடைப்பது தோல்வி. இங்கு அவ் உயரிய அன்பு வரண்டு விடும் என்கிறார் கட்டுரையாளர்.

05. 'உரிமையும் கடமையும்' என்ற கட்டுரை ஆசிரியர் மு.வ அவர்கள் பின்வருவன பற்றி எவ்விதம் விளக்கம் தருகின்றார்?

அ. 'எல்லோரும் இந்நாட்டு மன்னர்'

ஆ. இக்காலத்தில் ஒவ்வொருவருக்கும் கடமையும் உண்டு உரிமையும் உண்டு என்பதை வலியுறுத்தும் பாங்கு.

இ. எந்த உழைப்பிற்கும் பழக்கப்படுத்திக் கொள்வோரே நன்கு வாழமுடியும் என்பதை ஆதாரப்படுத்தும் விதம்?

ஈ. உடம்பால் உழைக்கும் வேலைகள் இழிவானவை என்ற எண்ணம் எம்மனதைவிட்டுப் போக வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தும் பாங்கு.

அ. பழங்காலத்தில் சமுதாயத்தில் ஆள்வோரும், ஆளப்படுவோரும் வெவ்வேறாக இருந்தனர். ஒரு தேசத்தை எடுத்துக் கொண்டால் அம்மன்னர் வழிப் பரம்பரையே அத்தேசத்தை வழி வழியாக ஆண்டு வந்தனர். இவர்கள் ஆள்வோராக மதிக்கப்பட்டனர். அங்கு வாழ் பொதுமக்கள் ஆள்வோரால், ஆளப்படுவோராகவே இருந்தனர். இவர்கள் ஆள்வோராக ஒருபோதும் வரமுடியாது. ஏனெனில் வழி வழியாக ஆண்டு வந்தோரே பரம்பரையினரே ஆள்வோர். எனவே ஆள்வோர், ஆளப்படுவோர் என வகுக்கப் பட்டிருந்தனர்.

ஆனால் இக்காலத்தில் அவ்வாறு இல்லை - எல்லோரும் இந்நாட்டு மன்னர் என்ற பொதுவுடமைக் கோட்பாடு நிலை பெற்று விட்டது.

‘யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்’ என்ற கணியன் பூங்கொன்றனாரின் எல்லோருக்கும் இந்நாடு சொந்தம், எல்லோரும் உறவினர்களே என்ற பரந்த மனப்பாங்கு வளர்ந்து விட்டது. ஆள்வோன், ஆளப்படுவோனாகவும், ஆளப்படுவோன், ஆள்வோனாகவும் மாறும் பாக்கியம் கிடைத்து விட்டது. ஆளப் பிறந்தவர்கள் என்று யாரும் இல்லை. (கேளிர் - சுற்றத்தவர்)

‘குடை நிழலில் குஞ்சரம் ஊர்ந்தோர் நடை மெலிந்து வேறார் நண்ணிலும் நண்ணுவர்’

(வெற்றிவேற்கை)

குடை நிழலில் யானையிற் சென்ற மன்னர் நடை பவனியில் வறுமையடைந்து வேறார் செல்லும் காலமும் அதிவீரராம பாண்டியன் வாக்குப்படி வந்து விட்டது. எனவே அனைவருக்கும் சம உரிமையும் கடமையும் உண்டு. என்பதை நாம், அறிந்திருத்தல் வேண்டும். எனவேதான் ‘எல்லோரும் இந்நாட்டு மன்னர்’ என்றனர் பெரியோர்.

ஆ. பழங்காலத்தில் இருந்த நிலைமைக்கு ஏற்றபடி உரிமை சிலருக்கும் கடமை பலருக்கும் என்று இருந்தன. இக்காலத்தில் அவ்வாறு இல்லை காலம் மாறிவிட்டது. இக்காலத்தில் ஒவ்வொருவருக்கும் உரிமையும் உண்டு; கடமையும் உண்டு. பழங்காலத்தில் உரிமைகளை ஒரு சிலர்தம் கைவசம் வைத்திருந்தனர். ஆனால் கடமை பலரால் செய்யப்பட வேண்டும் என்ற நிலை இருந்தது. ஆனால் இன்று உரிமையைப் பெற்றுக் கொண்டவரே கடமையையும் செய்யும் நிலை ஏற்பட்டு விட்டது.

- ❖ உரிமையும் கடமையும் நாணயத்தின் இரு பக்கங்கள் போன்றவை எனவும்;
- ❖ உரிமையை மட்டும் மிகுதியாக விரும்பிக் கடமையைப் புறக்கணித்தால் குழப்பம் தான் மிஞ்சும்; உள்ள உரிமையும் இருக்காது என்பதைக் கட்டுரை ஆசிரியர் வலியுறுத்துகிறார்.
- ❖ உலகில் இன்று பல பகுதிகளிலும் உள்ள சீர்கேடுகளுக்கும் குழப்பங்களுக்கும் காரணம் உரிமை, கடமை என்பவற்றைச் செய்வதில் உள்ள ஏற்றத்தாழ்வே காரணம் ஆகும்.

- ❖ இன்று பலர் உரிமைக்காகப் போராடுகிறார்கள். ஆனால் கடமையைச் செய்யத் தவறுகின்றனர்.
- ❖ அலுவலகம், தொழிற்சாலை மட்டுமன்றிக் குடும்பத்திலும் இந்நிலை காணப்படுகிறது.
- ❖ எந்தக் குடும்பத்தில் கணவனும், மனைவியும் உரிமையைப் பற்றி மிகையாக நினைத்துக் கடமையைப் புறக்கணிக்கின்றார்களோ, அந்தக் குடும்பத்தில் போராட்டம் ஏற்படுகின்றது.
எனவே இவ்விதம் ஏற்பட உரிமை, கடமை என்பவற்றில் உள்ள ஏற்றத்தாழ்வே காரணம் என்பதைக் கட்டுரை ஆசிரியர் தக்க சான்றுகள் மூலம் ஆதாரப்படுத்துகின்றார்.
- ❖ உரிமை பற்றி எண்ணும் அளவுக்குக் கடமை பற்றியும் உணரக் கற்க வேண்டும் என்கிறார். அன்றேல் குடும்பப் போராட்டம், நாட்டுக் கலவரம், உலகப் போர் என்பவற்றைத் தவிர்க்க முடியாது என்பதை வலியுறுத்தும் கட்டுரை ஆசிரியர் உரிமைக்கும், கடமைக்கும் சம சந்தர்ப்பம் கொடுத்து ஒன்றையொன்று மிகவிஞ்சாது நடக்க வேண்டும் என ஆசிரியர் சிறப்புடன் வலியுறுத்துகின்றார்.
- ❖ நாம் எப்பொழுது கடமையைச் செய்யத்தவறுகிறோமோ அப்பொழுதே உரிமையும் கிடைக்காது போகும் என்றார்.
- ❖ குடும்பத்திலே தந்தை என்பவருக்கும், மகன் என்பவருக்கும் கடமை களும் உண்டு. உரிமைகளும் உண்டு. ஒன்றையொன்று விஞ்சாது உரிமையையும், கடமையையும் செய்தலால் நன்மையே கிடைக்கும்.
- ❖ நாம் எல்லோரிடமும் ஒத்த அன்பு செலுத்துவதன் மூலம் தன்னலத்தைக் குறைக்கலாம். எப்போதும் உரிமைக்கும், கடமைக்கும் சம சந்தர்ப்பம் வழங்கப்பட வேண்டும் எனக் கட்டுரையாளர் வலியுறுத்துகின்றார்.
- ❖ உரிமையை எவ்வாறு போற்றுகிறோமோ அவ்வாறு கடமையையும் போற்ற வேண்டும் எனக் கூறும் ஆசிரியர் இயலுமானால் உரிமையையும் விடக் கடமையைப் பெரிதாகப் போற்றி வாழ வேண்டும் எனவும் ஆலோசனை கூறுகின்றார்.
- ❖ உரிமைக்கும், கடமைக்கும் இடையே உள்ள ஏற்றத்தாழ்வை நீக்கு வதற்காக இயற்கை அமைத்த ஓர் அருமையான பாதுகாப்பே அன்பு எனக் கூறுகின்றார்.

❖ அன்பு எங்கே உயர்ந்து விளங்குகின்றதோ அங்கே உரிமைப் போராட்டம் இல்லை. கடமைக்குக் குறைவு இல்லை.

இவ்விதம் உரிமையைப் போற்றுவது போலவே கடமையையும் போற்ற வேண்டும் என்பதற்காகப் பல்வேறு விளக்கங்களைக் கட்டுரை ஆசிரியர் தந்து உரிமையைப் போலவே கடமையையும் போற்ற வேண்டும் என வலியுறுத்துகின்றார் எனலாம்.

இ. எதிர்காலத்தில் வேலைக்காரர் என்று ஒரு சாரார் இருக்க மாட்டார்கள். எல்லோரும் ஒவ்வொரு வேலை செய்து உழைத்துப் பழக வேண்டி ஏற்படும். வேலைகளில் உயர்ந்த வேலை, தாழ்ந்த வேலை என்பது போய்விடும். வியர்வை வராத வேலைக்கு மதிப்பும், வியர்வை விரும் வேலைக்கு மதிப்புக் குறைவும் உள்ள நிலைமை மாறிவிடும். ஆகையால், எந்த உழைப்பிற்கும் பழக்கப்படுத்திக் கொள்வோரே நன்றாக வாழ முடியும் எனக் கட்டுரை ஆசிரியர் பல்வேறு ஆதாரங்களையும் சம்பவங்களையும் எடுத்துக் காட்டி எமக்குப் புரியவைக்கின்றார்.

இப்போது அமெரிக்கா, இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ் முதலிய நாடுகளில் உடம்பால் உழைப்பவர்கள் நல்ல ஊதியம் பெற்று மூளையால் உழைக்கும் அலுவலருக்கு நிகராக வாழ்கின்றார்கள். அந்நாடுகளில் வீடுகளில் போலவே அலுவலகங்களிலும் எடுபிடி ஆட்கள் குறைந்து வருகிறார்கள். எனவே சிறுசிறு வேலைகளை நாமே செய்து பழகுவது நல்லது.

காரில்போகும் வசதி படைத்தவர்கள் காரைத் தூசிதுடைக்கவும், கற்றுக் கொள்ள முன்வர வேண்டும். சைக்கிளில் போகின்றவர்களும் அதைத் துடைக்கவும், பழுது பார்க்கவும் கற்றுக் கொள்ளவேண்டும். உடம்பால் உழைக்கும் வேலைகள் இழிவானவை என்ற எண்ணம் நம் மனதை விட்டுப் போக வேண்டும்.

எந்த வேலை என்பது முக்கியமல்ல. வேலையைப் பொறுத்த மட்டில் மதிப்புக் குறைந்த, கூடிய வேலை என்பதை மனத்தில் வைத்திராது எந்த உழைப்புக்கும் தம்மைப் பழக்கப்படுத்திக் கொள்வோரே மற்றையோரை விட நன்கு வாழ முடியும் என்பதை மனதில் வைத்துச் செயலில் ஈடுபட வேண்டும் என்பதைக் கட்டுரை ஆசிரியர் நன்கு தெளிவுறுத்துகின்றார்.

ஈ. எதிர்காலத்தில் வேலைக்காரர் என்ற ஒரு சாரார் இருக்க மாட்டார்கள். எல்லோரும் ஒவ்வொரு வேலை செய்து உழைத்துப் பழக வேண்டி ஏற்படும். வியர்வை வராத வேலைக்கு மதிப்பும், வியர்வை வரும் வேலைக்கு மதிப்புக் குறைவும் உள்ள நிலை மாறிவிடும். எனவே எந்த உழைப்பிற்கும் பழக்கப்படுத்திக் கொள்வோரே நன்கு வாழ முடியும். இப்போதே அமெரிக்கா, இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ் போன்ற நாடுகளில் உடம்பால் உழைப்பவர்கள் நல்ல ஊதியம் பெற்று மூளையால் உழைக்கும் அலுவலர்களுக்கு நிகராக வாழ்கின்றார்கள். சிறுசிறு வேலைகளை நாமே செய்வது நல்லது. காரில் போகும் வசதியுடையவர்கள் காரைத் தூசு துடைக்கவும் கற்றுக் கொள்ள முன்வர வேண்டும். சைக்கிளில் போகின்றவர்களும் அதைத் துடைக்கவும் பழுது பார்க்கவும் கற்றுக் கொள்ளவேண்டும். இவ்வாறு செய்வதால் உடம்பால் உழைக்கும் வேலைகள் இழிவானவை என்ற எண்ணம் எமது மனதை விட்டு அகன்றுவிடும்; அகற்ற வேண்டும் என்று கட்டுரையாளர் பல்வேறு நிகழ்வுகளின் ஊடாக விளக்குகின்றார்.

06. 'உரிமையும் கடமையும்' என்ற கட்டுரையில் கட்டுரை ஆசிரியர் உயர்ந்தவர், தாழ்ந்தவர் என்ற கருத்தை மறக்க வேண்டும் என்பதை எவ்விதம் நியாயப்படுத்துகின்றார். விளக்குக.

முன்னேறி வரும் அரசியல் நோக்கோடு, சமுதாய நோக்கோடு பார்த்தாலும் சரி சமய நோக்கோடு பார்த்தாலும் சரி, மனிதருக்கு மனிதர் எந்த வகையான வேறுபாடும் கருதக் கூடாது. ஏனெனில் எதோ ஒரு வகையில் ஒருவர்க்கு ஒருவர் உதவுகின்றனர் என்பது உண்மை.

ஏழை என்றும் அடிமை என்றும் எவரும் இல்லை என்றார் பாரதியார், உயர்ந்தவர் தாழ்ந்தவர் என்றும் எவரும் இல்லை. மனித சமத்துவம் எல்லா நாட்டு அறிஞர்களாலும் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட உண்மையாகும்.

சாதி, சமயம், நிறம் முதலான எந்தக் காரணம் பற்றியும் வேறுபாடு செய்யாத நிலையை நோக்கி உலகம் நடக்கின்றது.

எவ்வளவு பெரிய அமைப்பாக இருந்தாலும் எவ்வளவு பெரிய சமயமாக இருந்தாலும் மனிதரிடையே வேறுபாடுகளை வளர்க்கக் கூடாது. எதுவும் எதிர்காலத்தில் நீடித்து நிலைத்து வாழ முடியாது

என்பது நியதி. ஆகவே உயர்ந்தவர், தாழ்ந்தவர் என்ற கருத்தையே மறக்க வேண்டும்.

இவ்வாறான பல்வேறு காரணங்களின் அடிப்படையில் உயர்ந்த தொழில், தாழ்ந்த தொழில் என்ற வேறுபாட்டை ஒழிக்க வேண்டும். உயர்ந்தவர், தாழ்ந்தவர் என்ற தர நிர்ணய வழக்கை எம்மிடமிருந்து ஒழிக்க வேண்டும்.

அவரவர் பெறும் உரிமைகளுக்கு வரியாக அவரவர்க்கு வாய்க்கும் கடமைகளை மதித்து எதனையும் செய்ய வேண்டும் எனக் கட்டுரை ஆசிரியர் விளக்குகின்றார்.

07. 'உரிமையும் கடமையும்' என்ற கட்டுரையை ஆதாரமாகக் கொண்டு, உரிமை, கடமை, அன்பு இவற்றிற்கிடையே ஒரு சங்கிலித் தொடர்பு உண்டு. என்பதை நியாயப்படுத்துக.

உரிமையும் கடமையும் என்ற கட்டுரையை எழுதிய மு.வ அவர்கள் இவ் உலகில் வாழ்கின்ற மக்கள் அனைவருக்கும் உரிமையும் கடமையும் உண்டு எனக் கூறுவது மட்டுமன்றி ஒன்றை மிகுந்து தூக்காது இரண்டையும் சேர்த்து சமநிலையில் செய்யும் போது அதனால் நல்ல விளைவுகள் கிடைப்பதையும் பல்வேறு சான்றுகள் மூலம் 'உரிமையும் கடமையும்' என்ற கட்டுரையில் விளக்கியுள்ளார்.

முதலில் கட்டுரை ஆசிரியர் உரிமை பற்றிக் கூறும்போது இந்தப் பெரிய உலகத்தின் சிறிய மூலையில் நாம் வாழ்கின்றோம் அப்படி வாழ்வதற்கு எமக்கு உரிமை வேண்டும். உரிமை இல்லாத வாழ்வு உயிரற்ற வாழ்வு என்றவர்; மனம் போனபாடி வாழ முழு உரிமையும் எவருக்கும் கிடைக்காது; என்றும் கிடைக்காது. ஓரளவுதான் கிடைக்கும் எனக் கூறுகின்றார்.

நாம் எந்தளவுக்கு உரிமை பெற்று வாழவேண்டுமானால் அதற்காக நாம் செலுத்த வேண்டிய வரி ஒன்று உண்டு; அதுதான் உண்மை அதனைச் செய்யத் தவறுபவர்களுக்கு உரிமை கிடையாது என ஆணித்தனமாகக் கூறும் மு.வ அவர்கள் உரிமையின், கடமையின் தொடர்பைக் காட்டுகின்றார். எனவே உரிமை இன்றேல் கடமையும் இல்லை என்பதாம். இவை இரண்டையும் பாதுகாப்பது அன்பு.

ஒரு குடும்பத்திலே தந்தைக்கு, மகனுக்கு உரிமையும் கடமையும் உண்டு என விளக்குவார். தந்தைக்குச் சில உரிமைகள் உண்டு. அதுபோல குடும்பத்தைக் காப்பாற்றுதல், உழைத்தல் போன்ற கடமைகளும் உண்டு. மகனுக்கும் சில கடமைகள் உண்டு, பெற்றோருக்குக் கட்டுப்படல், ஒழுங்கு பேணல், ஆசிரியர்களுக்குக் கட்டுப்படல் அதே போன்று சில உரிமைகளும் உண்டு. அலுவலக, தொழிற்சாலையில் வேலை செய்வோருக்கு ஊதியம் பெறல், விடுமுறை பெறல், மருத்துவ வசதி போன்ற உரிமைகள் உண்டு. ஆனால் நேரத்திற்கு வேலைக்கு வரல், பொறுப்பித்த கருமங்களைச் செய்யும் கடமைகளும் உண்டு. எனவே இங்கே உரிமைகளும், கடமைகளும் ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்புபட்டுப் பின்னிப் பிணைந்து காணப்படுகின்றன. இவை நிலைக்க வேண்டின் அன்பின் தொடர்பு இருக்க வேண்டும்.

உரிமையும், கடமையும் நாயணத்தின் இரு பக்கங்கள் போன்றவை. இவ் இரு பக்கங்கள் இன்றி நாணயம் எனக் கூறமுடியாது. இதே போன்று கடமையும், உரிமையும் சமமாக மதிக்கப்படுபவை. இவ்விதம் போற்ற அன்பு இருக்க வேண்டும். உரிமையை மட்டும் மிகுதியாக விரும்பிக் கடமையைப் புறக்கணித்தால் குழப்பம் தான் மிஞ்சும், உள்ள உரிமையும் நிலைக்காது எனக் கூறும் கட்டுரையாளர் உரிமை பற்றி எண்ணும் அளவுக்குக் கடமை பற்றியும் உணர்வதற்குக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்கிறார். எனவே உரிமை உள்ள இடத்தில் கடமையும் இருக்கும் அதில் எதை மிகுதியாக விரும்புகிறோமோ அன்றேல் விரும்பாது புறக்கணிக்கின்றோமோ அங்கு கலகம் பிறக்கும். அது குடும்பத்தில் கூட கணவன், மனைவி பூசலை ஏற்படுத்தும்.

இவ்விதம் உரிமை பற்றி எண்ணும் அளவுக்குக் கடமை பற்றி எண்ணாவிடில் குடும்பப் போராட்டம், நாட்டுக் கலவரம், உலகப் போர் முதலியவற்றைத் தவிர்க்க முடியாது என எச்சரிக்கின்றார். எனவே உரிமையும், கடமையையும் ஒன்றாகப் போற்ற வேண்டும். இவ்விதம் போற்ற அன்பு இருக்க வேண்டும். உரிமையை விடக் கடமையை மிகையாகப் போற்றுவதால் பாதிப்பு ஏற்படாது. எனவே உரிமை, கடமை என்பவை ஒன்றையொன்று தொடர்புபட்டவையும் செவ்வனே உரிமையையும் கடமையையும் செய்ய நாம் அன்பை வளர்க்க வேண்டுமே உரிமைக்கும், கடமைக்கும் இடையே உள்ள ஏற்றத்

தாழ்வை நீக்குவதற்காக இயற்கை அமைத்த ஓர் அருமையான பாதுகாப்பை அன்பு என்கிறார் கட்டுரையாளர். எனவே உரிமை, கடமை, அன்பு என்பதை ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புபட்டவை என்பது புலனாகின்றது. அன்பு இல்லாமல் உரிமையோ, கடமையோ நிலைக்காது.

அன்பு எங்கே உயர்ந்து விளங்குகின்றதோ அங்கே உரிமைக்கான போராட்டம் இல்லை. அதே போல் கடமைக்கும், குறைவு இல்லை. இதனாலன்றோ 'அன்பின் வழியது உயிர்நிலை' என்றார் திருவள்ளுவர் போலும். அன்பில்லாத வாழ்க்கை பாலை வனத்தில் வற்றல் மரம் தளிர்த்தல் போன்றது. அது ஒரு போதும் தளிக்க முடியாது.

இவ்வாழ்க்கை, குடும்பம், மக்கட்பேறு, சுற்றம் தழுவுதல், சமயம், கடவுள் நெறி, அனைத்தும் உலகத்தில் வாழும் எல்லோரிடமும் அன்பு செலுத்தி உலகத்தைக் கடவுளின் குடும்பம் எனப் பார்க்கும் பரந்த நோக்கத்தை வளர்ப்பதற்கே ஏற்படுத்தப்பட்டதாகும் என்பதை நாம் உணர வேண்டும். எனவே நாம் அன்பைத் தவறாகப் பயன்படுத்தக் கூடாது. தாய் தரும் அன்பைத் தனையன், கணவன் தவறாகப் பயன்படுத்தினால் கிடைப்பது தோல்வியே ஆகும். அவ் அன்பு வரண்டு போகும். இங்குதான் உரிமைக்கும் கடமைக்கும் இடையே போராட்டம் வெடிக்கும் என வலியுறுத்தும் கட்டுரை ஆசிரியர் அன்பு ஆட்சி செய்வதாக வாழ்வு அமையின் உரிமை, கடமை என்பன சிறக்கும். அன்புடைய வாழ்வை மக்கள் போற்றுவர்.

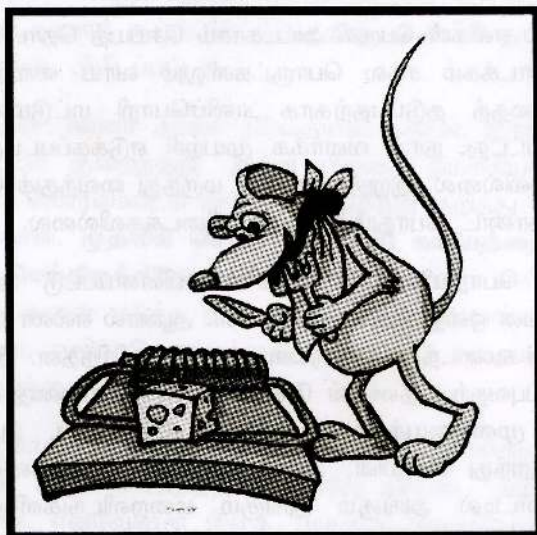
இக்காலத்தில் பழங்காலம் போன்று உரிமை ஒரு பகுதியினருக்கு மட்டும் குவிக்கப்பட்டது அல்ல. இன்று ஒவ்வொருவருக்கும் உரிமையும் உண்டு; கடமையும் உண்டு. இதனை எவ்விதம், நல்ல வழியில் செயற்படுத்துவதற்கு அன்பு என்ற ஆயுதம் வேண்டும். ஒவ்வொருவரும் உரிமையையும், கடமையையும் மதித்துச் செயற்படும் தன்னலமற்ற அன்பு கட்டி யெழுப்பப்பட வேண்டும். உரிமைக்கும், கடமைக்கும் இடையே உள்ள ஏற்றத் தாழ்வை அற்றுவதே அன்பு. இங்கே உரிமை, கடமை, அன்பு என்பன ஒன்றை ஒன்று பிணைந்தவை. இவ் அன்பே இயற்கை அமைத்த ஓர் அருமையான பாதுகாப்பாகும். எனவே நாம் அன்பை வளர்க்க வேண்டும்.

எங்கு அன்பு நிலைக்கிறதோ அங்கு உரிமையும் கடமையும் ஆட்சி செய்யும். தேச பக்தி என்ற அன்பு எம்மிடையே ஏற்பட்டுவிடும்.

அன்பு எங்கு உயர்ந்து விளங்குகிறதோ அங்கே உரிமை, கடமை என்ற வேறுபாடு, போராட்டம் இருக்காது. உரிமை, கடமை சமமாகப் போற்றப்படும்.

இவ்வகையால் நோக்கும் போது அன்பின் வாய்ப்பட்ட உரிமையும், கடமையும் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புபட்டவை. உரிமை, கடமை என்பவற்றின் ஏற்றத்தாழ்வை நீக்க இயற்கை தந்த கொடை அன்பு. எனவே அன்பு, உரிமை, கடமை என்பன ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பு பட்டவை என்பதனை உறுதியாகக் கூறிக் கொள்ளலாம். ஒன்றில்லாமல் ஒன்று முழுமையான பேற்றைத் தராது. இவை ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்புபட்டவை. பின்னிப் பிணைந்தவை.

9. எலியம்

கதை ஆசிரியர் உமா வரதராஜன் பற்றிய அறிமுகம்

இவர் கிழக்கிலங்கையின் பாண்டிருப்பு என்னுமிடத்தில் உமா வரதராஜன் பிறந்தார். ரூபவாஹினித் தொலைக்காட்சித் தொகுப்பாளர். இவரது 'உள்மன யாத்திரை', 'மூன்றாம் சிலுவை' சிறுகதைகள் பிரபல்யம் மிக்கன. இவர் இலங்கை வடகிழக்கு மாகாண சபை விருதை 'உள்மன யாத்திரை' சிறுகதைக்காகப் பெற்றவர்.

காலரதம், விபூகம் போன்ற ஈழத்துச் சிற்றிதழ்கள் சிலவற்றின் ஆசிரியர். கணையாழி, கீற்று, களம் என்ற சிறுகதைகள் வீரகேசரி. இந்தியா ருடே ஆகியவற்றில் வெளிவந்துள்ளன. சில சிறுகதைகள் ஆங்கிலம், சிங்களம், ஜேர்மன் மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. இவர் சிறுகதை, இலக்கிய விமர்சனம், திரைப்பட விமர்சனம், பத்தி எழுத்து, கவிதை, நாவல் என விரியும் இவரது ஆளுமையின் உச்சமாக வெளிப்படுவது சிறுகதை வடிவமே ஆகும்.

01. 'எலியம்' என்ற சிறுகதையில் 'முதலில் செய்ய வேண்டியதைக் கடைசியில் செய்திருக்கிறோம்' எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதன் (கருத்து) காரணம் என்ன?

வீட்டில் எலிகள் பெருகி அட்டகாசம் செய்யத் தொடங்கின. சுவர்க் காரம் தொடக்கம் சகல பொருட்களிலும் வாய் வைத்தது. இதன் பெருக்கத்தைத் தடுப்பதற்காக எலிப்பொறி மட்டுமன்றி பூனை, வளர்க்கப்பட்டது; நாய் வளர்க்க முயற்சி எடுக்கப்பட்டது. எதற்கும் எலி அஞ்சவில்லை. இறுதியாக எலி மருந்து வைத்துக் கொல்வதாக ஒப்புக் கொண்ட போதும் வெற்றி கிடைக்கவில்லை.

எலிப் பொறியில் சிக்கிச் சின்னாபின்னப்பட்டு அவஸ்தைப் பட்டு இறப்பன ஒன்று இரண்டு எலிகளே. ஆனால் எல்லா இடங்களிலும் எலி பெருக்கமடைந்து சாதாரணமாக ஓடித் திரிந்தன. இந்நிலையில் இருந்து தப்புவதற்கு நண்பன் லோரன்ஸ், எலிப்பாஷணத்தைக் கலந்து வைக்கும் முறையைத்தான் அறிமுகப்படுத்தினான். இதனால் பல எலிகள் இறந்து போயின, அவை பல்வேறு இடங்களிலும் முறைந் திருந்து வீட்டில் அங்கும் இங்கும் மறைவிடங்களிலும் இறந்து கிடந்தன. இவ் இறப்பினால் வீட்டில் தூர்நாற்றம் வீசியது. இறந்த எலியின் உடல்களில் புழுக்கள் நெளிந்தன. இது கடினமான வயிற்றைப் புரட்டும் வேலையாக அமைந்துவிட்டது. அவை இறந்து கிடக்கும் இடத்தைக் கண்டு பிடித்து அகற்ற முடியவில்லை.

இதன் பின்னர் பூனை வந்தது. அதுவும் சில எலிகளைப் பிடித்த போதும், அவனது கறிச்சட்டியில் இருந்தவற்றைக் காலியாக்கும் கள்ளப் பூனை. அப்பூனையையும் துரத்தினான். நாய் வளர்க்கும் ஆலோசனை வரமுன்னர் ஒன்று செய்ய வேண்டும்.

அவனது வீட்டின் பின்புறம் ஒரு பாழ்வளவு இருக்கின்றது. குட்டை யாகவும் நெட்டையாகவும் பற்றைகள் அங்கு உண்டு. அவ்விடத்தை வெறுங்காலுடன் நடந்தால் உடைந்த போத்திலோடு, கறள் ஆணி, முட்கள் காலில் துன்பம் விளைவிக்கும் பிரதேசம். இதனை அயலவர் குப்பை கொட்டும் பிரதேசமாக ஆக்கி வைத்திருந்தனர்.

தனக்கு அச்சம்; அருவருப்புத் தரும் அத்தனை ஜீவராசிகளும் அந்தப் பாழ்வளவுக்குள் இருந்துதான் படையெடுத்து வருவதாக அவனுக்குத் தோன்றிற்று. இவ்விடயம் அவனது மனதில் பட்டது

சுயமாக ஒரு முடிவுக்கு வந்தான். பின்னால் இருக்கும் பாழ்வளவைச் சுத்தப்படுத்திவிட்டால் எலிகள் மட்டுமல்ல அவன் அருவருக்கும் எந்த ஜீவராசிகளும் இனித் தலை காட்டப் போவதில்லை. எனவே கூலியாட்களைக் கூப்பிட்டுச் சிரமத்தின் மத்தியில் துப்புரவு செய்தான். குப்பைகள் தீயிடப்பட்டன.

இதன் பின்னர் அவன் நிம்மதியடைந்தான். இதன்பின் எலிகளின் நடமாட்டம் குறைந்தது. அதன் பின்னர் நிம்மதியடைந்தான். தன் நண்பன் லோரன்ஸிடம் காட்டை அழித்தது குறித்து வேடிக்கையாகச் சொன்னான். **முதலில் செய்ய வேண்டிய காரியத்தை நாம் கடைசியாகச் செய்திருக்கிறோம் என்றான்.** அதாவது எலிகளைக் கொல்வதற்கு அவன் எடுத்த நீண்ட காலப் பிரயத்தனங்கள் தோல்வியில் முடிந்தன. எலிப் பெருக்கத்தையும் நடமாட்டத்தையும் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை.

ஆனால் இதற்குக் காரணம் அவை எங்கிருந்து வருகின்றன என்பதே. அதனை அறிந்தான் எனவே காட்டை அழித்தான். வெற்றிகண்டான். எனவேதான் இதை, முதலில் செய்திருந்தால் சிரமங்கள் பலவற்றைத் தடுத்திருக்கலாம். எனவேதான் இவ்வாறு நண்பனுக்குக் கூறினான்.

02. 'எலியம்' என்ற கதையை ஆதாரமாகக் கொண்டு பின்வருவனவற்றை விளக்குக.

அ. அலுவலகத்தில் சொன்னான் "ஒரே இரவில் இரண்டு எலிகள் குளோஸ்! ஹா...ஹா..." 'தற்போதைக்கு அவை அடக்கம் முக்கியம்...' விபரிக்குக.

ஆ. "இரண்டு வாரமாகச் சவரம் செய்யாத முகத்துடன் தான் வந்து எலிப்பாஷணம் கேட்டிருக்கத் தேவையில்லை எனப் பின்னர் தான் அவனுக்கு உறைந்தது" இவ் விடயம் எதன் பின்னணியில் கூறப்பட்டது. விளக்குக.

அ. எலிப் பொறியை வைத்து எலிகளைக் கட்டுப்படுத்த எண்ணினான். ஒரே இரவில் இரண்டு எலிகளைக் கொன்றான். இச் சாதனையால் மகிழ்வடைந்தான். இதை அலுவலகத்தில் கூறி அவர்களின் ஆதரவையும் எதிர்பார்க்க எண்ணினான். எனவே தான் 'ஒரே இரவில் இரண்டு எலிகள் குளோஸ்...' என மகிழ்ச்சியாகச் சொன்னான்.

மகிழ்ச்சியினால் கையெழுத்துப் போட மறந்தான். “நம்ப வில்லை யல்லவா?.... நம்பமாட்டீர்கள் இரண்டு எலிகள் ஒரே ராத்திரியில் முடித்து விட்டேன் நண்பர்களே...”

நண்பர்கள் அதற்குப் பிறகும் ஒன்றும் பேசவில்லை. அவர்களுடன் மேற்கொண்டு இது சம்பந்தமாகப் பேச அவன் விருப்பம் இல்லாத வனாக இருந்தான். “அப்பாவி உயிர்கள்” என்று கூறி எலிகளுக்காக வக்காளத்து வாங்கக் கூடும். அல்லது ஜீகாருண்ய சங்கத் தலைவர் யாருக்காவது இந்த விசயத்தை இவர்கள் தெரியப்படுத்த முனையலாம். அவரும் தன் கடிதத்தாள் ஒன்றை விரயம் செய்து “அப்பாவி உயிர் களைக் கொல்லும் உன் மேல் ஏன் நடவடிக்கை எடுக்கலாகாது” என மிரட்டல் கடிதம் ஒன்றை அனுப்பக் கூடும். எனவே தற்போதைக்கு இதனைத் தடுக்க அவனுக்கு வேண்டியது அவையடக்கம் ரொம்பவும் முக்கியம் என அவனுக்குத் தோன்றியது. இங்கே தன்னைத் தாழ்த்தி அவையோரை உயர்த்தி மகிழ்வித்தல் அவையடக்கமாகும். எனவே அவன் தனது மகிழ்ச்சிக் குதிப்பையும், சாதனையையும் குரலெழுப்பிப் பேசுவதையும் குறைத்தான். இதனையே இவ்வாறு கூறப்பட்டுள்ளது. ஏனெனில் துள்ளிக் குதிப்பதால் தீங்கே ஏற்படும். இதனால் தன்னைப் பெருமைப் படுத்தாது தான் சொன்னதைக் கேட்பவர்களைப் பெருமைப் படுத்தினால் தீங்கு வந்து சேராது. எனவே அவையடக்கத்தை மேற்கொண்டான். நாளை அடக்கினான். தான் அடங்கினான். ஏனையோரை உயர்த்தினான்; மதித்தான். அமைதியும், வெற்றியும் அடைந்தான்.

ஆ. எலிகளின் தொல்லை நீங்குவதற்காக எலிப்பொறி வைத்தல், பூனை வளர்த்தல் என்பவற்றைச் செய்தும் வெற்றி கிடைக்கவில்லை. எலியின் நடமாட்டம் தொந்தரவு கூடிக் கொண்டது. இதனால் பக்கத்து வீட்டு லோரன்னை நாடி ஆலோசனை கேட்க விரும்பினான். ஏனெனில் பெரிய ஜீவராசிகளோடு எல்லாம் போராட்டம் நடத்தி வெற்றி காணும் லோசன்ஸ்க்கு எலி என்பது ஓர் அற்ப விடயம் என அவன் நினைத்தான். அவ்வேளையிலேயே எலிப் பாஷணத்தைக் கலந்து வைக்கும் முறையை லோரன்ஸ் அவனுக்குச் சிபாரிசு செய்தான். எலிப் பாஷணம் வாங்கக் கடைக்குச் சென்றபோது கடைக்காரன் அவனை ஒரு மாதிரியாகப் பார்த்தான். இரண்டு வாரமாகச் சவரம் செய்யாத முகத்துடன், தான் வந்து எலிப்பாஷணம் கேட்டிருக்கத் தேவையில்லை எனப் பின்னர் தான் அவனுக்கு உறைந்தது.

இந் நிகழ்வு எலிப்பாஷணம் வாங்கச் சென்றவன் இரண்டு வாரமாகச் சவரம் செய்யாத முகத்துடன் சென்றதால் மருந்துக் கடைக்காரன் இவர் தற்கொலை முயற்சிக்காக இதைக் கேட்பதாக நினைத்தான். எலிப்பாஷணம் கொடிய நஞ்சுப் பதார்த்தம். குடும்பச் சண்டையோ, ஏதோ பிரச்சினையோ அதற்காகத்தான் தற்கொலை முயற்சிக்காக இதனைக் கேட்பதாக எண்ணியே கடைக்காரன் ஒரு மாதிரியாகப் பார்த்தான் எனக் கூறப்படுகிறது.

மேலும் எலிக்குத்தானே? என்ற கேள்வியும் எலிப்பாஷணம் எலிக்கா? அவருக்கா? என்ற சந்தேகமே கடைக்காரன் இவ்விதம் கேட்க வைத்தது. அதற்கு அவரின் சவரம் செய்யாத கோலம் (கவலைக்கான அறிகுறி) இச் சந்தேகத்தை மெய்ப்பித்தது, மெரு கூட்டியது. இக்கேள்வியின் பின்னரே கடைக்காரன் மருந்துப் போத்தலைக் கொடுத்தான். தன்மீது இச் சந்தேகமான வார்த்தையை மருந்துக் கடைக்காரன் கேட்டது அவனுக்கு உறைந்தது எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

03. எலிகளை ஒழிக்க மேற்கொள்ளும் முயற்சிகள் பற்றிய விபரிப்பில் இழையோடும் அங்கதச் சுவையினைச் சுருக்கமாக விளக்குக.

எலியை ஒழிக்க மேற்கொள்ளும் முயற்சிகள் பல. இங்கே வீட்டுக்குக் குடிவந்தவன் எலிகளின் தொல்லையால் படும் அவஸ்தைகளை அங்கதச் சுவை இழையோடக் கூறுகின்றான். அங்கதம் என்பது வசை, பழிச் சொல், நையாண்டி, நகைப்பு, பொய் எனக் கருத்துக்கள் உண்டு. வெளிப்படையில் புகழ்ச்சியும் மறைபொருளில் பழிப்பும் பொருந்தப் பேசும் அங்கதம் (satire) ஆகும். இங்கே, அங்கதம் நையாண்டி யுடனும் நகைப்புடனும் கூறப்படுகிறது.

- ❖ இவன் வீட்டுக்கு எதிரே புகைப்படம் பிடிப்பு நிலையம் ஒன்று இருக்கிறது. “அவர்களது பெளடரையும், ஒல்லாந்தர் காலத்து அழுக்கு நிரம்பிய சீப்பையும் பாவிக்க வேண்டுமென்ற அவசியமில்லை...” இங்கே ஒல்லாந்தர் காலமென்பது பழையகாலச் சீப்பு ஊத்தையுடன் இருப்பது அங்கதமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.
- ❖ நேற்று வாங்கிய புத்தம் புது மணச்சவர்க்காரத்தை இன்று காணவில்லை... ஒரு வேளை எலிஸவுக்குக் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கா

விட்டால் முகத்தைத் திருப்பிக் கொள்ளுமோ? (எலியின் மனைவி அல்லது காதலியின் பெயர் எலிஸாவாக இருக்க வேண்டும் என்பது அவனின் ஊகம்) இங்கே எலியின் காதலிக்கு மணச்சுவர்க்காரத்தைக் கொண்டு போய் விட்டதாக நையாண்டியாகக் கூறுகின்றார்.

- ❖ எலிகளுக்கும் அவனுக்குமிடையே யுத்தப் பிரகடனம் நேற்றிரவு ஏற்பட்டுவிட்டது. இங்கே எலிக்கும் அவனுக்கும் இடையே நிகழ்ந்த நிகழ்வினால் அவனது முழங்காலில் கீறல் ஏற்பட்டதை இங்கே கட்டுரையாசிரியர் அங்கதமாகக் கூறுகின்றார். இதனால் எலியைத் தன் மாபெரும் எதிரியாகப் பிரகடனம் செய்தான் எனக் கூறுவார். இங்கே பிரகடனம் என்பது அரசியலில் வளக்கமாகப் பயன்படுத்தும் சொல் எலிக்கு எதிரான பிரகடனமாயிற்று.
- ❖ கார் தீ மூட்டிக் கொழித்தியிருப்பது, இந்த நாடு இறக்குமதி செய்த முதல் மூன்று கார்களுள் இதுவும் ஒன்றானது என அங்கதம் பொருந்தக் கூறப்பட்டுள்ளமை.
- ❖ இந்த உலகுக்கும் அப்பால் பல கிரஹகங்களிலும் எவ்வளவு சாதனை புரிந்தவர்கள், புரிகின்றவர்கள் அந்த நாட்டினர். அவர்களின் தொழில் நுட்பத்துக்கு முன்னால் இந்தச் சுண்டெலிகள் எம் மாத்திரம்? என ஒரு பொறியைத் தேர்ந்தெடுத்தான் என நகைப்புடன் கூறுதல்.
- ❖ வாய் திறந்து காத்திருக்கும் முதலைபோல (எலிப் பொறி) அப்போது தோன்றியது. முதலை வாய் திறந்து பல்லுத் தெரிய இருப்பது போல் பற்கள் கொண்ட எலிப் பொறி என நையாண்டி செய்தல்.
- ❖ மண்ணைக் கிண்டி, சின்ன மடுவொன்றைப் போட்டான். எலியைப் பொறினின்று எடுத்து அதன் வாலைப் பிடித்தவாறு கொண்டு போய் மடுவில் விழுத்தினான் எனவும்.
'ரத்தத்தின் ரத்தங்களுக்கு' ரத்தத்தின் வாடை வீசக்கூடாது என்பதில் கவனமாக இருந்தான்.
- ❖ 'மறுபடியும் பொறி, கருவாட்டுத் துண்டு வைத்து நாணேற்றப்பட்டது எனப் பழிப்புச் சுவை சொட்டச் சொட்டக் கதை கூறியுள்ளார் கதாசிரியர்.
- ❖ தான் சொல்வதை லோரன்ஸ் கவனிக்கின்றாரா அல்லது கோழியின் பித்தப்பை அகற்றுவதல் கண்ணும் கருத்துமாக இருக்கிறாரா?

- ❖ ‘வயிற்றுப் பாகம் அரைவாசி பிளந்தபடி பொறியில் கிடந்தது இந்த எலி...’ கர்ணனுக்குக் கிடைத்த நாகாஸ்த்திரத்தை ஒத்த இந்த எலிப் பொறி எனத் தடவிப் பார்த்தான் என நகைப்படக் கூறுதல்.
- ❖ கோழி அரைக்கால் பங்கு உயிருடன் மன்றாடிக் கொண்டிருந்தது. ‘உலகத்தின் கெட்ட வார்த்தைகளை எல்லாம் சொல்லி எலிகளைத் திட்டினான்...’
- ❖ வரைபடத்தில் இருக்கும் அவஸ்திரேலியாக் கண்டத்தை ஞாபகப் படுத்தும் ஒரு கிழிசல், சட்டப்பை இருக்கும் இடத்தில் தோன்றியிருந்தது.
- ❖ இரண்டு வாரமாகச் சவரம் செய்யாத முகத்துடன் தான் வந்து எலிப் பாஷணம் கேட்டிருக்கத் தேவையில்லை. ‘எலிக்குத்தானே என்ற ஒரு அபத்தமான கேள்வி...’
- ❖ ‘இன்றைக்கு இரவைக்குப் பாருங்க முசுப்பாத்தியை....’
- ❖ கறிச்சட்டியில் இருந்தவற்றைக் காலி பண்ணிய திருப்தியுடன் இவனை நிமிர்ந்து பார்த்து ‘மியாவ்’ என்றது சனியன்.
- ❖ எலிகள் எல்லாம் சைவத்தைத் தழுவி விட்டனவா? எலி உண்ணாத தற்குக் கூறியது.
- ❖ மண்ணுக்குள் வேர்களை விட்டு வைத்தால் தான் தங்களுக்கு மறு படியும் வேலைவரும் எனப் பின்புறத்தில் ‘பச்சைகள்’ தலைதூக்குவது கண்டு கூறினான். கூலியாட்கள் பற்றிய அங்கத நகையாடல்
- ❖ எலிகளை அழிக்கும் எண்ணம் அவனிடம் இல்லை. எலிகளிடமிருந்து தன்னை எவ்விதம் காப்பாற்றுவது என்ற பயம் மேலோங்கியிருந்தது.

இவ்விதம் கதையின் உடல் முழுவதும் அங்கதச் சுவை இழையோடியிருப்பது வாசகர்கள் விருப்புடன் கதை வாசிக்கத் தூண்டு வதாகவும், இரசனை நிறைவுடனும் காணப்படுகிறது. எனவே ‘எலியம்’ என்ற சிறுகதையை ஆசிரியர் புகழ்ச்சியும், பழிப்பும் நிறைந்த அங்கதச் சுவையுடன் ஆக்கி யுள்ளார் எனலாம்.

04. பின்வரும் கூற்றுக்களால் நீர் விளங்கிக் கொள்வது யாது?

அ. 'மறுபடியும் பொறி, கருவாட்டுத்துண்டு வைத்து நானேற்றப் பட்டது'

ஆ. 'கர்ணனுக்குக் கிடைத்த நாகாஸ்த்திரத்தை ஒத்த எலிப் பொறி...'

அ. முதலில் கருவாட்டுத் துண்டு வைத்து எலி பிடிக்கப்பட்டது. இங்கே எலிப்பொறியை வில்லாக உவமிக்கும் கதாசிரியர் அதற்கு வைக்கும் கருவாட்டைத் துண்டை வைத்து இழுத்து ஒழுங்குபடுத்தி வைப்பதை நாண் ஏற்றுவதாகவும் வர்ணனை செய்கின்றார். வில்லில் எவ்விதம் நாண் இழுத்து நாண் ஏற்றப்படுகிறதோ அதுவும் உயிர்களைக் கொல்லும். இங்கே கருவாட்டுத் துண்டு வைத்து இழுத்து (கருவாட்டைக் கடித்ததும் எலியைக் கொல்லும் விதம்) வைப்பது நாண் ஏற்றுவதற்கு ஒப்பிடுகிறார். உவமை அணி கையாளப்படல்.

உவமானம் - வில்
உவமேயம் - எலிப்பொறி
பொதுத்தன்மை - தண்டனை

உவமானம் - நாண்
உவமேயம் - கருவாட்டுத் துண்டு
பொதுத்தன்மை - பயன்பாடு

ஆ. கர்ணனுக்குக் கிடைத்த நாகாஸ்த்திரம் விடப்பட்டால் எவரும் தப்ப முடியாது குறிதப்பாது எனவேதான் குந்திதேவி நாகாஸ்த்திரத்தை ஒரு தரத்துக்கு மேல் விடவேண்டாம் எனக் கர்ணனிடம் வரம் வேண்டினாள். ஏனெனில் பாண்டவர்கள் இறந்து விடுவார்கள் என்பதற்காக வேண்டினாள். இது மகாபாரதத்தில் வரும் பகுதி. இங்கே ஒருமுறை நாகாஸ்த்திரத்தை விட்டால் கண்ணனைக் கொண்டு தடுக்கலாம் என குந்திதேவி எண்ணினாள்.

இது போன்றது இந்த எலிப்பொறி. முதலில் கழுத்து நெரிப்பட்டபடி எலி இறந்தது. அதன் பின் சிறந்த பொறி, வைத்தால் கர்ணனின் நாகாஸ்த்திரம் போன்று குறிதப்பாது என்பது இவனது வாதமாகும். எலி தப்பமுடியாது என்பதற்காகக் கூறப்பட்டது. (கர்ணன் ஒரு முறை விட்ட நாகாஸ்த்திரத்தைக் கண்ணன் தந்திரமாகத் தேரைக் கீழே தாழ்த்தி அருச்சுனைக் காப்பாற்றினான் என்பது பாரதக் கதை)

05. பின்வரும் கூற்றுக்கள் இடம்பெறும் சந்தர்ப்பங்களை விளக்குக.
அ. 'நம்பவில்லையா? நம்பமாட்டீர்கள்; இரண்டு எலிகள் ஒரே ராத்திரியில் முடித்துவிட்டேன்...'

ஆ. 'இன்றைக்கு இரவைக்குப் பாருங்கள் முகப்பாத்தியை....'

இ. 'ஒரு சுலபமான வழி இருக்கிறது; பூனை வளர்த்தால் எலி கிட்டேயும் வராது...'

அ. காலையில் எழுந்தபோது ஒரு விரிந்த மலர்போல் மறுபடியும் சந்தோஷம் காத்திருந்தது. இரண்டாவது எலி வயிற்றுப் பாகம் அரை வாசி பிளந்தபடி பொறியில் கிடந்தது. இதில் அவனுக்குச் சந்தோஷம். அலுவலகம் சென்றதும் கையெழுத்துப் போட மறந்து அங்குள்ள நண்பர்களிடம் மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இவ்விதம் சொன்னான்.

ஆ. எலிப் பாஷணத்தைக் கலந்து வைக்கும் முறையைத் தான் லோரன்ஸ் அவனுக்குச் சிபார்சு செய்திருந்தான். அன்றிரவு 'ஒரு கோப்பை உணவுடன் அவன் மருந்தைக் கலந்தான். அப்போது லோரன்ஸும் கூட இருந்தான். அப்போது கூறப்பட்டது.

இ. எலிப்பாஷணத்தை வைத்து அவஸ்தைப் பட்டபோதும் சில நாட்கள் எலிகளின் நடமாட்டம் குறைந்திருந்தது. மீண்டும் எலி ஓடியது. எனவே லோரன்ஸ் வீட்டுக்கு மீண்டும் ஆலோசனை கேட்கச் சென்றான். கேட்டான் அப்போது லோரன்ஸ் சாதாரணமாக இப் பதிலைக் கூறினான்.

06. 'எலியம்' என்ற கதையில் கையாளப்பட்டுள்ள மொழிநடை கதையைச் சிறப்பாக வளர்த்துச் சென்று வெற்றி பெற வழி வகுத்தது விளக்குக.

'எலியம்' என்ற சிறுகதையை எழுதிய ஆசிரியர் உமா வரதராஜன் விமர்சனம், திரைப்பட விமர்சனம், பத்தி எழுத்து, கவிதை, நாவல், சிறுகதை போன்ற பல்வேறு தளங்களில் நின்று இலக்கியம் படைத்தவர். இவர் சிறுகதை எழுதுவதில் தடம் பதித்தவர். எனவேதான் வாசகரைக் கவரும் விதத்தில் 'எலியம்' என்ற தலைப்பில் இவரால் சிறுகதை ஒன்றை ஆக்க முடிந்தது எனலாம். இக் கதையில் எங்கணும் இரசனை ஏற்படும் விதத்தில் புகழ்ச்சியும், பழிப்பும் பொருந்த அங்கதச் சுவை இழையோடும் விதத்தில் சிறுசிறு சம்பவங்களைத் தொடர்ந்து

சொல்லிச் செல்லும் விதத்தில் தனது மொழிநடைச் சிறப்பைக் கையாண்டுள்ளார்.

இவரது மொழிநடையானது எளிய பதத்துடன் கூடிய அங்கதச்சுவை இழையோடும் வாக்கியம். இலகுவாக எவரும் வாசித்து விளங்கக் கூடிய சாதாரண நடை. இலக்கிய நடை விரவியிருப்பது குறைவு. எனினும் சில இடங்களில் நாகாஸ்திரம் போன்றது எலிப்பொறி என இலக்கியச் சான்றுகளையும் முன்வைக்கின்றார்.

இவரது கதையில் ஒருவர் முன்னே நின்று கதை கூறும் பாங்கு காணப்படுகிறது. எச்சம்பவத்தையும் நகைச் சுவையுடன் கலந்து வாசகர்களின் மனத்தைக் கதையினுட் கவர்ந்து பல்வேறு சம்பவங்களை சிறுகச்சிறுக, சிறிய சிறிய சொற்களைப் பயின்று கதை எழுதுவது என்பது எளிதன்று. ஒரு எலியொன்றை மையப்படுத்தி எலிக்கதை ஒன்றை வளர்ந்தவர்களுக்குக் கூறுவது என்பது அவரது எழுத்தாற்றலையும், மொழிநடையையும் விளம்பிப் பெருமைப்படுத்தியுள்ளது எனலாம்.

கதையின் ஆரம்பத்தில் 'அது ஓர் அழகான வீடு' எனத் தொடங்கி புகைப்படப் பிடிப்பு நிலையத்தை, ஒல்லாந்தர் காலத்துச் சீப்பை அறிமுகப்படுத்தி வாசகர்களைக் கதையினுள் இழுக்கின்றார். சிறப்பான தகுந்த அங்கதமும், மொழிநடையும் கூடிய கதை கூறல், யார்த்தமாக நிகழ்வதை அப்படியே கூறுதல் என்பன வாசகர்கள் கதையை வாசிக்கத் தூண்டுகிறது எனலாம். எமது அன்றாட வாழ்வில் நிகழும் சம்பவங்கள் நிகழ்வுகளைக் கதையுடன் பொருத்திக் கதைக்கு வள மூட்டுகின்றார். இது இவரது மொழிநடைச் சிறப்பைக் காட்டுகின்றது.

'எலி பிள்ளையார் வாகனம் என அம்மா அடிக்கடி சொல்லுவா...'

'உயிரியல் வாத்தியர், எலிவேண்டுமெனப் பள்ளி நாட்களில் கூறியதைத் தெரிவித்தபோது அம்மா மௌனமே சாதித்தாள்...'

'இந்தப் பொறி தயாரித்த நாட்டின் பெயரைக் கடைக்காரன் தெரிவித்த போது நம்பிக்கை அதிகரித்தது...'

'பொறியை நன்றாகக் கழுவி எண்ணெய் தடவினான்'

'அவுஸ்திரேலியாக் கண்டத்தை ஞாபகப்படுத்தும் கிழிசல்....'

‘அரைக்கால் பங்கு உயிருடன் கோழி மன்றாடிக் கொண்டிருந்தது’
‘தான் சொல்வதை லோரன்ஸ் கவனிக்கிறானா? அல்லது கோழியின் பித்தப்பை அகற்றுவதில் கண்ணாங்கருத்துமாக உள்ளனா?’

இது போன்ற யதார்த்த, உயிரோட்டமான சம்பவங்கள், நிகழ்வுகளை முன்னே நின்று கூறுவது போன்ற மொழி நடையுடன் கூடிய நகைச்சுவை என்பன பொருந்துவது இவரது சிறுகதைக்கு வலுவூட்டியது எனக் கூறிக் கொள்ளலாம்.

சாதாரணமாக எழுது பேச்சு வழக்குச் சொற்கள் ஆசிரியரின் மண் வாசனையைப் பிரதிபலித்து நின்கின்றன. பூனை வளர்த்தால் எலிகிட்டேயும் வராது, எலிகள் எல்லாம் சைவத்தைத் தழுவி விட்டனவா?, கறிச்சட்டியில் இருந்தவற்றைக் காலி பண்ணியது, சண்டையிடும் நாய்களின் வாய் பிளந்து, மேலுதடு விரிந்து பற்கள் தெரியும் தோற்றம், கழுத்து நெரிப்பட்ட எலியின் பற்கள் அகோரமாக வெளியில் தெரியும் தோற்றத்துடன் ஒப்பிடும் மொழிநடை எலிப் பொறியைத் தடவிப் பார்ப்பதில் சந்தோஷமடைந்தான். ‘மியாவ்’ என்றது சனியன், என்பன போன்ற மொழிநடைப் பிரயோகம் எலிப்பொறி வைத்து எலி பிடித்த ஒருவராலேயே துடிக்கத்துடிக்கச் சம்பவங்களை அனுபவ பூர்வமாக யதார்த்தமாக, எழுதமுடியும். எனவே கதாசிரியர் நன்றாக எலி பிடித்த அனுபவத்தை ‘எலியம்’ என்ற சிறுகதையில் அமைத்துள்ளாரா? என எண்ணத் தோன்றுகின்றது.

எது எவ்வாறெனினும் தான் எடுத்துக் கொண்ட ஒரு எலியை மையப்படுத்தியே கதையைச் சுழலச் செய்ய வேண்டும் என்ற தனது நோக்கத்தை தனது எலி தொடர்பான அனுபவமும், மொழிநடையும், புகழ்ச்சியும், இகழ்ச்சியும் (அங்கதமும்) சிறப்புற ஊடுருவி மண் வாசனை தோன்றக் கதை எழுத வைத்தது எனலாம். இவ்விதமான அனுபவ பூர்வமான நிகழ்வுகளின் தொடர்ச்சியும், கதை கூறும் பாங்கும் வாசகர்களைக் கதையினுள் விழ வைத்தது. எனவே கதாசிரியர் ‘எலியம்’ கதையின் மொழிநடைச் சிறப்பால் வெற்றி கண்டார் எனலாம்.

10. நலம் புனைந்து உரைத்தல்

திருக்குறளின் பெருமை

திருக்குறள் ஒரு குறிப்பிட்ட மதத்தின் அல்லது மார்க்கத்தின் வழிகாட்டும் நூலாக இல்லாமல் பொதுவான வாழ்க்கை நெறியை வகுத்துக்காட்டும் நூலாக மிளர்கின்றது.

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு உருவாகியிருந்த தமிழ் நிலத்துச் சமுதாயச் சூழலின் நடுவிலே எழுத்தாணி பிடித்து ஏடுமுதிய வள்ளுவப் பெருந்தகையார் ; அறம் இதுவென அறுதியிட்டுக் கூறினார். இவ்வாழ்க்கையின் இனிய பயனையும், எப்படியிருந்தாலும் துறவறம் சிறப்புடையது என்பதையும், வாழ்க்கையில் கொள்ளுவன தள்ளுவன எவையெவை எனப் பகுத்துக் காட்டியும், முடியரசு ஆட்சி நடந்த காலத்திற்குச் சொல்லப்பட்ட அறிவுரைகள், குடியரசு நடக்கும் நாடுகளுக்கும் பொருந்தும் எனக் கூறுமளவுக்கு அரசியல் கோட்பாடுகளை வகுத்தளித்தும்; உயிர் இனத்தின் இயற்கை உணர்வான காம உணர்வானது; ஆறாவது அறிவையும் பெற்றுள்ள மனித இனத்தினையும் ஆட்படுத்தக்கூடிய ஆற்றல் கொண்டது என்றார். எனினும் அதற்கு அன்பினை அடிப்படையாகக் கொண்ட இலக்கிய இலக்கணக் கவசம் அணிவித்தும், எப்பாலிலும் சிறந்த முப்பாலினைப் பொழிந்து அதில் தேன்தமிழும் கலந்து நம் இதயத்தின் வாயிதழ் திறந்து, ஊட்டுகின்ற குறளின் பெருமை கூறவந்த அக்கால அமிழ்தமே திருக்குறள்!

திருக்குறளின் வேறுபெயர்கள்

- ❖ முப்பால்
- ❖ உத்தரவேதம்
- ❖ தெய்வநூல்
- ❖ திருவள்ளுவர்
- ❖ பொய்யாமொழி
- ❖ வாயுறை வாழ்த்து
- ❖ தமிழ்மறை
- ❖ பொதுமறை

திருவள்ளுவரின் வேறுபெயர்கள்

- ❖ நாயனார்
- ❖ தேவர்
- ❖ தெய்வப் புலவர்
- ❖ நான்முகனார்
- ❖ மாதானுபங்கி
- ❖ செந்நாப் போதார்
- ❖ பெரு நாவலர்

நூற்பெருமை :-

வள்ளுவர்செய் திருக்குறளை
மறுவறநன் குணரந்தோர்கள்
உள்ளுவரோ மநுவாதி
ஒருகுலத்துக் கொரு நீதி

- மனோன்மனியம் -

திருக்குறளை வியந்தமை

புலவர் கபிலர்,

“தினையவு போதாச் சிறுபுன்னிர் நீண்ட
பனையளவு காட்டும் படித்தால்.....”

என்று இவர் திருக்குறளை வியந்து போற்றுகின்றார்.

காலை நேரம் புலவர் கபிலர் பசும்புல் ஒன்றைப் பார்க்கின்றார். தரையுடன் ஒட்டிக் கிடக்கும் அந்தச் சிறிய புல்லின் நுனியில் திணையின் அளவைக் காட்டிலும் (நுண்ணிய) குறைந்த ஒரு பனித்துளியை அவர் காண்கின்றார். அப் பனித்துளியை அவர் உற்று நோக்குகின்றார். அந்தப் புல்லின் நுனியில் உள்ள நுண்ணிய பனித்துளியின் அளவுக்குள்ளே - ஆங்கருகே ஓங்கி உயர்ந்து நிற்கும் பனை மரம் முழுமையாகத் தெரிகிறது! அந்தக் காட்சி புலவர் கபிலரைக் கற்பனை சிறகடித்துப் பறக்கச் செய்து விடுகின்றது! “ஆகா! ஒரு சிறு பனித்துளிக்குள்ளே பக்கத்தேயுள்ள இப் பெரிய பனைமரம் முழுவதும் தெரிகிறதே; இதே போலத்தான் வள்ளுவரின் குறட்பாவுக்குள்ளும் இந்த வையகத்துக்குத் தேவையான பெரும் பொருள் பொதிந்து கிடக்கின்றது” என்றார்.

வள்ளுவரின் குறள்கள் முழுவதும் வாழ்வதற்கு வழிகாட்டிய காரணத்தால்,

**‘வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக்கே தந்து
வான்புகழ் கொண்ட தமிழ்நாடு’**

என்று மகாகவி பாரதியாரைப் பாட வைத்தது. அந்த வள்ளுவன் தந்த குறளை நாம் உள்ளம் கொள்ளத்தக்க வகையிலே பாடிப் பரவுவோமாக.

**‘யாமறிந்த புலவரிலே கம்பனைப்போல்
வள்ளுவன்போல், இளங்கோவைப் போல்
புயிதனிற் யாங்கனும் பிறந்ததில்லை’**

என மாகாகவி பாரதியார் பாடுமளவுக்கு திருவள்ளுவரிடம் அவனது குறள் ஆளுமையில் பாரதியார் உள்ளத்தைப் பறி கொடுத்தவர் எனலாம். இவர் சங்கமருவிய காலத்தில் வாழ்ந்தவராகக் கருதப்படுகின்றார். இக் காலம் சிலப்பதிகாரம், திருக்குறள் போன்ற அறநூல்கள் எழுந்த காலமாகும். இக்காலம் அரசியல் வரலாற்றைப் பொறுத்தமட்டில் வேற்று நாட்டுக் களப்பிரளரின் ஆட்சியினால் தமிழ் நாட்டில் அறம் குன்றிக் காணப்பட்டது. எனவே தான் அறநூல்கள் எழுந்த காலமாகவும், மக்களுக்கு அறக்கருத்துக் களை எடுத்துரைக்கும் திருக்குறள் போன்ற உயரிய அறநூல்கள் இக் காலமளவில் எழுந்தன. திருவள்ளுவர் எச்சமயத்தையும் சாராதவர் என்ற கருத்தும் உண்டு. வள்ளுவர் வாழ்க்கை தொடர்பான கர்ண பரம்பரைக் கதைகளே நிரம்ப உண்டு. “திருவள்ளுவமொலை” என்ற நூலில் ஐம்பத்து மூன்று (53) புலவர்கள் திருவள்ளுவரின் புலமையைப் புகழ்ந்து பாடியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

திருக்குறள் அறத்துப்பால், பொருட்பால், இன்பத்துப் பால் (காமத்துப் பால்) என மூன்று பிரிவுகளையுடையது. திருக்குறள் மொத்தமாக 133 அதிகாரங்களைக் கொண்டது. ஒவ்வொரு அதிகாரமும் 10 குறளைக் கொண்டதாகும். எனவே திருக்குறள் மொத்தமாக 1330 குறள் வெண்பாக்களால் ஆனது. காமத்துப்பால் மட்டும் 22 அதிகாரங்களையும், 220 குறள்களையும் கொண்டது.

“இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்தவர் வள்ளுவர் என்று யார் கூறியது? அவர் இன்னமும் வாழ்ந்து கொண்டதான் இருக்கிறார். வாழ்வுக்கு இலக்கணம் வகுத்தவர். அவர் வழங்கிய குறட்பாக்கள் உள்ள வரையில் அவர் வாழ்ந்து கொண்டதான் இருப்பார்” என்ற கலைஞர் மு.கருணாநிதி அவர்களின் நிறைமொழி தமிழினத்துக்கு வழங்கிய உறுதி மொழியாகும்.

“வாழ்க வள்ளுவம்”

திருக்குறளின் காமத்துப்பால் (இன்பத்துப்பால்) என்ற அதிகாரத்தில் இடம்பெறும் ‘நலம் புனைந்து உரைத்தல்’ என்ற இவ் அதிகாரத்திலே தலைவன், தலைவியின் பேரழகைப் புகழ்ந்துரைப்பதாக அமைந்துள்ளது. இதனை வள்ளுவர் எவ்விதம் நோக்குகின்றார் என்பதை இப்பாடத்தில் அறிவோம்.

இவ் அதிகாரம் திருக்குறளில் 112 ஆவது அதிகாரம் ஆகும். இதற்கு முன்னைய அதிகாரம் ‘புணர்ச்சி மகிழ்தல்’ ஆகும். இவ் அதிகாரத்தில் பெண்ணுடன் கூடியிருப்பதால் கண்டும், கேட்டும், உண்டும், மணந்தும், தீண்டியும் அனுபவிக்கப்படும் ஐம்புல இன்பங்களும் பெண்ணிடத்தே காணப்படுகின்றன எனக் கூறுவார். எனவேதான் அதிகார வைப்பு முறையில் பெண்ணிடமிருந்து முதலில் எமக்குத் தோன்றுவன பற்றி முதலில் கூறி வைத்து அதன் பின்பு ‘நலம் புனைந்து உரைத்தல்’ என்ற அதிகாரத்தை அதன் பின் அதிகார வைப்பாக வைத்தார் என்க. இவ் அதிகாரத்தில் பெண்ணின் (தலைவியின்) பேரழகைத் தலைவன் புகழ்ந்துரைப்பதனைச் சிறப்பாகக் காணலாம்.

01. “நன்னீரை வாழி அனிச்சமே நன்னினும்

மென்னீரன் யாம்வீழ் பவன்”

(1111 குறள்)

கருத்துரை :- அனிச்சமே - அனிச்சம் பூவே; வாழி - வாழ்வாயாக! நலநீரை (மென்மைத் தன்மையால் நீ எல்லாப் பூவினும்) நல்ல குணமுடைய

(ஆயினும்); யாம் வீழ்பவள் - எம்மால் விரும்பப்படுபவள்; நின்னினும் - உன்னைக் காட்டிலும்; மெல் நீரள் - மென்மைத்தன்மை உடையவள் (நல் + நீரை = நன்நீரை; மெல் + நீரள் = மென்னீரள்)

தெளிவுரை :- அனிச்சம்பூவே! நல்ல மென்மைத் தன்மை பெற்றிருக்கின்றாய்! நீ வாழ்க! யாம் விரும்பும் காதலி உன்னைக் காட்டிலும் மென்மைத் தன்மை உடையவள்.

02. “மலர் காணின் மையாத்தி நெஞ்சே இவள்கண்
பலர்காணும் பூவொக்கும் என்று” (1112 குறள்)

கருத்துரை :- நெஞ்சே - என் நெஞ்சமே; இவள்கண் - (நானே காணப் பெற்ற) இவள் கண்கள்; பலர் காணும் - பலரும் காண்கின்ற; பூ ஒக்கும் என்று - மலர்களை ஒத்திருக்கின்றன என்று எண்ணி; மலர் காணின் - தாமரை, குவளை, நீரோற்பலம் முதலிய மலர்களைக் கண்டால்; மையாத்தி - மயங்கி நின்றாய் (உன் அறிவு இருந்த விதம் என்ன?)

தெளிவுரை :- நெஞ்சமே! இவளுடைய கண்கள் பலரும் காணுகின்ற (தாமரை போன்ற) மலர்களை ஒத்திருக்கின்றன என்று நினைத்து நீயும் மயங்கிவிட்டாய். இவள் கண்களுக்கு அவை ஒப்பாக மாட்டா.

03. “முறிமேனி முத்தம் முறுவல் வெறிநாற்றம்
வேல் உண்கண் வேய்த்தோ எவட்கு” (1113 குறள்)

கருத்துரை :- வேய்த்தோள் அவட்கு - மூங்கிலைப் போன்ற தோள்களை உடையவளுக்கு; மேனி - உடலின் நிறம்; முறி - தளிரேதான்; முறுவல் - பல்; முத்தம் - முத்தேதான்; நாற்றம் - இயல்பான மணம்; வெறி - நறுமணமாக இருக்கும்; வேல் உண்கண் - மை பூசப்பட்டகண் வேலேதான்.

தெளிவுரை :- மூங்கிலைப் போன்ற தோளை உடையவளுக்கு உடல் நிறம் தளிரே தான்; பல் முத்தேதான்; இயற்கை மணம் மிகுதியானது. வேல் போன்றதே மையுண்ட கண்களாகும்.

04. “காணின் குவளை கவிழ்ந்து நிலைநோக்கும்
மாண்கிறை கண்ஒவ்வேம் என்று” (1114 குறள்)

கருத்துரை :- குவளை - குவளை மலர்கள்; காணின் - காணும் இயல்பைப் பெற்றுக் கண்டு கொள்ளுமானால்; மாண் - சிறப்பமைந்த; இறை -

அணிகலங்களை உடையவளது; கண் - கண்ணுக்கு; ஒவ்வோம் என்று - யாம் ஒப்பாக மாட்டோம் என்று எண்ணி, கவிழ்ந்து - தலை குனிந்து; நிலன் நோக்கும் - (நாணத்தால்) நிலத்தைப் பார்க்கும்.

தெளிவுரை :- ஆபரணங்களை அணிந்த மாட்சிமை பெற்ற இவளது அழகைக் குவளை மலர்கள் கண்டால் இவளுக்கு நாம் ஒப்பாக மாட்டோம் என்று தலை குனிந்து கொள்ளும்.

05. “அனிச்சம்பூக் கால்களையாள் பெய்தாள் நுகப் பிற்கு
நல்ல படாஅ பறை” (1115 குறள்)

கருத்துரை :- அனிச்சப்பூ - (இவள் தன் மென்மைத் தன்மையைக் கருதாமல்) அனிச்சம் பூவை; கால் - காம்பை; களையாள் - நீக்காமல்; பெய்தாள் - (சூந்தலில்) குடிக் கொண்டாள்; நுகப்பிற்கு - (ஆதலால்) இவளுடைய இடுப்பிற்கு; நல்ல பறை - நல்ல பறைகள் (மேளங்கள்); படாஅ - ஒலிக்கமாட்டா.

தெளிவுரை :- இவள் தன் மென்மைத் தன்மையைக் கருதாமல் அனிச்ச மலரைக் காம்பு களையாமல் (சூந்தலில்) குடினாள்; அவற்றால் நொந்து வருந்தும் அவளுடைய இடைக்குப் (இடுப்பின் முறிவுக்கு) பறைகள் நல்லனவாக ஒலிக்கமாட்டா.

06. “மதியும் மடந்தை முகனும் அறியா
பதியின் கலங்கிய மீன்” (1116 குறள்)

கருத்துரை :- மீன் - நட்சத்திரங்கள்; மதியும் - சந்திரனுக்கும்; மடந்தை முகனும் - (பெண்) இவளுடைய முகத்துக்கும்; அறியா - வேறுபாடு அறியாமல்; பதியின் - தம் நிலையின்றும்; கலங்கிய - கலங்கித் திரிகின்றன.

தெளிவுரை :- வானத்து நட்சத்திரங்கள் நிலவையும் (திங்களையும்) இவளது (எமது மடந்தையினது) முகத்தினையும் கண்டு வேறுபாடு அறிய முடியாமல் (இதுதான் நிலவு இது தான் முகம் என அறிய முடியாது) தம் நிலையில் நிற்காது மயங்கிக் கலங்கித் திரிகின்றன.

07. “அறுவாய் நிறைந்த அவிர்மதக்குப் போல
மறு உண்டோ மாதர் முகத்து” (1117 குறள்)

கருத்துரை :- அறுவாய் - குறைந்த இடமெல்லாம்; நிறைந்த - படிப்படியாக

நிறைந்து தோன்றும்; அவிர் - ஒளிவீசும்; மதிக்குப் போல - சந்திரனுக்கு இருப்பதைப் போல; மாதர் முகத்து - இப்பெண்ணின் முகத்தில்; மறு உண்டோ - களக்கம் (கறை) உண்டோ? இல்லையே

தெளிவுரை :- குறைந்த இடமெல்லாம் படிப்படியாக நிறைந்து விளங்குகின்ற திங்களிடம் நிலா உள்ளதுபோல் இந்தப் பெண்ணின் மாதர் முகத்தில் களங்கம் உண்டோ? இல்லையே

08. “மாதர் முகம்போல ஒளிவிட வல்லையேல்
காதலை வாழி மதி” (1118 குறள்)

கருத்துரை :- மதி - மதியே; வாழி - நீ வாழ்வாயாக; மாதர் முகம் போல் - இப் பெண்ணின் முகத்தைப் போல; ஒளிவிட வல்லையேல் - ஒளிவீச உன்னால் முடியுமானால்; காதலை - நீயும் என் காதலுக்கு உரிமை பெறுவாய்.

தெளிவுரை :- நிலவே! நீயும் என் தலைவியின் முகத்தைப்போல ஒளிவீச உன்னால் முடியுமானால், நீயும் இவள் போல் என் காதலுக்கு உரிமை பெறுவாய்.

09. “மலர் அன்ன கண்ணாள் முகம் ஒத்தி யாயின்
பலர் காணத் தோன்றல் மதி” (1119 குறள்)

கருத்துரை :- மதி - சந்திரனே; மலர் அன்ன கண்ணாள் - மலர் போன்ற கண்களையுடைய இவளின்; முகம் ஒத்தியாயின் - முகத்தைப் போன்றிருக்க நீ விரும்புவாயானால்; பலர் காணத் தோன்றல் - பலரும் காணும் படியாகத் தோன்றாது இருப்பாயாக.

தெளிவுரை :- சந்திரனே! மலர்போன்ற கண்களையுடைய இவளுடைய முகத்தைப் போன்று நீயும் ஒத்து இருக்க நீ விரும்பினால், (நீ) பலரும் காணும்படியாகத் தோன்றாதே.

10. “அனிச்சமும் அன்னத்தின் தூவியும் மாதர்
அடிக்கு நெருஞ்சிப் பழம்” (1120 குறள்)

கருத்துரை :- அனிச்சமும் - (மிக மென்மையான) அனிச்சப் பூவும்; அன்னத்தின் தூவியும் - அன்னப் பறவையின் சிறகும்; மாதர் அடிக்கு -

இப் பெண்ணின் அடிகளுக்கு; நெருஞ்சிப் பழம் - நெருஞ்சி முள்போல் வருத்தம் செய்யும்.

தெளிவுரை :- அனிச்சப் பூவும், அன்னத்தின் சிறகும் மிக மென்மையாயினும், அவை நெருஞ்சி முள்போல் இவள் அடிகளை வருத்தும் (அவ்வளவு மென்மையானது) தலைவியினது அடிகள்

01. 'நலம் புனைந்து உரைத்தல்' என்ற அதிகாரத்தில் திருவள்ளுவர் பின்வருவன பற்றி எவ்வாறு விளக்குகின்றார்?

அ. தலைவியின் மென்மைத் தன்மை பற்றித் தலைவன் கூறுதல்

ஆ. தலைவியின் கண்களுக்கு காணும் மலர்கள் ஒப்பாகாது. (தலைவியின் கண்களின் மிகு அழகு காட்டப்படும் விதம்)

அ. அனிச்சப் பூ மிகவும் மென்மையானது. மென்மைக்கு ஒப்பாக அனிச்சப் பூவையே கூறுவர். ஆனால் அனிச்சப் பூவைப் பார்த்து விளிக்கின்றான் தலைவன். அனிச்சமே! வாழி! என்றான். அனிச்சப் பூவே! வாழி, வாழ்வாயாக அதாவது மென்மைத் தன்மையால் நாம் காணுகின்ற எல்லாப் பூவிலும் நல்ல மென்மைத் தன்மை உடைய குணமுடையது அனிச்சம் பூவே.

ஆனால் எம்மால் விரும்பப்படுகின்ற தலைவியின் மென்மைத் தன்மையானது உன்னைக் காட்டிலும் மென்மைத் தன்மையில் கூடியவள் என்றான். இங்கே தலைவன், தான் விரும்பும் தலைவியின் மென்மைத் தன்மையானது அதிகூடியது என்பதை அனிச்சப் பூவை எடுத்துக் காட்டிக் கூறுகின்றான்.

எல்லாப் பூக்களிலும் பார்க்க மென்மைத் தன்மைக் குணத்தால் அனிச்சப் பூ கூடியதாக இருப்பினும்; என்னால் விரும்பப்படும் (தலைவி) இவள்; உன்னைக் காட்டிலும் மென்மைத் தன்மையில் மிகு உடையவள் இதனை

“யாழ் விற்பவள் நின்னினும் மெல் நீரன்”

என்றார்.

தலைவியின் மென்மைத் தன்மை; காணும் பூக்களின் மென்மைத் தன்மையால் கூடிய அனிச்சப் பூவைவிடத் தலைவி மென்மைத் தன்மை கொண்டவள் எனப் புகழ்வதைக் காண்கின்றோம்.

ஆ. இங்கே (தான் விரும்பும்) தலைவியின் கண்களின் அழகைத் தலைவன் கூறுவது காட்டப்படுகின்றது. என் நெஞ்சமே! (நான் காணப் பெற்ற) இவள் கண்கள், பலரால் காணப்படுகின்ற (தாமரை, குவளை, நீரோற் பலம் முதலிய) மலர்களை ஒத்திருக்கின்றன என மயங்கிவிட்டாய். இதனை கொண்டு கூட்டிப் பார்ப்பின்,

“...நெஞ்சே இவள் கண் பலர்காணும்

பு ஒக்கும் என்று மலர் காணின் மையாத்தி...”

என்றாய். பலரும் காண்கின்ற (தாமரை, குவளை, நீரோற்பலம்) மலர்களை என் தலைவியின் கண்கள் ஒத்திருக்கின்றன என்று மயக்கமடைந்து விட்டாய் என்று தன் நெஞ்சத்தைக் கேட்கின்றான் தலைவன். இதனை

“மலர்களின் பு ஒக்கும் என்று

மையாத்தி”

என்றான். ஏனைய காணும் பூக்களைப் போல் என் தலைவியின் கண்களும் ஒத்திருக்கும் என என் நெஞ்சே மயக்கமடைந்து விட்டாய் (மையாத்தி) தலைவியின் கண்களுக்கு அவை ஒப்பாக மாட்டா. இவற்றைவிட அவளது கண் மிக அழகு வாய்ந்தது என்றார்.

பலர் காணும் மலர்களைக் கண்டு இது போன்ற பெருமைக் குரியதே என் தலைவியின் கண்ணும் என்று ஒப்பித்து மயக்கமடைந்து விட்டாய். அப் பூக்கள் இவளது கண்ணுக்கு (எந்த விதத்திலும்) ஒப்பாக மாட்டாது எனத் தலைவியின் கண்களின் அழகைத் தலைவன் பெருமையாக வர்ணிக்கின்றான்.

02. ‘நலம் புனைந்து உரைத்தல்’ என்ற அதிகாரத்தில் வள்ளுவர் பின்வருவன பற்றி எவ்வாறு விளக்குகிறார் என விபரிக்கുക.

அ. தலைவியின் தோள், உடல் நிறம், பல், மணம், கண் பற்றித் தலைவன் எவ்விதம் வர்ணிக்கின்றான்?

(தலைவியின் அங்கங்கள் பற்றிய வர்ணனை)

ஆ. தலைவியின் அழகு கண்டு குவளை மலர் தலைகுனியும் என்பது பற்றிய தலைவனின் கணிப்பு.

அ. தலைவன், தலைவியைப் பற்றிப் பலவாறு கூறி அவள் அழகை வர்ணிக்கின்றான். தலைவியின் தோள் மூங்கிலைப் போன்ற வழு

வழுப்புக் கொண்டது எனக் கூறும் தலைவன் அவளது நிறம் (இளம்) தளிரே என்றார். இங்கே மென்மைத் தன்மையும், நிறமும் பற்றிக் கூறப்படுகிறது. இளம் தளிர்கள் வெளிவரும்போது இளம் செந்நிறம் கொண்டவையாக அவை இருக்கின்றன. தளிர் உடல் நிறம் என்பது உவமைத் தொகை. பல்லானது முத்துப் போன்ற பிரகாசிக்கும் வெண் நிறங்கொண்ட அழகுடையது. அதேபோன்று தலைவி இயற்கையாகவே நல்ல நறுமணம் மிகுதியாகக் கொண்டவள்; முத்தம் முறுவல் - உவமைத் தொகை இதனை

“வேய்த்தோ எவட்கு, முற்றேனீ முத்தம் முறுவல்...”

எனக் கூறினார். தலைவன் கூற்றாக வள்ளுவர் மேலும்

“வெறி நாற்றம் வேல்உண்கண்” என்றார்.

இங்கே அவள் இயற்கையாக உள்ள இயல்பான மணங் கொண்டவள். அவளது மை பூசப்பட்ட கண்ணானது வேலைப் போன்றதே எனத் தலைவன் புகழ்கின்றான் (வேல் - கூரியது, ஒளி வீசுவது) இவ்வகையில் மை பூசப்பட்ட (அவளது அழகு நிறைந்த கண்) வேலைப் போன்றது எனத் தலைவன், தலைவியின் உடலழகை வியந்து பெருமைப்படுத்தும் பாங்கைக் காண்கின்றோம்.

ஆ. இங்கே வள்ளுவர் தலைவியின் கண்களின் அழகுக்கு வேறு எதுவும் ஒப்பாகக் கூறமுடியாத ஒப்பற்ற அழகு மிகுந்தது எனத் தலைவன் கூறுவதாகக் கூறுகின்றார். பெண்களின் கண்களுக்கு நீளமான குவளை மலர்களை ஒப்புவமை கூறுவது இலக்கிய வழக்கு

**“குவளை, காணின் மாண் கிழை கண்
ஒவ்வேம் என்று கவிற்பது நிலன் நோக்கும்”** என்றார்.

இவ்விதம் கொண்டுசூட்டிக் குறளைப் பார்க்கும் போது குவளை மலர் காணும் இயல்பைப் பெற்றுச் சிறப்பமைந்த அணிகலங்களை உடைய தலைவியின் கண்களைப் பார்பின் இவள் கண்களுக்கு நாம் ஒப்பாக மாட்டோம் என்று எண்ணி நிலத்தை நோக்கித் தலை குனியும் எனக் கூறிவிடுகிறார்.

இங்கே தலைவி மாட்சிமை பெற்ற ஆபரணங்களை அணிந்துள்ளாள். இவளை அழகு மிக்க குவளை மலர் காணும் இயல்பு

பெற்றுக் காணுமானால் என்பதைக் 'குவளை காணின்' என்றார். தலைவியின் கண்கள் ஒப்பற்ற அழகுமிக்கவை அதற்கு நாம் எவ்வகையிலும் ஒப்பாக மாட்டோம். இதனால் குவளைப் பூக்கள் வெட்கித் தலை குனியும் எனத் தலைவன் கூறுகின்றான்.

**“கண் ஒவ்வேம் என்று குவளை
கவிழ்ந்து நலம் நோக்கும்”**

என்றார்.

தலைவி மாட்சிமை பொருந்திய ஆபரணங்களை அணிந்து அழகாக உள்ளாள். குவளை மலர் காணும் இயல்பு பெற்றால்தான் அவள் அழகைக் காணமுடியும். அவ்விதம் கண்டால் நிலத்தை நோக்கி அவை வெட்கித் தலை குனிவதைத் தவிர குவளை மலருக்கு வேறு வழியில்லை. அவ்வளவு தூரம் தலைவி அழகுமிக்கவள். அவளது கண்களின் அழகுக்கு ஒப்பில்லை. குவளை மலர்களின் அழகே தோற்றுவிட்டது என்றான் தலைவன் கூற்றாக வள்ளுவர்.

03. 'நலம் புனைந்து உரைத்தல்' என்ற பாடத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு கீழ்வருவனவற்றை விளக்குக.

அ. தலைவி தன் மென்மைத் தன்மையை அறியாமையும், அவள் செய்கையும் பிரதிபலனும் காட்டப்படுமாறு.

ஆ. தலைவியின் முகம் கண்டு மயக்கமடைந்து நிற்கும் நட்சத் திரங்கள் பற்றிக் கூறப்படுமாறு.

(தலைவின் முகத்தின் அழகின் பெருமீதம் காட்டப்படுமாறு)

(தலைவியின் அழகு, நட்சத்திரங்களையே நிலைகுலைய வைத்து விட்டன (மயக்க நிலை) விளக்குக.)

அ. தலைவி தன் மென்மைத் தன்மையின் உயர்வைக் கருதாது அனிச்சப் பூவைச் சூடிக் கொண்டாள். இங்கே அனிச்சப் பூ, பூக்களுள் மிக மென்மைத் தன்மை வாய்ந்தது. இந்த மென்மைத் தன்மை வாய்ந்த பூவை விடத் தலைவி மிக மென்மைத் தன்மை வாய்ந்தவள். இதனைத் தலைவன் கூற்றாக முன்னரே வள்ளுவன் முதல் குறளி லேயே காட்டி விட்டார்.

“யாம் விழ்பவள் நின்னினும் மெல் நீரள்...”

எம்மால் விரும்பப்படுபவள் உன்னைக் காட்டிலும் மென்மைத் தன்மை உடையவள் என்றான் தலைவன்.

இவ்வித அத்தீத மென்மைத் தன்மையுடைய தலைவி தான் மென்மைத் தன்மையுடையவள் என்பதைக் கருதாது அனிச்சப் பூவைக் காம்பு நீக்காமல் கூந்தலில் சூடிக் கொண்டாள் இதனை வள்ளுவன்,

“அனிச்சப்பூக் கால்களையான் பெய்தாள்...”

இதனால் இவள் இடுப்பு ஓடியும். இந்த இடும்பின் முறிவுக்கு நல்ல பறைகள் ஒலிக்கமாட்டா என்றார். இங்கே தலைவன், தலைவி தனது மென்மைத் தன்மை கருதாது காம்புடன் பூவைச் சூட்டிக் கொண்டதால் வருத்தமே பெற்றாள் என்கிறான்.

“...நுகப்பிற்கு நல்ல படாஅ பறை....”

எனக் கூறுகின்றார்.

இங்கே அனிச்சப் பூவை விடத் தலைவி மென்மையானவள். தனது மென்மைத் தன்மையை அவள் கருதாததைக் குறைபாடாகக் காம்பு நீக்காது சூடியதால் அவள் இடுப்பு ஓடியும், இவ்வித இடுப்பின் முறிவுக்கு நல்ல பறைகள் ஒலிக்க மாட்டா எனக் கூறித் தலைவியின் மென்மைத் தன்மையின் உயர்வைக் காட்டுகின்றான்.

ஆ. வானத்து நட்சத்திரங்கள் தலைவியின் அழகைக் கண்டு நிலை தடுமாறி மயக்கமடைந்த நிலையைத் திருவள்ளுவர் எடுத்துக் காட்டு கின்றார். வானத்திலே உள்ள நட்சத்திரங்கள் சந்திரனுக்கும், தலைவி யினுடைய முகத்துக்கும் வேறுபாடு காணமுடியாது தம் நிலையி னின்றும் கலங்கி மயக்கமடைந்து (திரிந்து) நிற்கின்றன எனக் காட்டுவார் இதனை,

**“மதியும் மடந்தை முகனும் அறியா
பதியின் கலங்கிய மீன்”**

என்றார்.

இங்கே நட்சத்திரங்கள் வானத்தின் நிலை (முழு மதியை) எப்பொழுதும் காண்பவை. ஆனால் இங்கே, தலைவியின் முகத்தைப் பார்த்த நட்சத்திரங்கள் நாம் கண்டது சந்திரனா? அல்லது தலைவி யின் முகமா? என்பதற்கு வேறுபாடு காண முடியில்லை. அவ்வளவு அழகான முகம் தலைவியது. இவ்வேறுபாடு காண முடியாத நட்சத்தி ரங்களை **“பதியின் கலங்கிய மீன்...”** என்றார்.

இங்கே தமது நிலையினின்று கலங்கி மயங்கி நட்சத்திரங்கள் நிற்கின்றன என்பார். இங்கே சந்திரனும், தலைவியின் முகமும் அழகில் ஒத்த தன்மை உடையவனவாக இருப்பதாலேயே நட்சத்திரங்கள் வேறுபாடு காணமுடியாத நிலை எனத் தலைவன், தலைவியின் பேரழகைக் காட்டுவான் இதனை வள்ளுவன் இங்கே காட்டுகின்றான். இது தற்குறிப்பேற்ற அணியாகும்.

04. 'நலம் புனைந்து உரைத்தல்' என்ற திருக்குறள் அதிகாரத்தில் பின்வருவன எவ்விதம் காட்டப்படுகிறது என்பதை விளக்குக.
அ. தலைவியின் முகத்தில் களங்கம் இல்லை என்பது காட்டப் படுமாறு

(சந்திரனுக்கு இருப்பது போலத் தலைவியின் முகத்தில் களங்கம் இல்லையே. விளக்குக.)

- ஆ. தலைவியின் முகம் வீசும் ஒளியை மிகைப்படுத்தித் தலைவன் காட்டும் விதம்

(நிலவே! உன்னை என் காதலுக்கு உட்படுத்த நீ என் தலைவிபோல ஒளிவீச வேண்டும் விளக்குக.)

(மதியே! நீயும் என் காதலுக்கு உரிமைபெற வேண்டின் என் தலைவிபோல ஒளி வீசுக என்றான் தலைவன் விளக்குக)

- அ. தலைவன், நிலவையும், தலைவியின் முகத்தையும் ஒப்பிட்டு இரண்டும் ஒத்த தன்மைத்து இருக்கின்றன என 'மதியும் மடந்தை முகனும் அறியா...' நட்சத்திரங்கள் மயக்கமடைந்துள்ளன என முன்னர் கூறிய வன் இங்கே நிலவுக்கும், தலைவியின் முகத்துக்குமிடையே சிறு வேறுபாடு காண்கின்றான். முதலில் சந்திரன் குறைந்த இடமெல்லாம் படிப்படியாக நிறைந்து தோன்றி அவ்விடத்தை நிறைத்து ஒளியை வீசுகின்ற சந்திரனுக்கு இருப்பதுபோல

“அறவாய் நிறைந்த அவர்மதிக்குப் போல...”

தலைவிக்கு மறு இல்லை. அதாவது சந்திரனுக்கு மறு (களங்கம்) இருப்பதாகத் தலைவன் கூறுகின்றான். முதலில் சந்திரனும், தலைவியின் முகமும் ஒத்த தன்மையுடையவனவாக, வேறுபாடு காண முடியாது இருந்தாலும், குறைந்த இடமெல்லாம் படிப்படியாக நிறைந்து தோன்றி ஒளி வீசுகின்ற தன்மை சந்திரனுக்கு உண்டு. குறைந்த

இடத்தை நிறைவு செய்வது எனில் சந்திரனுக்குக் களங்கம் உண்டு என்பது தலைவனின் வாதமாகும். ஆனால் எனது தலைவிக்கு,

“மறு உண்டோ மாதர் முகத்து...”

என்றார்? இப்பெண்ணின் முகத்தில் களங்கம் உண்டோ? அதாவது குறைந்த இடமெல்லாம் படிப்படியாக நிறைந்து தோன்றி ஒளிவீசும் தன்மை சந்திரனுக்கு இருப்பது போல என் தலைவிக்கு இல்லை. எனவே சந்திரனின் அழகில் களங்கம் உண்டு. என் தலைவியின் முகத்தில் களங்கம் இல்லை.

எனவே சந்திரனிடத்து இருப்பதைப்போல் குறைந்த இடமெல்லாம் படிப்படியாக நிறைந்து தோன்றி ஒளி வீசும் களங்கம் கொண்ட தன்மை சந்திரனுக்கு உண்டு. எனது தலைவியின் முகத்தில் களங்கம் இல்லை. எப்பொழுதும் நிறைவாக ஒளி வீசுவாள் (கூடிக் குறையாது) என்பதாம். எனவே அவளது முகம் களங்கமற்றது.

ஆ. இங்கே தலைவன் சந்திரனுக்குக் களங்கம் உண்டு (வீசும் ஒளியில் கூடிக் குறைவதால்) ஆனால் எனது தலைவியின் முகத்தில் களங்கம் இல்லை என ‘மறு உண்டோ மாதர் முகத்து’ எனக் கூறியவன் மதியே! நீயும் என் காதலுக்கு உரிமை பெறவேண்டின் நீ செய்ய வேண்டியது என் தலைவியின் (பெண்ணின்) முகத்தைப் போல நீயும் ஒளிவீச முடியுமானால் என் காதலுக்கு உரிமை பெறுவாய் எனக் கூறுகின்றான். இங்கே ஒளிவீசும் தன்மையில் தலைவியை விடச் சந்திரன் குறைந்து கூடி நிரப்பி ஒளிவிடும் தன்மையில் களங்கம் காணப்படுகின்றது. அவ்விதக் களங்கம் இல்லாது என் தலைவி போன்று ஒளி வீசுவாயானால் (களங்கமற்று) மதி! வாழி என்று மதியே! நீ வாழ்வாயாக எனத் தலைவன் கூறுகின்றான்.

இங்கே தலைவி முகம் ஒளி வீசும் தன்மையில் உயர்ந்து களங்கம் அற்றுக் காணப்படுகிறது. அதாவது,

“மாதர் முகம் போல ஒளிவிட வல்லையேல்...”

காதலை வாழி மதி”

என்றார்.

நீ என் தலைவியின் முகம்போல ஒளிவீச வல்லமை கொண்டிருப்பாயானால் மதியே! நீ வாழ்வாயாக! நீயும் என் காதலுக்கு உரிமை பெறுவாய் என்கிறான் தலைவன். அவள் முகம் ஒளி வீசுகிறது

அதனால் என் காதலுக்கு அவள் உரிமை பெற்றாள். அது போன்று நீயும் களங்கமற்ற ஒளியைப் பரப்புவாயாக. எப்போது நீயும் என் காதலுக்கு உரிமை பெற்றுவிடுவாய் எனத் தலைவன், தலைவியின் முகத்தில் களங்கமற்ற ஒளி வீசுகிறது; இது சந்திரனின் ஒளியை விட மேலானது எனப் புகழ்ந்து நிற்கும் நிலையை வள்ளுவர் சிறப்பாகக் காட்டுகின்றார். களங்கம் கொண்ட ஒளியை வீசுவதால் சந்திரன் என்னால் காதலிக்கும் உரிமையை இழந்து விடுகிறது; ஆனால் என் தலைவி களங்கமற்ற ஒளியை வீசுகிறாள். எனவே காதலிக்கும் உரிமை பெற்று விட்டாள் எனச் சிறப்பாகக் குறளில் கூறியுள்ளார்.

05. 'நலன் புனைந்து உரைத்தல்' என்ற திருக்குறள் அதிகாரத்தைக் கொண்டு பின்வருவனவற்றை விளக்குக.
'தலைவியின் முகத்தைப் போல சந்திரன் இருக்க விரும்பினால் எதைச் செய்யாதே' எனத் தலைவன் கூறுகின்றான்?
(தலைவியின் முகத்தைப் போல அழகாகச் சந்திரன் இருக்க விரும்பினால் என்ன வேண்டும் எனத் தலைவன் கூறுகிறான்)
(சந்திரனே பலரும் காணும்படி தோன்றாதே. அவ்விதம் இருப்பின் என் தலைவியின் முகம் போன்ற பேரழகைப் பெறுவாய் எனத் தலைவன் கூறும்விதம் காட்டப்படுமாறு)
(சந்திரனைப் பலரும் காணும்படி அடிக்கடி தோன்றாதே! எனத் தலைவன் கூறுவதற்கான காரணம் என்ன?)

முன்னைய குறளிலே ஒளிவீசும் தன்மையில் எனது தலைவியை விடச் சந்திரன் குறைவுபட உள்ளது எனக் கூறிய தலைவன், இங்கே என் தலைவியின் முகம் போல அழகிய முகத்துடன் நீ இருக்க விரும்பினால் எதைச் செய்யவேண்டும் எனத் தலைவன் கூறுகின்றான்.

சந்திரனே! மலர் போன்ற கண்களை உடையவள் எனது தலைவி. அவளது முகம் போல நீ இருக்க விரும்பின்,

"மலர்அன்ன கண்ணாள் முகம் ஒத்தி யாயின்..."

நீ செய்ய வேண்டியது யாது? பலரும் காணும்படியாகத் தோன்றாதே

"...பலர்காணத் தோன்றல் மதி.."

என்றான் தலைவன்.

பலரும் காணும் படியாக எனது மனைவி தோன்றவில்லை. இங்கே தலைவி தான் (தலைவன்) காணும்படியாகவே தோன்றுகின்றாள்; அதனால் காதல் வயப்பட்டுள்ளாள். பலரும் காணும்படியாக அவள் தோன்றவில்லை. இதனால் மலர் போன்ற கண்களையுடைய மென்மையான முகத்தைக் கொண்டவளாக இருக்கிறாள். அவ்விதமாக நீயும் இருக்க முடியும். சந்திரனே! அவ்விதம் இருக்க உனக்கு விருப்பமாயின் யாது? நீ செய்ய வேண்டியது நீ பலரும் காணும்படியாக அதாவது பலரும் கண்டு இன்புறாது இருக்க மறைந்து பலர் காணாத தோன்றாதே என்றான் தலைவன்.

இங்கே தலைவன், தலைவி காதல் வயப்பட்டு நிற்கின்றனர். இங்கே தலைவி, தலைவன் மட்டுமே காண்கின்றனர். இதனை வலியுறுத்தவும் பலரும் காணும்படி தோன்றாதே எனவும் பலரின் காதலுக்குத் தலைவி உட்பட்டு விடுவாளோ என்ற அச்சத்தாலும் உள்ளார்ந்தமாகத் தலைவன் தலைவியின் மலர் போன்ற மென்மையான அழகான முகம்போல சந்திரனே! நீ இருக்க விரும்பின் பலர் காணும்படியாகத் தோன்றாதே எனவும் கூறியிருக்கலாம் எனவும் கருத இடமுண்டு.

இங்கு என் தலைவியின் மலர் போன்ற கண்களையுடைய இவள் முகம் போன்று இருக்க விரும்பின் சந்திரனே! என விளித்துக் கூறுகின்றான். தலைவன் 'பலர் காணும்படி தோன்றாதே!' அவ்விதமாக இருப்பின்; அவள் முக அழகைப் பலர் காணும்படி தோன்றாது இருப்பதால் தான் அம் மலரன்ன முகத்தைப் பெற்றாள் என்பதையும் திருவள்ளுவர் உள்ளார்ந்தமாகச் சிறப்பாகப் பின்வருமாறு காட்டுகின்றார்.

“மலர்அன்ன கண்ணாள் முகம்ஒத்தி யாயின்

பலர் காணாத் தோன்றல் மத”

என்றார்.

உவமானம்

- மலர்

உவமேயம்

- தலைவி

பொதுத்தன்மை

- மென்மை / அழகு

06. 'நலம் புனைத்து உரைத்தல்' என்ற திருக்குறள் அதிகாரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு பின்வருவனவற்றை விளக்குக. தலைவியின் பாதங்களை நெருஞ்சி முட்கள் போல உறுத்துவன (வருத்துவன) எவை என வள்ளுவர் காட்டுகின்றார்?

(தலைவியின் பாதங்களின் மிகுந்த மென்மையை ‘அனிச்சமும் அன்னத்தின் தூவியும்....’ என்ற குறளால் திருவள்ளுவர் ஒப்புவிக்கின்றார்’ விளக்குக)

(அனிச்சப் பூவும், அன்னப் பறவையின் சிறகும் தலைவியின் பாதங்களின் மென்மையை விட மென்மையில் குறைந்தவையே என்பதை வள்ளுவர் எவ்விதம் காட்டுகின்றார்?)

(அனிச்சம் பூவும், அன்னத்தின் சிறகும் மென்மையில் குறைந்தவை தலைவியின் பாதங்களைவிட என்பதை வள்ளுவர் ஒப்புவிக்கும் விதம்)

தலைவன் தனது தலைவியின் பாதங்கள் மென்மைத் தன்மை வாய்ந்தவை என்பதைக் காட்ட விழைகின்றான். அனிச்சப் பூ இயற்கையாகவே மென்மைத் தன்மைக்கு எடுத்துக் காட்டாகக் கூறப்படுபவை. மென்மையை விளக்க அனிச்சப் பூவே போதும்; அடுத்ததாக அன்னப் பறவை மென்மையானது. அதன் சிறகு பஞ்சு போன்று மிகவும் மென்மையானது. இதுவும் மென்மைக்கான சான்றாக அமைவன. அனிச்சப் பூவும், அன்னப் பறவையின் சிறகும் இயற்கையாகவே எல்லோராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட, உவமிக்கப்படும் மென்மைத் தன்மை வாய்ந்தவை.

இங்கே தலைவியின் பாதங்கள், அனிச்சப்பூ, அன்னத்தின் சிறகுகளின் மேற்படும்போது அப் பாதங்களை நெருஞ்சி முட்கள் குத்தி வருத்துவது போன்று வருத்துவதாகத் தலைவன் காட்டுகின்றான்.

“அனிச்சமும் அன்னத்தின் தூவியும் மாதர் அடிக்கு நெருஞ்சிப் பழம்”

இங்கே தலைவியின் பாதங்கள் அனிச்சப் பூவிலும் அன்னத்தின் சிறகிலும் பட்டவுடன் அவளை வருத்தமடையச் செய்கின்றன. எவ்விதம் ‘அடிக்கு நெருஞ்சிப் பழம்’ என்றார்?

இங்கே கூறப்படுவது யாது? அனிச்சப் பூவின் மென்மைத் தன்மையிலும், அன்னப் பறவையின் சிறகின் மென்மைத் தன்மையிலும் மிகக்கூடியதே தலைவியின் பாதத்தின் மென்மைத் தன்மையாகும். இயற்கையாக மென்மைத் தன்மை உள்ள இப் பொருள்கள் தலைவியின் பாதங்களை நெருஞ்சி முட்போல வருத்தமடையச் செய்வதால் தலைவியின் பாதங்கள் அப் பொருள்களைவிட மென்மைத் தன்மையில்

மிக்கன என்பது பொருளாகும். ஏனெனில் அவைபட்டுத் தலைவியின் பாதங்களை நெருஞ்சி முட் தைத்தது போன்று வருத்த முறச் செய்கின்றது.

அனிச்சம் பூவும் அன்னத்தின் சிறகும் மிகமென்மையாயினும், அவை நெருஞ்சி முள்போல தலைவியின் அடிகளை வருத்துகின்றன என்பதாம். இவ்விதம் சிறப்பாகத் தலைவன் கூற்றாகத் தலைவியின் பாதங்களின் மென்மைத் தன்மையைத் திருவள்ளுவர் வர்ணிக்கும் பாங்கு “வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக்கே தந்த வான் புகழ் கொண்ட தமிழ் நாடு” என்ற புகழைப் பறைசாற்றி நிற்கின்றது எனலாம்.

07. “அறுவாய் நிறைந்த அவிர்மதிக்குப் போல
மறு உண்டோ மாதர் முகத்து”

அ. இக் குறளின் பொருளை உமது மொழிநடையில் எழுதுக.
ஆ. பெண்ணின் அழகை விபரிக்குமாற்றிலுள்ள சிறப்புக்களை விளக்குக.

அ. இங்கே தலைவியின் (பெண்ணின்) முகத்தின் அழகு, களங்கம் அற்ற தன்மை என்பன சந்திரனுடன் ஒப்பிடப்பட்டுச் சிறப்பிக்கப்படுகின்றது. ‘அறுவாய் நிறைந்த அவிர் மதிக்குப் போல...’ குறைந்த இடமெல்லாம் படிப்படியாக நிறைந்து தோன்றி ஒளி வீசும் தன்மை சந்திரனுக்கு உண்டு. இங்கே சந்திரனில் குறை காண்பது தலைவியை அழகில் உயர்த்துவது தலைவனின் நோக்கம். ஒளி. குறைகின்ற இடமெல்லாம் படிப்படியாக நிறைந்து ஒளிவீசும் தன்மை சந்திரனுக்கு உண்டு. குறையும் இட மெல்லாம் படிப்படியாக நிறைந்து, பின் ஒளி வீசுவதால் சந்திரன் களங்கம் உடையது. ஆனால் சந்திரனில் இருப்பது போன்று இப் பெண்ணின் முகத்தில் களங்கம் உண்டோ? இல்லை. எப்பொழுதும் குறைவின்றி ஒளிவீசிக் கொண்டே இருக்கும்.

எனவே சந்திரனிடத்து இருப்பதைப் போல இப்பெண்ணின் முகத்தில் எவ்விதக் களங்கமும் இல்லை என்பதை ‘மறு உண்டோ மாதர் முகத்து’ எனச் சிறப்பாகக் காட்டுகின்றார். இப்பெண்ணின் முகத்தில் களங்கம் இல்லை. சந்திரனிடத்தில் களங்கம் உண்டு எனப் பெண்ணின் ஒளி வீசும் அழகை விளக்குகின்றார்.

ஆ. பெண்ணின் அழகைச் சிறப்பிக்க வந்த வள்ளுவன் ஏதோ ஒரு வகையின் பெண்ணின் அழகுடன் ஒப்பிடக் கூடிய ஒன்றை எடுக்க வேண்டும். எனவேதான் அவர் சந்திரனா பெண்ணின் முகமா எனத் தெரியாது மயங்கி நட்சத்திரங்கள் நிற்பதாக முன்னர் கூறினார்.

இங்கே அழகில் நிறைந்த மதியைப் பெண்ணின் முகத்துடன் ஒப்பிடுகிறார் அழகில் அதுவும் ஒளி வீசும் தன்மையில் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கின்றான். இங்கே தலைவன், தலைவியின் அழகை பெருமைப் படுத்த வேண்டும் என்பது நோக்கம். அவ்விதமாயின் சந்திரனில் குறை காண வேண்டியது அவனுக்குத் தவிர்க்க முடியாதாகி விடுகின்றது.

சந்திரன் குறைந்த இடமெல்லாம் படிப்படியாக நிறைந்து தோன்றி ஒளி வீசுகின்றான். அவன் ஒளி வீசுவதில் குறைபாடு உண்டு. சில இடங்களில் குறைவுபடுகிறது; அவ்விடங்களைப் படிப்படியாக நிறைத்து ஒளி வீசுகின்றான் எனச் சந்திரன் ஒளி வீசும் பாங்கில் களங்கம் காண்கின்றான் வள்ளுவன்.

இக் களங்கம் தலைவியின் ஒளி வீசும் பாங்கைச் சிறப்பிக்க, மேன்மைப்படுத்தும் சான்றாக அமைந்து விடுகின்றது. இதனை

“அறுவாய் நிறைந்த அவர் மதிக்குப்போல...” என்றார்.

குறைந்த இடமெல்லாம் படிப்படியாக நிறைந்து தோன்றி ஒளி வீசும் சந்திரனுக்கு இருப்பது போன்ற களங்கம்,

“மறு உண்டோ மாதர் முகத்து...”

பெண்ணிடம் இல்லை எனக் காட்டுகின்றார். இப் பெண்ணின் முகத்தில் இருந்து ஒளி வீசுவதானது குறைந்து கூடுவதாக, நிரப்புவதாக இல்லை. தொடர்ந்து ஒளி குறைவின்றிப் பரவிக் கொண்டிருக்கிறது. எனவே களங்கம் அற்றது இப்பெண்ணின் முகம். மறு உண்டோ? எனக் கேட்கின்றார் வள்ளுவர்.

ஆனால் சந்திரனிடத்தில் களங்கம் உண்டு. எனவே இப் பெண் சந்திரனை விடக் களங்கமற்ற ஒளிவீசுவதில் சிறப்புடையவள் என நியாயப்படுத்துகின்றார். வள்ளுவர் சிறப்பாக களங்கம் என்ற சொல்லை வைத்துச் சந்திரனுக்கும், பெண்ணின் முகத்துக்குமிடையே ஒளிவீசும் அழகில் சிறப்பாக வேற்றுமை காண்கிறார். களங்கத்தால் வேறு

படுத்தி ஒளிவீசும் அழகில், தலைவி களங்கம் அற்ற அழகுடையவள் எனச் சிறப்பாக ஆதாரப்படுத்துகின்றார் எனலாம்.

08. 'நலம் புனைந்து உரைத்தல்' என்ற அதிகாரத்தில் கையாளப் பட்டுள்ள அணிகளைத் தந்து அவற்றின் பொருத்தப்பாட்டினை விளக்குக.

❖ திருவள்ளுவர் தலைவியின் மென்மைத் தன்மைக்கு அனிச்சப் பூவை உவமானமாகக் கொண்டார்.

உவமை கையாளப்பட்டுள்ளது.

உவமானம்	- அனிச்சப் பூ
உவமேயம்	- தலைவி
பொதுத்தன்மை	- மென்மை

இங்கே இயற்கையாகவே அனிச்சப் பூ மென்மைத் தன்மை கொண்டது. தலைவியும் மென்மைத் தன்மை கொண்டவள். எனவே வள்ளுவர் வர்ணிப்பதில் வல்லவன். எனவே பெண்ணின் மென்மைத் தன்மைக்கு ஒப்பாக அனிச்சப் பூவை எடுத்தான். ஆனால் பூவின் மென்மையைவிடத் தலைவி மென்மையுடையவள் எனவும் கூறிவிடுகின்றார். இங்கே மென்மைக்குப் பொருத்தமாக அனிச்சப் பூவை எடுத்துள்ளார்.

❖ திருவள்ளுவர் தலைவியின் தோள்களின் அழகை வர்ணிப்பதற்கு மூங்கிலை உவமானமாக எடுத்தார். 'வேய்த்தோ ளவட்கு' என்றார். தலைவியின் தோள்களின் அழகைக் காட்டவிழைந்த வள்ளுவர் வேய்த்தோளவட்கு - மூங்கிலைப் போன்ற தோள்களை உடையவள் தலைவி என்கிறார். வேய்த்தோள் என்பது உவமைத் தொகையாகும். இங்கு வேய்த்தோள் என்பவற்றிற்கு இடையே போல, போன்ற உவமை உருபுகள் மறைந்து வந்துள்ளது.

எடுத்துக்காட்டு உவமை யிலப்பட்டுள்ளது.

உவமானம்	- மூங்கில்
உவமேயம்	- தோள்கள் (தலைவியின்)
பொதுத்தன்மை	- வளவளப்பு / நிறம்

இங்கே தலைவியின் தோள்களின் வளவளப்பும், நிறத்தையும் வர்ணிக்கப் பொருத்தமாக மூங்கிலை உவமானமாகக் கொண்டு சிறப்பாகப் பொருத்தமாக வர்ணித்துள்ளார்.

மேலும் பெண்ணின் உடலின் நிறத்தை வர்ணிக்க விழைந்த வள்ளுவர் 'முறிமேனி' எனப் பொருத்தமாகக் கூறுகின்றார். இங்கே உடலின் நிறம் தளிர் தான் என உவமிக்கின்றார்.

எடுத்துக்காட்டு உவமைத் தொகை

உவமானம்	- தளிர்
உவமேயம்	- மேனி (பெண்ணின்)
பொதுத்தன்மை	- செந்நிறம்

இங்கே தளிர் எவ்விதம் மென்மையும், இளம் செந்நிறம் கொண்டதோ அதே போன்றே பெண்ணின் நிறமும், அவளின் இளமையும் உள்ளது எனப் பொருத்தமாக வர்ணிக்கின்றார். தளிர்மேனி என்பது உவமைத் தொகை.

மேலும் பெண்ணின் பல் அழகு முறுவல் - பல்லானது முத்துப் போன்றது எனக் கூறுகின்றார். முத்து பளிச்சிடும் வெண்மை நிறம் கொண்டது. எடுத்துக் காட்டு உவமை 'முத்தம் முறுவல்' எனக் கூறிவிடுகிறார்.

உவமானம்	- முத்து
உவமேயம்	- பல்
பொதுத்தன்மை	- பளிச்சிடும் வெண்மை

பல்லானது பிரகாசிக்கும் வெண்மை கொண்டது எனப் பொருத்தமுற வர்ணிக்கின்றார். முத்துப்பல் என்பது உவமைத் தொகையாகும்.

தலைவியின் கண்ணின் அழகை வர்ணிக்கும் வள்ளுவர் 'வேல் உண் கண்' என்றார். அவளது கண் அழகு வேல் போன்ற கூர்மையும், பிரகாசமும் கொண்டது. வேல்கண் என்பது உவமைத் தொகையாகும்.

உவமானம்	- வேல்
உவமேயம்	- கண் (தலைவி)
பொதுத்தன்மை	- கூர்மை பிரகாசம்

இவ்விதம் பொருத்தமாக உவமித்துள்ளார். தலைவியின் அழகைக் குவளை மலருக்கு ஒப்பிடுகின்றார். இயற்கையாகக் குவளை மலர்கள் அழகு மிக்கன.

உவமானம்	-	குவளை மலர்
உவமேயம்	-	தலைவி
பொதுத்தன்மை	-	அழகு

மென்மைத் தன்மைக்கு அனிச்சம் பூவை உவமிக்கின்றார்.

உவமானம்	-	அனிச்சம் பூ
உவமேயம்	-	தலைவி
பொதுத்தன்மை	-	மென்மை

இயல்பாகவே மென்மைத் தன்மை கொண்ட அனிச்சம் பூ தலைவியின் மென்மைத் தன்மைக்கு ஒப்பிடப்படுகிறது. தலைவியின் கண்கள் மலரை ஒத்திருக்கின்றன. இவள் கண் பலர் காணும் பூவொக்கும் என்றார்.

சந்திரனைத் தலைவியின் முகத்தின் அழகுக்கு ஒப்பிட்டு வேறுபாடு காண முடியாது. நட்சத்திரங்கள் கலங்குவதாக வர்ணிக்கின்றார் வள்ளுவர்.

உவமானம்	-	சந்திரன்
உவமேயம்	-	தலைவியின் முகம்
பொதுத்தன்மை	-	வேறுபாடு இன்மை

திருவள்ளுவர், தலைவியின் கண்ணை வர்ணிக்க விழைந்தவர் 'மலர் அன்ன கண்ணாள்...' என உவமித்து விடுகிறார். உவமை அணி பயிலப்பட்டுள்ளது.

உவமானம்	-	மலர்
உவமேயம்	-	கண்
பொதுத்தன்மை	-	மென்மை / அழகு

இங்கே தலைவியின் கண்ணின் மென்மைக்கும் அழகுக்கும் மலரை உவமானப்படுத்தி தலைவியின் அழகைப் பொருத்தமாக வர்ணிக்கின்றார் வள்ளுவர்.

இவ்விதம் தலைவியின் அழகை தலைவனுடாக வர்ணித்த வள்ளுவன் உவமைத் தொகையை, உவமை அணியைப் பொருத்த மான முறையில் கையாண்டு உவமித்துள்ளார் எனக் கூறிக் கொள்ளலாம்.

09. 'நலம் புனைந்து உரைத்தல்' என்ற அதிகாரத்தில் வள்ளுவரின் கற்பனையாற்றல் இழையோடுவதைக் காணலாம் விளக்குக.

(வள்ளுவரின் கற்பனையின் உச்ச வெளிப்பாடே 'நலம் புனைந்து உரைத்தல்' அதிகாரமாகும். ஆதாரப்படுத்துக.)
(வள்ளுவரின் கற்பனை கொடிகட்டிப் பறக்கும் இடம் 'நலம் புனைந்து உரைத்தல்' அதிகாரமாகும். ஆராய்க)

வள்ளுவன் சொல்லவந்ததை ஆணித்தனமாக, ஆதாரத்துடன் நியாயப்படுத்தும் ஆளுமை நிறைந்தவன். எப்பொருளை எடுத்தாலும் அதனைத் தேவையான இடத்தில் தேவையான விதத்தில் ஆதாரப் படுவதில் வல்லவன்.

வள்ளுவர் 'நலம் புனைந்து உரைத்தல்' என்ற அதிகாரத்தில் தலைவன், தலைவியின் பேரழகைப் புகழ்ந்துரைக்கின்றான். வெறுமனே அன்றித் தக்க சான்றுகளை ஒப்பித்து, வினா வினவி, வர்ணித்துப் பகரும் திறன் வள்ளுவனுக்கு இறை அளித்த வரம் எனலாம். எனவேதான் 'வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக்கே தந்து வான் புகழ் கொண்ட தமிழ் நாடு' எனப் பாரதி வாயாரப் புகழும் நிலை ஏற்பட்டது எனலாம்.

தலைவியின் மேனியின் அழகைப் பார்க்கிறான் தலைவன். எப்படி வர்ணிப்பது? அவளை அவளின் மேனியின் மென்மை கண்டு வியந்தான் தலைவன். எனவே அனிச்சப் பூவே! நீ வாழ்வாயாக எம்மால் விரும்பப்படுபவன் உன்னைக் காட்டிலும் மென்மைத் தன்மை வாய்ந்தவன் எனக் கூறி அவளின் மென்மையை உயர்த்துகின்றான். இங்கே வள்ளுவனின் கற்பனை உயர்ந்து நிற்பதைக் காண்கிறோம்.

"...நின்னீனும் மென்னீரன் யாழ்வீழ் பவன்" என்றார்.

பலரும் காணுகின்ற (தாமரை, குவளை, நீரோற்பலம்) போன்ற அழகிய தன்மை கொண்ட பூக்களைப் போன்று தலைவியின் கண்கள் அழகு நிறைந்து காணப்படுவதாக நெஞ்சே நீ மயங்கினாய் அழகிய

பூக்களால் கவரப்படாதோர் இவ்வுலகில் எருவமிலர். அவ்விதமான மலர்களை ஒத்தனவாகத் தலைவியின் கண்கள் இருக்கின்றன என அழகையும், நிறத்தையும், மிருதுத் தன்மையையும் கண்டு மயங்கினாய். தலைவியின் கண்ணுக்கு அவை ஒப்பாக மாட்டா.

**“மலர்காணின் - நெஞ்சே கிவள் கண் பலர்காணும்
புவொக்கும் என்று...”**

எனக் கூறிப் புகழ்கிறான்.

மேலும் தலைவியின் பேரழகைப் புகழவேண்டுமானால் அவளின் அங்கங்களைத் தனித்தனியாகப் புகழவேண்டும். என விரும்பினான் தலைவன். எனவேதான்

**“முறிமேனி முத்தம் முறுவல் வெறிநாற்றம்
வேல் உண்கண் வேய்த்தோ ளவட்கு”**

என்றார். இங்கே வள்ளுவர் தலைவியின் அழகைச் சித்தரிக்கக் கற்பனையின் எல்லைக்கே சென்று விட்டார். அவளது வளவளப்பான நிறமுடைய தோள்களை மானசீகமாகக் காண்கிறார். அதற்கு மூங்கிலை உவமானமாகக் கொண்டார். மூங்கில் நிறத்திலும் வள வளப்பிலும் மிக்கது. அவளது மேனியின் நிறம் கூறவந்த வள்ளுவன் தளிர்மேனி என்று விடுகின்றான். இங்கே மென்மையும், இளம் செந் நிறமும் கொண்டது தளிர். இந்தத் தளிரை வள்ளுவன் தலைவியின் மேனிக்கு உவமானமாகக் கொண்டது கற்பனையின் உச்சம் எனலாம். தளிர்மேனி என்பது உவமைத் தொகையாகும்.

அவளது பல் அழகை வர்ணிக்க வேண்டும். அப்படியானால் (பல்லின் அழகை) வெண்மை, பிரகாசம் என்பதைக் கொடுப்பது பெறுமதி மிக்க முத்து. எனவே ‘முத்தம் முறுவல்’ என்ற உவமித்து விடுகின்றார். முத்தின் அழகு வெண்மை, பிரகாசம் என்பவற்றின் ஒன்றிணைந்த தோற்றம் தலைவியின் பல் என்பது கற்பனை கடந்த வள்ளுவனின் ஆற்றல் எனலாம். உவமைத் தொகை.

அத்தோடு நின்றானல்லன் கண் வேலேதான் என உவமித்து விடுகின்றான். தலைவியின் கண் கூர்மையானது. பிரகாசமானது இது கண்ட தலைவன் கூற்றாக வள்ளுவனால் செய்யவேண்டியது தலைவியின் கண்ணை அழகை வர்ணிக்க வேண்டும். எனவே வேல் கூர்மையானது, பிரகாசமானது எனவே வள்ளுவன் வேலைத் தலைவி

யின் கண்களுக்கு உவமித்தான் எனலாம். இவ்விதம் கற்பனை யின் பொக்கிசமாகவே இவ் அதிகாரத்தில் வள்ளுவன் உயர்ந்து நிற்கிறான் என்பது போற்றத்தக்கது.

பொதுவாகவே குவளை மலர்கள் அழகு மிக்கன. யாவராலும் கவரப்படுபவை. அக்குவளை மலர்களே தலைவியின் முகம் பார்க்கின் நாணத்தால் தலைகுனிந்து நிலம் நோக்கி (வெட்கத்தால்) நிற்கும் எனக் கூறுமுகத்தால் வள்ளுவனின் கற்பனையின் ஆற்றல் சிறகடித்துப் பறந்து எழும் இடம் இதுவெனலாம். குவளை மலர்கள் தலை கவிழ்ந்து நிலம் நோக்கும் அளவுக்குத் தலைவியின் அழகை மிகைப்படுத்திக் கற்பனை கனியக் குறளைக் கொண்டு கூட்டிப் பார்ப்பின் அவன் கற்பனைத் திறன் கண்டு வியக்கலாம்.

**“மாண்கிழை கண் ஒவ்வேம் என்று
குவளை காணின் கவிழ்ந்து நிலன்நோக்கும்”**

எனக் குறள் தந்த பெருமை வள்ளுவனையே சாரும் எனலாம்.

அனிச்சப் பூவின் மென்மைத்தன்மை தன்னைவிடக் குறைந்தது என்பதை அறியாது அதன் காம்பை ஒடியாது கூந்தலில் சூடிக் கொண்டாள் தலைவி. இதனாள் அவள் இடுப்பு ஒடிந்து கொண்டாள் எனக் கூறுவதன் மூலம் அவளது மென்மைத் தன்மையை பெருமைப் படுத்துகின்றார்.

வள்ளுவனின் கற்பனை வளத்தின் உச்சம்

**“மதியும் மடந்தை முகனும் அறியா
பதியின் கலங்கிய மீன்”**

என்ற திருக்குறள் எனக் கூறின் மிகையாகாது. வானத்து நட்சத் திரங்கள், நிலவையும், தலைவியின் முகத்தையும் பார்த்து இதுதான் நிலவு, இதுதான் முகம் என்று அறிந்து கொள்ள முடியாது தம் நிலையில் நின்று கலங்கி மயக்கமடைந்து நிற்கின்றன எனக் கூறும் அளவுக்கு வள்ளுவனின் கற்பனை வளம் ஊற்றெடுத்துப் பாய்கின்றது. தலைவியின் முகமும், நிலவும் ஒரே மாதிரி அழகு கொண்டு வித்தி யாசம் அற்றுக் காணப்படுவது எனக் கூறுவது வள்ளுவனின் அதீத கற்பனை எனக் கூறலாம். இது தற்குறிப்பேற்ற அணியாகும்.

நிலவுக்குக் குறைந்த இடமெல்லாம் நிறைந்து தோன்றி ஒளிவீசும் தன்மை உண்டு. எனவே நிலவுக்குக் களங்கம் உண்டு. இங்கே வள்ளுவன் நிலவின் களங்கத்தைக் காட்டி, இக் களங்கம் தலை வியிட்டு இல்லை. எந்நேரமும் ஒரே மாதிரி ஒளிவீசும் முகத்தைக் கொண்டவன் எனக் கற்பனையுடன் கூடிய நியாயித்தலை முன் வைக்கும் கற்பனை வளம் படைத்த வள்ளுவனைக் காண்கின்றோம்.

தலைவன் கூற்றாகக் கூறுகின்றார். நான் ஏன் தலைவி மீது காதல் கொண்டேன். அவள் முகத்தில் ஒளி வீசுகின்றது. அப்பேரழகால் கவரப்பட்டேன். அவ்விதமாக ஒளிவீச உன்னால் முடியுமானால் நீயும் என் காதலுக்குத் (தகுதி) உரிமை பெறுவாய் எனத் தலைவியின் ஒளிவீசும் முகத்தை உயர்ந்த நிலையில் காட்டும் வள்ளுவனின் கற்பனா சக்தியின் ஆற்றலைப் பார்க்கின்றோம்.

**“மாதர் முகம்போல ஒளிவிட வல்லையேல்
காதலை வாழி மதி”**

என்கிறார்.

சந்திரனே! மலர் போன்ற கண்களையுடைய தலைவியின் முகத்தைப் போன்றிருக்க உனக்கு விருப்பம் இருப்பின் நீ பலரும் காணும்படி தோன்றாதே! எனக் கூறி தலைவியின் மலர் போன்ற முகத்தின் அழகை ‘மலர்அன்ன கண்ணாள்’ என வியந்து நிற்பதனைக் காண்கிறோம். இங்கு உவமை அணி பயிலப்பட்டது.

இவ்விதம் இவ் அதிகாரத்தில் கற்பனைக் கடலில் தத்தளித்த வள்ளுவன் இப்போது கற்பனை வெள்ளத்தில் நீந்திக் கரை சேருகிறான். இதற்கு மேல் அவனால் தலைவின் பேரழகை, மென்மையை நிரூபிக்க அவனால் முடியவில்லை. எனவே நிரூபிக்கின்றான்.

**“அனிச்சமும் அன்னத்தின் ஞாபியும் மாதர்
அடிக்கு நெருஞ்சிப் பழம்”**

என்றார். இங்கே தலைவியின் பாதங்கள் மென்மையானவை. இந்த மென்மையின் உயர்வைச், சிறப்பைப் பெருமைப்படுத்த வேண்டும். அவ்விதமாயின் ஒப்புவிக்கும் பொருளைச் சிறுமைப்படுத்த வேண்டும். எனவே வள்ளுவன் கூறுகின்றான்; இயற்கையாகவே அனிச்சப் பூவும், அன்னப் பறவையின் சிறகும் மென்மைத் தன்மை மிக்கவை. இவற்றின்

மேல் தலைவியின் பாதம் படுகின்றது. என்ன நிகழ்கின்றது. நெருஞ்சி முட் போன்று அவை அவளுக்கு வருத்தம் தருகின்றன எனக் கற்பனையின் உச்சிக்கே வள்ளுவன் சென்று விட்டான். அவ்வளவு மென்மைத் தன்மை வாய்ந்தவை அவளின் பாதம் எனப் புகழ்கின்றார்.

இவ்விதம் வள்ளுவர் 'நலம் புனைந்து உரைத்தல்' அதிகாரக் குறள்களில் தனது கற்பனை ஆற்றலைப் பெருக்கொடுத்தோடச் செய்து தலைவியின் பேரழகைப் புகழ்ந்துள்ளார் எனக் கூறின் மிகையாகாது.

10. 'நலன் புனைந்து உரைத்தல்' என்ற அதிகாரத்தில், தலைவன், தலைவியின் நலன்கள் பற்றித் திருவள்ளுவர் காட்டியுள்ள சிறப்புகளை மதிப்பிடுக.
(இவ் அதிகாரத்தைத் திருவள்ளுவர், தலைவன் தலைவியின் பேரழகைப் புகழ்ந்து உரைக்கும் பகுதியாகவே அமைத்துள்ளார். விளக்குக.)

தலைவன், தலைவியின் பேரழகை எவ்வாறெல்லாம் எண்ணுகின்றான் அவ் அழகைப் பெருமைப்படுத்த திருவள்ளுவர் கையாண்ட உவமைகள், அளவுகள் ஒப்பீடுகள் அனைத்தையும் ஏதோ ஒரு வகையில் குறைத்து அல்லது ஒத்து ஒப்பிட்டுத் தலைவியின் அழகைப் பெருமைப்படுத்துகின்றன. இவ் அதிகாரத்தில் கணவன் தனது தலைவியின் பேரழகைப் புகழ்வதைக் கருப்பொருளாகக் கொண்டு, அதனை ஒப்புவிக்க அவர் கையாண்ட அவளை ஒத்த அழகு உவமானங்கள் மட்டுமன்றி இவ் அதிகாரத்தில் வள்ளுவர் தனது கற்பனா சக்தியை வானம் முட்டுமளவுக்கு உயர்த்தியே தனது போக்கில் சாதனை படைத்தார் எனலாம். தலைவியின் மேனியை மட்டுமன்றி அங்கமங்கமாகத் தலைவன் வர்ணிப்பதைத் தக்க சான்று களுடன் ஒப்புவிக்கின்றார்.

முதலில் அவளது மேனியின் மென்மைத் தன்மையைத் தலைவன் எவ்விதம் புகழ்கிறான் என்பதைத் திருவள்ளுவர் தக்க உவமானத்துடன் இயற்கையாகவே பூக்கள் மென்மைத் தன்மை வாய்ந்தவை. எனினும் அப் பூக்களுள் அனிச்சப் பூ எல்லா பூக்களிலும் மிகவும் மென்மைத் தன்மை வாய்ந்தது. இங்கே அந்த அனிச்சப் பூவின் மென்மையை

விட என்னால் விரும்பப்படும் தலைவி, மென்மைத் தன்மை வாய்ந்தவள் எனப் புகழ்கின்றான் இதனை,

**“...அனிச்சமே? நன்னீனும்
மென்னீரன் யாம் வீழ் பவள்”**

எனத் திருவள்ளுவர் கூறுகின்றார். இவ்விதம் தலைவியின் மேனி மென்மைத் தன்மையைக் காட்டிய தலைவன், அடுத்துத் தலைவியின் கண்ணின் அழகைப் பெருமைப்படுத்திக் கூறி வியக்க வைக்கின்றான். தன் நெஞ்சத்தையே கேட்கின்றான். என் நெஞ்சமே! இவள் கண்கள் பலரும் காணுகின்ற (தாமரை, குவளை, நீரோற்பலம்) போன்ற மலர்களை ஒத்திருக்கின்றன என மயங்கி நின்றாய்? (உன் அறிவு எவ்விதம்?) இவள் கண்ணுக்கு அவை ஒப்பாக மாட்டாது என்கிறான். பலர் காண்கின்ற மலர் போன்றது என் தலைவி என மயங்கினாய்? என்னே உன் அறிவு அம் மலர்கள் அவள் கண்ணுக்கு ஒப்பாக மாட்டாது என்கின்றான். இவ்விதம் கண் அழகின் நலனைப் பெருமைப்படுத்தும் தலைவன்,

**“கிவள் கண்....
பலர் காணும் பூவொக்கும்”**

என்று மயங்கி நின்றாய் என் நெஞ்சமே என ஏங்குகின்றான். இவ்விதம் தலைவியின் மேனி, கண் அழகினைக் கூறிப் பெருமைப் படுத்திய தலைவன், தன்னால் விரும்பப்படுபவளின் உடலின் நிறம், தோள் அழகு, பல் அழகு, கண் அழகு என்பவற்றை உவமானப்படுத்தி ஒப்பிட்டு அழகை ஒப்புவிக்கின்றான். இங்கே

**“முறிமேனி முத்தம் முறுவல் வெறி நாற்றம்
வேல் உண்கண் வேய்த்தோ எவட்கு”** என்றான்.

முங்கிலைப் போன்ற தோள்களையுடையவள் என்பதால் வழுவழுப்பும், நிறமும், கொண்ட தோள்களையுடையவள் தலைவி எனவும், ‘முறிமேனி’ என்பதால் உடலின் நிறம் தளிர்ரேதான் எனவும் தளிர் மென்மையும், இளஞ் செந்நிறமும் கொண்டது இவ்விதம் அவளின் தோள், உடல் நிறம் கூறிய தலைவன் மீண்டும் தலைவியின் பல் அழகை ‘முத்தம் முறுவல்’ என்றே விடுகின்றான். முத்து, வெண்ணிறமும்,

பளிச் சென்ற பிரகாசமும் உடையது. எனவே தலைவியின் பல் முத்தேதான் என்று புகன்றவன் மேலும் அவளது இயல்பான மணத்தையும் 'வெறிநாற்றம்' என இயற்கையான நறுமணம் கொண்டவளாகக் காட்டும் தலைவன் அவளது கண்கள் மை பூசப்பட்டது அவ் அழகிய கண் வேலேதான் என உவமைப்படுத்தியே விடுகின்றான். வேல் பிரகாசமானது, கூர்மை யுடையது. எனது தலைவியின் கண் பிரகாசமானது, கூர்மையுடையது 'கண் வேலேதான்' என அழகின் சொருபமாகத் தலைவியின் நலனைக் கூறிப் பூரிப்படைகின்றான் தலைவன்.

இவ்விதம் இயற்கையாகவே பேரழகு கொண்ட தலைவியைக் காணும் இயல்பு கொண்டு குவளை மலர்கள் அவளைக் காணுமானால் நடப்பது என்ன? எனக் கூறுகின்றான் வள்ளுவன். மலர்களில் குவளைப் பூவைப் பெண்களின் கண்ணுக்குப் புலவர் ஒப்பிட்டு உவமைப்படுத்துவது இயல்பு. அவ்வாறு இருக்கவும் தலைவன், தன் தலைவி அழகில் மேல் நிலையில் உள்ளவள் என்பதை,

**“காணின் குவளை கவிழ்ந்து நலன்றோக்கும்
மாண்கிழை கண்ஒவ்வேம் என்று”**

எனக் காட்டுகின்றான். மாட்சிமை பெற்ற அணிகலங்களை அணிந்த இவளது அழகைக் காணும் இயல்பு பெற்றுக் குவளை மலர் காணுமானால், அவள் கண் அழகுக்கு நாம் ஒப்பாக மாட்டோம் என்று,

“குவளை கவிழ்ந்து நலன்றோக்கும்...”

என்றான். அழகிய குவளை மலர்களே அவள் கண் அழகைக் கண்டு வெட்கித் தலை குனிந்து கொள்ளும் எனக்கூறும் அளவுக்குத் தலைவியின் கண் அழகைக் காட்டுகின்றான்.

தலைவி தன் மென்மையைக் கருதாமல், அனிச்சப் பூவைக் காம்பு நீக்காமல் (கூந்தலில்) சூடிக் கொண்டாள். இதனால் இரும்பு ஓடியும் வருத்தமடைவாள் என்றும் அவளது மென்மைத் தன்மைக்கு அனிச்சப் பூவின் காம்பு இடையூறு செய்யும் என்றளவில் அவளின் மென்மைத் தன்மையை உயர்வைப் புகழ்கின்றான்.

மேலும் தலைவன், தன் தலைவியின் பேரழகைப் பெருமைப் படுத்துவதில் கற்பனையில் விஞ்சி அவள் அழகின் உச்சக் கட்டத் தைக் கூறுமிடத்து,

**“மதியும் மடந்தை முகனும் அறியா
பதியின் கலங்கிய மீன்”**

என்றான். வானத்து நட்சத்திரங்கள் ‘மதியும் மடந்தை முகனும் அறியா...’ மயங்கி நிற்கின்றன என்றான். நிலைவையும், எனது தலைவியின் முகத்தினையும் பார்த்த நட்சத்திரங்கள் இது தான் நிலவு இதுதான் முகம் என்று அறிந்து கொள்ள முடியாது வானத்து நட்சத்திரங்கள் மயங்கி அவளைக் கலங்கித் திரிகின்றன என்றான்.

எதுவெனக் காண முடியாதளவுக்கு மயக்கமடைந்து வானத்து நட்சத்திரங்கள் நிற்கும் அளவுக்கு நிலவும், தலைவியின் முகமும் ஒத்திருக்கின்றன எனத் தலைவியின் முகத்தின் அழகின் நலனைத் தலைவன் வாயாறக் கூறிப் பெருமிதம் கொள்கின்றான்.

சந்திரனும் (நிலவும்) என் தலைவியின் முகமும் ஒத்த தன்மையுடையன எனக் கூறிய தலைவன் சந்திரனை விடத் தலைவியின் முகம் களங்கமற்றது என வாதிட்டு வெற்றி காண்கின்றான்.

“அறுவாய் நிறைந்த அவர் மதக்குப் போல...”

குறைந்த இடமெல்லாம் படிப்படியாகத் தோன்றி ஒளிவீசும் சந்திரனுக்கு இருப்பது போல் எனது தலைவியின் முகத்தில் களங்கம் உளதோ? இல்லையே. இதனால் சந்திரனிடத்துக் களங்கம் உண்டு. எனது தலைவியின் முகத்தின் களங்கம் இல்லையே என்பதை

“...மறு உண்டோ மாதர் முகத்து”

என்கிறான். தலைவியின் முகம், சந்திரனைப் போன்றதல்ல. அது களங்கமுடையது. எனது பெண்ணின் முகம் களங்கமற்றது தெளிந்த ஒளிவீசுவது எனத் தலைவியின் முகப் பேரழகின் ஒளி வீசும் தன்மையைப் புகழ்கின்றான்.

நிலவே என் தலைவியின் முகம் போல நீ ஒளிவீச முடியுமாயின் நீயும் (என் தலைவி போல்) என் காதலுக்கு உரியவளாக இருப்பாய் எனப் பெண்ணின் ஒளி வீசும் முகத்தையும், அவ் ஒளி வீசும் தன்மை

யால் அவள் என் காதலுக்கு உள்ளானால், நீயும் அவ்விதம் என் காதலுக்கு உட்பட விரும்பின் ஒளிவீசுவாய் என நகைப்பாக்கக் களங்கமுடைய சந்திரனைப் பார்த்து வினவுகின்றான். அவ்விதம் களங்கமற்ற ஒளிவீச உன்னால் முடியாது என்பதை உள்ளார்ந்தமாக வள்ளுவர் எடுத்துக் காட்டித் தலைவியின் முகத்தின் ஒளி வீசும் பான்மையை

**“மாதர் முகம்போல ஒளிவிட வல்லையேல்
காதலை வாழி மதி”**

எனக் கூறித் தலைவியின் ஒளிவீசும் முகத்தின் திறம் போற்றும் தலைவனைக் காண்கிறோம்.

சந்திரனே! மலர் போன்ற கண்களையுடைய இவளின் முகத்தைப் போன்றிருக்க நீ விரும்புவாயானால் பலரும் காணும்படியாகத் தோன்றாதிருப்பாயாக எனத் தலைவன் கூறுகின்றான். என் தலைவியின் கண், மலர் போன்ற மென்மையும் அழகும் வாய்ந்தது. சந்திரனே அதைப் போல அழகும், மென்மையுடனும் நீ இருக்க விரும்பினால் பல பேர் காணும்படி தோன்றாது இருப்பாயாக என்கின்றான். இங்கே சந்திரன் பலரும் காணத் தோன்றுவது இயற்கை எனது தலைவி நான் பார்க்க மட்டும் தோன்றுபவள், அதனால் அழகாக இருக்கிறாள் நீயும் பலபேர் காணத் தோன்றாதே என்பதன் மூலமாக தலைவன், தலைவி காதல் உறவின் பிணைப்பையும், அவள் கண் அழகையும் பெருமைப்படுத்தும் தலைவன்

“மலர் அன்னகண்ணாள் முகம் ஒத்தி யாயின்...”

அவ்விதம் அவளைப் போல அழகைப் பேண

“மதி - பலர்காணத் தோன்றல்...”

தோன்றாதே எனக்கூறி தலைவியின் அழகைப் புகழ்கின்றான்.

இவ்விதம் எல்லா விதத்தாலும் என் தலைவி அழகும், திறனும் வாய்ந்தவள். இவள் நலன்பல கூறி மகிழும் தலைவன் தன் தலைவியின் மென்மையைத் தன்மை கூறி மகிழ்வதோடு அவளது பேரழகையும் வர்ணிக்கின்றான்.

**“அனிச்சமும் அன்னத்தின் சூனியும் மாதர்
அடிக்கு நெருஞ்சிப் பழம்”**

எனக் கூறுகின்றான். அனிச்சப் பூவும், அன்னப் பறவையின் சிறகும் இயல்பாகவே மென்மை வாய்ந்தன. எனது தலைவியின் அடிகளுக்கு இவ் அனிச்சம் பூவும், அன்னப் பறவையின் சிறகும் பட்டவுடன் நெருஞ்சி முள் போல வருத்துவதாகக் கூறுகின்றான். மென்மைத் தன்மை வாய்ந்த பொருள்களே அவள் அடிகளை வருத்துவதாயின் அவளின் அடிகளின் மென்மைத் தன்மைக்கு ஈடு உண்டோ? அவ்வளவு மென்மைத் தன்மை மிக்கது. இம் மென்மைத் தன்மை வாய்ந்த பொருள்களை விட அவளது அடிகள் மென்மைத் தன்மை உயர்ந்தது சிறந்தது எனத் தலைவியின் நலன்களை பலவாறு புகழ்ந்துரைத்து மகிழ்கின்றான் தலைவன்.

இவ்விதம் தலைவியின் நலன்களைப் பலவாறு புனைத்துரைத்து நிற்கும் தலைவனைக் காண்கின்றோம்.

11. புதுமைப் பெண்ணாய் மாறிடுவோம்

குறிஞ்சித் தென்னவன் (1934 - 1998)

இவர் மலையகத்தில் நுவரெலியா மாவட்டத்தின் நோர்வூட் - தென் மதுரைத் தோட்டத்தில் பிறந்தார். தனது 11 ஆவது வயதில் தோட்டத் தொழிலாளியாகப் பெயர் பதிந்து கொண்டவர். தோட்டங்களில் தான் அனுபவித்த வேதனைகளை மையப்படுத்திக் கவிதைகளை எழுதியவர். நாடகம், பக்திப்பாடல், குறும்பாக்களை எழுதியபோதும் கவிதைகள் இவரது ஆளுமையைப் பறைசாற்றுகின்றன. சிங்களத்திலும், ஆங்கிலத்திலும் இவரது கவிதைகள் மொழிபெயர்க்கப் பட்டுள்ளன. ‘மலையகத்தில் வாழும் பாரதி’ என்னும் அடைமொழியால் அழைக்கப்பட்டவர். இவர் தனது வாழ்வியல் நிலைபற்றிக் கூறும்போது

**“உழுதுண்டு வாழ வழியில்லை. தொழுதுண்டு
பின்செல்லவும் மனமில்லை தோட்டத் தொழிலாளியானேன்”**

என்றார். ‘குறிஞ்சித் தென்னவன் கவிச்சரங்கள்’ இவரது படைப்பாகும். 4000 மேற்பட்ட கவிதைகள் 1000 மேற்பட்ட குறும்பாக்கள் பாடியுள்ளார். 1996 ஆண்டு கலாபுஷணம் விருதை இந்துகலாசார அமைச்சிடமிருந்து பெற்றவர்.

மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர் பற்றிய அறிமுகம்

மலையகத்தில் உள்ள தோட்டங்களில் வேலை செய்வதற்காக இலங்கைக்கு மலையகத்தில் இருந்து வரவழைக்கப்பட்ட இந்திய வம்சா வழியினர் இலங்கை, தேயிலை இறப்பர் பெருந்தோட்டங்களில் வேலைக்கு அமர்த்தப்பட்டார்கள். இவர்கள் தங்களுடைய வாழ்விலே ஒளியேற்று வதற்காகத் தமது பிறந்த மண்ணை விட்டு இங்கு வந்தும் கூட எதுவித அடிப்படை வசதிகளும் இல்லாத நிற்கதியில் இன்றும் விடப்பட்டுள்ளார்கள். தாங்கள் தங்குவதற்குக் கூட வீட்டு வசதிகள் இல்லாத நிலையில் தகரங்களாலும், றபர் சீற்றுகளாலும் வேயப்பட்ட லயக்குடியிருப்பில் எதுவித வசதிகளும் அற்று வாழ்கின்றனர்.

இலங்கை நாட்டின் பொருளாதாரத் துறையின் ஆணி வேராகத் திகழும் மலையகத்தின் தேயிலை, றப்பர், கோப்பி முதலான பொருட்களின் உற்பத்தி அரசின் வருமானத்துறையில் முதுகெலும்பாக முக்கிய பங்கு வகித்தும் கூட அவர்களின் வேலைக்கேற்ற ஏற்ற கூலியின்மை, அடிப்படை வசதிகளற்று, பரம்பரை பரம்பரையாக அடிமைப்படுத்தப்பட்டு, ஏமாற்றப் பட்டுத் தம் வாழ்வியலில் துன்பம் நிறைந்த சூமையை, எந்நாளும் சுமப்பவர்களாக வாழுகின்றனர். இம் மலையக மக்களின் அதுவும் இத் தோட்டக் கூலித் தொழிலாளர்களாகப் பணிபுரியும் பெண்களின் வேதனைகளோ கூறமுடியாது. அதிகாலையில் தேயிலைக் கூடையைத் தலையில் கொழுவிக்கொண்டு செல்லும் இம் மக்கள் அதிகாரிகளின் கெடுபிடிகள், அட்டைக்கடி போன்ற துன்பங்களில் ஆட்பட்டபோதும், வேலைக்குரிய சம்பளமின்றி வேலைப் பழுவினால் அவலப்படும் நிலையும், குழந்தைகளை வளர்க்க முடியாது வறுமைத் துன்பத்தில் துவளும் இம் மலையக மக்களின் வாழ்வியலில் பெண்களின் பங்களிப்பு முக்கியமானது. இப் பெண்கள்படும் வேதனைகள் சொல்லில் அடங்காது. இவ்வித துன்பக் கடலில் இருந்து விடிவு கண்டு மீளத்துடிக்கும் பெண்களையும் அவர்களது வேட்கையையும் இப்பாடல்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன. விடிவு காணத் துடிக்கும் இவர்களது உள்ளக் குமுறல்களும் அவர்களது பரிதாபகரமான நிலையையும், அவர்களது விருப்பங்களையும் (வேட்கையையும்) விடிவையும் வெளிக்காட்டுகிறது.

விடிவுக்காக ஏங்கும் இத்தொழிலாளப் பெண்களின் வாழ்வில் எப்போது ஒளி பிறக்கும், அடிமைத் தளையில் இருந்து விடிவு பெற்றுப் 'புது மாற்றம் காணும் புதுயுகம்' காண மலையக சமூகம் இன்று எழுச்சி பெற்று நவமாதர் அறம் படைக்க முற்பட்டுவிட்டனர்.

01. 'புதுமைப் பெண்ணாய் மாறிடுவோம்' என்ற கவிதையை அடிப் படையாகக் கொண்டு பின்வருவனவற்றை விளக்குக.

அ. மலையகத் தொழிலாளப் பெண்களின் வேலைப்பழு காட்டப் படும் விதம்

ஆ. மலையக பெண்களிடம் எழுச்சி பெறும் விடுதலை வேட்கை

அ. மலையகத் தொழிலாளப் பெண்கள் தாம் எப்போது எவ்விதம் வேலைக்குச் செல்கின்றார்கள். எவ்விதமான துன்பத்தின் மத்தியில் வேலை செய்கிறார்கள் என்பதைக் குறிஞ்சித் தென்னவன் கவிதை வடிவில் காட்டியுள்ளார்.

**காலையிலே பனி காயுமுன்னே குளிர்
காற்றைக் கழித்துமே ஓடுகின்றோம்! தொழிற்
சாலையிலே சங்கு ஊது முன்னே பசுந்
தங்கத் தளிரினை கிள்ளிடுவோம்!**

என அதிகாலையிலே எழுந்து அங்கு கொட்டும் பனித் தண்ணீர் காய்வதற்கு முன்னம், காற்றானது தாங்கமுடியாத குளிருடன் சேர்ந்து எங்கும் வரும்போது அதனை ஊடறுத்து அவசர அவசரமாக மலை மேட்டின் வேலை தளத்தை நோக்கி ஓடுகின்றோம்.

தொழிற்சாலையிலே வேலை நேரத்தை அறிவிக்கும் சங்கு ஒலிப்பதற்கு முன்னமே பசுமையான தங்க நிறத்திலான தேயிலைக் கொழுந்தான தங்கத் தளிரினைக் கிள்ளி எடுப்போம் எனப் பாடுகிறார்.

இங்கே அதிகாலையில் எழுந்து கொட்டும் பனியிலும், குளிரைத் தாங்கி வரும் காற்றையும் பொருட்படுத்தாது சங்கு ஊது முன்னர் வேலைத்தளத்தில் இவர்கள் வேலை செய்கின்றனர்.

வெண்டிக்காய் போன்ற நீண்ட எங்களது அழகான விரல்கள் குளிரினாலும் பனித் தண்ணீரினாலும் விறைத்து விடுகின்றது. எமது உடலானது அதிகாலைக் குளிரிலும் பனியிலும், நடுங்குகின்றது. எங்களது கெண்டை மீன் போன்ற (நீண்ட) கண்கள் பளபளக்கின்றன. தேயிலைத் தளிர்களைக் கிள்ளி எடுக்க எங்களது கைகள் மிக விரைகின்றது. (பரபரத்தல் - மிக விரைதல், பரபரப்பு - துரிதம், சுறுசுறுப்பு) என அவர்களின் வேலை மேல் உள்ள வாஞ்சை, சுறு சுறுப்பைக் கவிஞர் உள்ளவாறே கவிதையில் காட்டுகின்றார்.

**வெண்டை விரல்கள் விறைத்திடிலும் எங்கள்
மேனி குளிரில் நடுங்கிடிலும் - திரு
கெண்டை விழிகள் பளபளக்கும், தளிர்
கிள்ளவோ கைகள் பரபரக்கும்!**

எனப் பாடுவதாகக் காட்டுகின்றார். இவ்வளவு தூரம் குளிரில் மேனி நடுங்கிய போதும், பனித் தண்ணீரிலும், குளிரிலும் வெண்டிக்காய் போன்ற நீண்ட விரல்கள் விறைத்த போதும், தொழிலின் மீது உள்ள வாஞ்சையினால் கைகள் தேயிலைக் கொழுந்தினைக் கிள்ளு வதற்கு மிக விரைந்து செல்கின்றது. கெண்டை விழி - உவமைத் தொகை

தேயிலைக் கொழுந்தின் பாரத்தினால் கூடை 'கிறுக்கிறுக்' என்ற ஓசையைத் தருகின்றது. இந்த ஓசையின் ஊடே எங்களின் நெஞ்சம் என்னும் மேடையிலே (சதிர்) நடனமாடிக் கொண்டிருக்கின்ற வேதனை யோடு கூடிய எண்ணங்களின் துன்ப ஒலி எமக்குக் கேட்கின்றது. இங்கே வேலைப் பழுவின் மத்தியிலும் குளிரின் மத்தியிலும் அவஸ்தைப்படுகின்ற இந்த மலையகத் தொழிலாளப் பெண்களின் அவலம், உள்ளத்திலே துன்ப ஒலியாக வெளிப்படுகின்றது எனத் துயரம் நிறைந்த சோகத்துடன் அப்பெண் பாடுகிறார்.

**நெஞ்ச மேடையிலே சதி ராடுமெண் ணங்களின்
வேதனை துன்ப ஒலி கேட்கும்!**

இவ்விதம் மலையகத் தொழிலாளப் பெண்களின் வேலைப்பழுவும், அவர்களின் வாழ்வியல் துன்பமும் காட்டப்படுகின்றது.

ஆ. இவ்விதம் பல்வேறு துன்பத்தின் மத்தியில் மலையகத் தோட்டங் களில் வேலை செய்கின்ற தொழிலாளப் பெண்கள் பரம்பரை பரம்பரை யாகவே அடிமைப்பட்டுக் கிடந்தவர்கள். அது மட்டுமன்றி அவர்கள் இத் துன்பத்தைத் தாங்க முடியாது விடுதலை வேண்டித் துடிப்போடு இன்று நிற்கின்றனர். தமது எதிர்காலச் சந்ததியினர், தமது குழந்தைகள் தம்மைப் போல் ஏமாற்றப்பட்டுத் துன்பத்தில் துவள இம் மக்கள் இன்று தயாரில்லை. தமது துன்பியல் வாழ்க்கையில் இருந்து விடிவை நோக்கி அவர்கள் நகரத் தொடங்கி விட்டனர். தமது புத்தியைப் பயன்படுத்தத் தயாராகி விட்டனர்.

“... எம்மைச்

**சீக்கவைத் திருக்கும் அடிமைத் தளையினை
தூக்கி யெறியவும் துணிவு கொள்வோம்”**

என எண்ணிச் செயற்பட அவர்கள் முன் வந்து விட்டனர். இத் தோட்டத் தொழிலாள மக்களை அடிமைகளாகப் பல்வேறு ஆண்டுகளாக அவர்களின் சுதந்திரத்தை அடக்கி, சிக்க வைத்திருக்கும் முதலாளி த்துவ இந் நிலையில் இருந்து விடுதலை பெற்றுச் சுயமாகச் செயற்படத் தோட்டத் தொழிலாளர் முன் வந்து விடுவதனைக் காண்கின்றோம். எனவே அடிமைத் தளையினைத் தூக்கி எறியத் துணிச்சலுடன் முன் வருவோம். செயற்படுவோம் எனப் பெண் விடுதலை வேண்டி நிற்கின்றனர். அதிகார வர்க்கம் தொடர்ந்து மலையகத் தோட்டத் தொழிலாள மக்களை அடிமைகளாகவும், பேசா மடந்தைகளாகவும் வைத்திருந்து அவர்களின் இரத்தத்தைத் தொழில் மூலம் உறிஞ்சுவதே அவர்களின் எண்ணம். எனவே இந்தத் துன்பம் நிறைந்த அடிமைத் தளையில் சிக்கலில் இருந்து இச் சமூகம் விலகி விடுபட்டு விடிவை நோக்கிச் செல்ல வேண்டும். இதற்குத் துணிவு வேண்டும். எனவே துணியைக் கையிலெடுப்போம். எனக் குரல் கொடுக்கும் பெண் தொழிலாளர்கள்

**“...அடிமைத் தளையினை
தூக்கி யெறியத் துணிவு கொள்வோம்”**

என விடுதலை வேண்டிப்பவர்களாக நிற்பதனைக் காணலாம். எங்களுடைய மனத்திலே எழுச்சி பெற்ற எண்ணங்கள் முளை கட்ட வேண்டும்.

**“வெட்டிய செடியில் புடைத்தெழும் அரும்பென
மேலுறும் எண்ணம் எங்கள் மனதில்...”**

என்கிறார்கள். வெட்டப்பட்ட தேயிலைச் செடியினில் இருந்து எவ்வாறு அரும்புகள் உத்வேகமாகப் புடைத்து வெளிவருகின்றதோ? அதே போன்றே எங்கள் பாதிக்கப்பட்ட மனத்தில் இருந்து நல்ல விடிவை நோக்கிய எண்ணங்கள் மேலெழ வேண்டுமென வேண்டுகின்றனர் வெட்டிய தேயிலைப் பயிர்களுடனேயே தங்கள் காலமெல்லம் கழியும் பெண்கள் வெட்டிய செடி எனத் தேயிலைச் செடியையே சான்றா தாரமாகக் குறிப்பிடுகின்றனர்.

**“கிளி - முட்டித் தகும்பி முளைத்துவிடும் எம்மை
முடிய பேரீருள் ஓட்டிடுவோம்...”**

என விடுதலை வேண்டி மலையகத் தொழிலாளப் பெண்கள் எழுந்துவிட்டனர். நீண்ட காலமாக அதிகார வர்க்கத்துக்கு அடிமைப்

பட்டு உழைத்து உழைத்து உருக்குலைந்து ஓட்டாண்டியாகி ஓடுடுத்து வாழும் நிலைக்கும் தள்ளப்படும் மலையகத் தொழிலாளப் பெண்கள் எங்கள் மனத்திலே நல்ல உயர்ந்த ஏற்றம் மிக்க விடிவை நோக்கிச் செல்லும் எண்ணங்கள் முளைத்து எழுந்து விடும். நாம் இவ் அடிமைத் தளையை அறுத்து எறிவோமாயின் இவ்வளவு காலமும் எம்மை வாழ விடாது தடுத்து முடிய அதிகார வர்க்கத்தின் பெரிய இருளான துன்பத்தை இல்லாது ஓடச் செய்வோம் என விடுதலை வேண்டி எழுச்சி பெற விழைந்தனர் தொழிலாளப் பெண்கள்.

மலையகத் தொழிலாள மக்களை எப்பொழுதும் அடிமைகளாகக் கூலித் தொழிலாளர்களாக வாழ்வில் உய்ய முடியாது, வாழ்வில் சிறைப்படுத்தி நீண்ட காலமாக வைத்திருக்கும் ஏமாற்றக்காரர்களின் (எத்தர் - ஏமாற்றுக் காரர்), இறுமாப்பு (கொட்டம் - இறுமாப்பு) அடங்கப் பெரிய மலையை ஒத்த மனத்தின்மை கொண்ட மன உறுதி கொண்டு கூலித் தொழிலாளப் பெண்களாகிய நாம் விடுதலை வேண்டி குரல் எழுப்ப முன் வருவோம் எனப் தொழிலாளப் பெண்களின் எழுச்சி மலையகத்தில் சுதந்திர விடுதலை வேண்டி எழுப்பப்படுவதை இன்று காணமுடிகிறது. தொடர்ந்த ஏமாற்றம், வறுமை, அடிப்படை வசதியின்மை என்பன அவர்களை விடுதலை வேண்டி வைத்தது.

நீண்ட காலமாகவே அடக்கப்பட்டு அடக்கப்பட்டுக் கூனிக்குறுகி அடிமைகளாகச் சிறைக்கைதிகளாக அதிகார வர்க்கமான ஏமாற்றக்காரர் கூறும் பொய்ப் பிரசாரங்களை நம்பி ஏமார்ந்த இக் கூலித் தொழிலாளர் இன்று சுதந்திர விடுதலை வேண்டிக் குரலெழும்ப முன் வந்து விட்டனர். மலையகத்திலேயே வாழ்ந்த இம் மக்கள் தாம் கூறுவதற்கு உதாரணமாக மலையகச் சூழலேயே எடுக்கின்றனர். பலபெரிய மலைகளைக் கொண்டது மலையகம். ‘இங்கு! குன்று நிகர்த்த மனவுறுதி....’ எனக் கூறும்போது திட்டம் நிறைந்த திண்மை மிக்க மலைபோன்று தயங்கிடாத மலையை ஒத்த மனவுறுதி வேண்டும் என்கின்றனர்.

**“என்றும் அடிமைச் சீறையின் லேவைத்த
எத்தர்கள் கொட்ட மடக்கிடவே...”**

என ஏமாற்றக்காரர்களின் இறுமாப்பும், தடிப்பும் அடங்கவேண்டும்; அதற்கு எமக்கு மலையை ஒத்த மனவுறுதி வேண்டும் எனக் கூறும் பெண்கள், நாமே அட்டுழியங்களுக்கு எதிராகப் போரிடுவதற்கு முன்

வந்தால் வெற்றி பெறலாம் என்பது அவர்களின் எண்ணமாகும். வேலை செய்யும் நாமே அடிமைத் தளையை எதிர்க்க மலையை ஒத்த மனங்கொண்டு முன் வந்து ஏமாற்றுக்காரர்களின் கொட்டத்தை அடக்க வேண்டும்.

**“...குன்று நிகர்த்த மனவுறுதி கொண்டு
கோதையர் போரிட முன்வருவோம்”**

எனக் கூலித் தொழிலாளப் பெண்கள் எழுச்சி பெற்று விடுதலை பெற முன் வந்து கோசமெழுப்பிப் போராட முன் வந்து விட்டார்கள் என்பதைக் கவிதை ஆசிரியர் குறிஞ்சித் தென்னவன் சிறந்த முறையில் அவர்களின் சுதந்திர வேட்கையைக் காட்டுகின்றார்.

02. ‘புதுமைப் பெண்ணாய் மாறிடுவோம்’ என்ற கவிதையைப் புலமாகக் கொண்டு பின்வருவனவற்றைத் தெளிவுபடுத்துக.
அ. குறிஞ்சித் தென்னவன், மலையகத் தொழிலாளப் பெண்களின், பெண் உரிமைச் சிந்தனைகளைக் காட்டும் விதம்
ஆ. மலையகத் தொழிலாளப் பெண்கள் புதுயுகம் காணப் புறப் பட்டு விட்டனர் என்பதைக் காட்டும் விதம்

அ. நீண்ட காலமாக அரசின் அடக்குமுறைகளாலும், அரசு, தோட்ட அதிகார வர்க்கத்தின் திட்டமிட்ட அடக்குமுறைகளாலும் கல்வி வசதியற்று, ஒழுங்கான உணவின்றி, தங்க இடமின்றி லயக் குடியிருப்புகளில் வாழ்வின் அனுபவிக்க முடியாத அளவுக்கு வறுமைக் கோட்டின், மத்தியில் உடல் செயலியலில் வலுவற்ற நிர்க்கதியற்ற, ஏமாற்றப்பட்ட ஏற்றப்பட்டு, கேட்கத் திறனற்ற இம் மக்கள் பெண்கள் உரிமை பெற வேண்டும் என்ற அவர்களின் மனத்தில் விடுதலை பெற்ற பெண் உரிமைச் சிந்தனைகள் தளிர் விட்டு உத்வேகமாக வளரத் தொடங்கி கிளைப் பரப்பத் தொடங்கி விட்டது எனலாம். பல வழிகளாலும் மனமுடைந்து வாழ்வழி தெரியாது அவஸ்தைப்படும் பெண்களின் மனத்தில் பெண்களின் உரிமை தொடர்பான சிந்தனைகள் எழுச்சி பெற வேண்டிய தேவை வலுப்பெற அதிகாரிகளின் கெடுபிடிக்கே காரணமாகும்.

மலையகம் வாழ் தொழிலாளப் பெண்கள் தம்மைச் சூழ உள்ள அடிமைத் தளையிலிருந்து விடுபட்டு,

**“எம்மைச் - சிக்க வைத்திருக்கும் அடிமைத் தளையினை
கூக்கியெறியத் துணிவு கொள்வோம்...”**

எனத் துணிவுடன் எழுந்து விட்டார்கள். எம்மைச் சிக்கலாக்கியுள்ள அடிமைத் தளையானது எங்கள் மனதிலே.

**“அரும்பென மேலும் எண்ணம் எங்கள் மனதில் கினை
முட்டித் தகும்பீ முளைத்துவிடும் எம்மை
முடிய பேரீடுள் ஓட்டிடுவோம்”**

எங்களை அடிமைச் சிறையிலே வைத்த ஏமாற்றுக்காரர்களின் இறுமாப்பையும், கெடுபிடுகளையும் அகற்ற

**“...குன்று நிகர்த்த மனவுறுதி கொண்டு
கோதையர் போரிட முன்வருவோம்”**

எனச் சுதந்திர பெண் விடுதலை வேண்டித் தொழிலாளர்கள் திரண்டு குரலெழுப்பி! போரிட முன் வருவோம் என மலை போன்ற திட்டபத்துடன் மனவுறுதியோடு கிளர்ந்து எழுந்து விட்டனர் எனக் கூறும் கவிதையாளர் பெண் உரிமைச் சிந்தனைகள் அவர்களிடம் முளைத் தெழுகிறது அவை அரும்புகள் என்றார்.

பெண் தொழிலாளர் தாம் கல்வி கற்று உயர்வு பெறவேண்டும். பெண் உரிமை பேசுதல் வேண்டும் என்ற சிந்தனை தலை தூக்குகின்றது.

**“பெண்ணுக்கு கல்வி பெருந்தீது, உரிமை
பேசிட வே அது பெருந்தவறு...”**

எனப் பெண்கள் கல்வி கற்கக்கூடாது இவர்கள் தோட்டங்களில் வேலை செய்பவர்களாகவும், வீட்டில் குடும்பச் சுமை தாங்கி நிற்க வேண்டும் என்ற எண்ணங்களும், பெண்கள் தமது உரிமைகள் பற்றிப் பேசுதல் தவறு, சொல்வதைச் செய்யும் அடிமைப் பிறப்புக்களாகவே இவர்கள் கருதப்படுகின்ற இழிந்த எண்ணம் படைத்தவர்களுக்கு எதிராகக் கல்வி வேண்டி, பெண் உரிமை வேண்டிப் புறப்பட்டு விட்டனர்! பெண்கள் இவற்றைப் பெறக்கூடாது என அவர்களை அடிமை வாக்க மாகக் கருதியவர்களின் எண்ணங்களை அடியோடு இல்லாமற் செய்து, அளவிட்டு எண்ண முடியாத அளவுக்குக் கிடைத்தற்கரிய கலைகளைப் படைப்போம் எனப் பெண் தொழிலாளர்கள் பெண் சுதந்திரம் வேண்டிப் புறப்பட்டுவிட்டார்கள்.

**“பெண்கல்வி, உரிமைபேசி டிலே பெருந்தவறு
என்ற எண்ணம் படைத்தவர் மண்ணிற் புதைந்திட
எண்ணற் கரிய கலைபடைப்போம்...”**

என எழுந்தனர் பெண்கள். பெண் கல்வி, பெண் உரிமை எப்பொழுது பெண்கள் வேண்டி நின்றனரோ அன்று அவர்கள் விடுதலை பெற்றனர் எனலாம். பெண் கல்வி, பெண் உரிமை பேசிடல் பெருந்தவறு என்ற எண்ணம் படைத்தவரின் நினைவுகள் எல்லாம் மண்ணிற் புதைக்கப் படல் வேண்டும். உயர்பேறு தரும் நினைக்க முடியாத அளவுக்குக் கலைகளைப் படைப்போம் என்றனர்.

**“சாதி சமய சங்கறத்து, பெண்கள்
தாழ்வு யெனும்திய போக்கொழித்து...”**

சாதி சமயம் என்ற வேறுபாட்டுப் பேச்சினை உயிரோடு இல்லாது அறுப்போம் பெண்கள் ஆணுக்குச் சமமானவர்கள், அவர்கள் ஆண்களின் அடிமைகள் என்ற தவறான கெட்ட நினைவுகளை இல்லாமற் செய்தல் வேண்டும்.

இந்த உலகத்திலே பெண்கள் புதுமைகள் காணச் செய்ய வேண்டும். மாற்றம் பொருந்திய செய்கைகள் இயற்றப்படல் வேண்டும். பெண்கள் விடுதலை பெற்றுச் சுதந்திரம் பெற்றுவிட்டார்கள் என விடுதலைக் கீதம் எழுப்பப்படல் வேண்டும் எனப் பெண்கள் புறப்பட்டு விட்டனர் எனக் கவிதை ஆசிரியர் காட்டுகின்றார்.

**“...மேதினி யில்புது மாற்றம் படைத்து பெண்
விடுதலைக் கீதம் கிசைத்தீடுவோம்”**

என எழுந்துவிட்டனர்.

பெண்களுக்கான நீதிகள் மறுக்கப்படுதல். அவர்களுக்கென வரையறுக்கப்பட்ட அடிமை பொருந்திய கருத்துக் கூறுதல், அவ்வாறான மறுக்கப்பட்ட நீதி கூறுதலும், அவ்வாறான மறுக்கப்பட்ட நீதி பொருந்திய நூல்கள் எவையாவது இருப்பின் இவை யாவும் மண்ணில் புதைத்து மகிழ்வடைவோம், புதுமை படைத்த தருமங்கள் வளர்த்தெடுக்கும் பெண்களாக நாம் மாறி, தர்மங்கள் நிறைந்த செயல்களைச் செய்வோம்.

**“பெண்ணுக்கு இங்கோர் தனிநீதி - என
பேசீடும் நூல்கள் எவையெனிலும் - அவை
மண்ணில் புதைத்து மகிழ்ந்திடுவோம்...”**

என்றனர் பெண்ணுக்கென வகுக்கப்பட்ட தனி நீதி எனப் பெண் அடிமை பற்றிப் பேசுகின்ற நூல்கள் யாவும் எழுச்சி பெறாது மண்ணில் புதைக்கப்பட்டு அழிக்கப்பட வேண்டும் என்ற பெண் உரிமைச் சிந்தனைகள் எழுச்சி பெற்றுவிட்டது.

நாம் எதனைப் படைக்க வேண்டும்.

“நவ மாதர் அறங்கள் படைத்திடுவோம்”

என்றனர். புதுமைப் பெண்களாக நாம் மாறி தர்மம் தழைக்கப் பாடு படுவோம், அறங்களை வளர்ப்போம் என்ற உயர்ந்த எண்ணங் கொண்ட எழுச்சி பெற்ற அறம் கொண்ட சமுதாயத்தை நோக்கி விரைகின்றனர் பெண்கள்.

இவ்விதமாக எமது உரிமைகளை, எப்பொழுதும் தர்மம் நிறைந்த வழியில் நாம் செய்யப் புறப்படுவோம்; அப்போது வெறும் போலியாக தலைமைத்துவம் காட்டி புகழ்ந்து நிற்பவர்களின் எண்ணங்களைச் சுட்டெரித்து, அவர்களின் பொய்மை பொருந்திய ஏமாற்றத் திரைகளைக் கிழித்து பறித்து நல்லன காண வழிகள் செய்வோம்.

**“போலித் தலைமை பொசுக்கிடுவோம் - திவர்
பொய்யைத் திரையைக் கிழித்தெறிவோம்...”**

இவ்விதம் நாம் போலிகளைப் பொசுக்கி, பொய்மை நிறைந்த அவர்களின் திரையைக் கிழிப்பதனால்,

**“பாலித்திடுவோம் புதுபுகத்தை, மலைப்
பாவையர் வாழ்வில் உயர்ந்திடுவோம்...”**

என்றனர். இவ்விதம் செய்வதால் புதிய சமுதாயத்தைத் தோற்றுவித்து எழுச்சி பெறச் செய்யலாம். மலையகத் தொழிலாளப் பெண்களின் வாழ்விலே எழுச்சி பெற்ற, கல்வி படைத்த, சுதந்திரம் மிக்க உரிமை பெற்ற புதுமைப் பெண்ணாக மாறிச் சாதனைகள் புரிவோம் என இன்று மலையகத் தொழிலாளப் பெண்கள் முனைந்து விட்டனர்

எனக் குறிஞ்சித் தென்னவன் பெண் விடுதலை வேண்டிக் கவிதை பாடுகின்றார்.

இவ்விதம் மலையகப் பெண்கள் பெண் உரிமைச் சிந்தனைகள் கொண்ட எழுச்சி பெற்றவர்களாக அடிமை விலங்கை உடைத்தெறி பவர்களாகக் கிளர்ந்து எழுந்து விடுதலைக் கீதம் இசைக்கின்றார்கள். என்றார் குறிஞ்சித் தென்னவன்.

ஆ. மலையகம் வாழ் தொழிலாளப் பெண்கள் இவ்வளவு காலமும் கல்வி மறுக்கப்பட்டு, உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டு, பெண்கள், ஆண்களுக்குச் சமமானவர்கள் அல்ல எனத் தாழ்வுற்று வாய் மூடி மௌனிகளாக நின்றனர். ஆனால் இன்றோ ஏமாற்றுக்காரர்களின் பொய்யும் புரட்டும் நிறைந்த போலித் திரைகளையும், சாதி சமயம் என்கின்ற பாகுபாட்டையும் இல்லாமற் செய்யும் விடிவை நோக்கிச் செல்லும் மாற்றம் பெற விரும்பும் புதுமைப் பெண் எழுந்து விட்டாள்; இவள் பெண் விடுதலைக் கீதம் இசைத்து முழக்கம் செய்யக் கிளர்ந்து எழுகின்றாள்.

பெண்ணுக்கெனத் தனியான நீதி கூறி, அவர்களின் நீதியை, உரிமையை மறுக்கும் நூல்கள் யாவும் மண்ணோடு மண்ணாகச் சேரப் புதைக்கப்பட வேண்டும் எண்ணுதற்கரிய கலைப்படைப்புகளை ஆக்கிடப் புதுமைப் பெண் எழுந்து விட்டாள்.

“எம்மை முடிய பேரீடுள் ஓட்டிடுவோம்”

என்பவள்

“நவ மாதர் அறங்கள் படைத்திடுவோம்”

எனக்கூறும் அளவுக்கு புதுமைப் பெண் அறங்கள் வளர்க்க, நீதியுடைய நல்ல சமுதாயத்தைத் தோற்றுவிக்க உத்வேகத்துடன் புறப்பட்டுச் சாதனை புரியப் புறப்பட்டுவிட்டாள். இதனால் இதுவரை காலமும் போலியாகப் பெண்களையும் பிறரையும் ஏமாற்றும் போலித் தலைமைகள் எரிக்கப்பட்டு இல்லாமல் செய்திடப் பெண்கள் துணிந்து விட்டனர். இவர்கள் இதுவரை காலமும் பொய்மை கூறிப் பெண்களை ஏமாற்றி அடிமைகளாக வைத்து அவர்களின் வாழ்க்கையை வஞ்சித்த பேர் வழிகள். பொய்மைத் திரையால் மறைக்கப்பட்ட இவர்களின்

பொய்மைத் திரையைக் கிழித்து எறிவதன் மூலம் இவர்கள் யார்? என்பதைப் புது உலகத்திற்குக் காட்டிப் புதுமை படைத்த உலகைப் படைப்போம். இது வரை காலமும் அவர்கள் பொய்மையால் எம்மை ஏமாற்றியவர்கள். அவர்களது பொய்மைத் திரைகளை அகற்றி அவர்களின் கடப நாடக முகங்களைப் பிறர் அறிய, இகழ்ச் செய்வோம். அத்துடன் எமது புதுமைப் பெண் நின்று விட மாட்டாள். சாதனை படைப்பாள்.

**“பாலித்தீடுவோம் புதுயுகத்தை மலைப்
பாவையர் வாழ்வில் உயர்ந்தீடுவோம்...”**

எனப் பெண்கள் தம் சுதந்திரத்திற்கான அறை கூவலைப், பொய்யர்கள் முன் எழுப்புகின்றனர். புதுமை படைத்த இவ் எழுச்சி பெற்ற இவ் உலகத்தைப் படைத்தீடுவோம் எனப் பறைசாற்றுகின்றனர். மலையகக் குன்றுகளும், தோட்டங்களும், லயன்களுமே உலகம் என்று அடிமைச் சின்னங்களாக அடக்கப்பட்டு, வாய்மூடி மௌனிகளாகச் சொல்வதையே செய்யும் வாய் திறவாத நடைப்பிணங்களாக அடிமேல் அடி வாங்கி மனரீதியாக வாழ்வியல், சுதந்திரம் புதைக்கப்பட்டு தாங்கொணா வறுமையிலும், உரைக்க முடியாத துன்பச் சூமையிலும் வாழ்வில் எப்போது எமது சமுதாயம் உயர்வு பெறும், விடிவு காண்போம் என ஏங்கிய பெண் தொழிலாளர்கள் இன்று பெண் உரிமை, பெண் சுதந்திரம் பேசும் எழுச்சி பெற்ற புதுமைப் பெண்ணாகச் சாதனை படைக்கப் புறப்பட்டுவிட்டாள் என

“மாதர் அறங்கள் படைத்தீடுவோம்...”

என அவள் எழுந்து விட்டாள் எனக் கூறி மகிழும் குறிஞ்சித் தென்ன வன் போலியான ஏமாற்றக்காரர்களின் தலைமைத்துவமும், அவர்களின் போலி வேஷங்களும் கொண்ட திரைகளும் கிழிக்கப்பட்டு விட்டது.

இப்பொழுது அறங்கள் படைத்த புதுயுகம் படைத்து விட்டோம், படைப்போம் தோற்றுவிப்போம்.

“பாலித்தீடுவோம் புதுயுகத்தை...”

எனக் கூறி முரசு கொட்டும் இம் மலையகம் வாழ் தொழிலாளப் பெண்கள் மேலும்

“மலைப் பாவையர் வாழ்வில் உயர்ந்திடுவோம்...”

என மலையகம் சார் தொழிலாளப் பெண்கள் தம் அடிமை வாழ்வில் இருந்து விடுதலை பெற்ற பெண்ணாக உரிமை பெற்ற பெண்ணாக கல்வியும் உயர்வு பெற்ற, சாதி சமய வேறுபாடு அற்ற, இம் மேதினியில் மாற்றம் படைத்த, அறங்கள் படைக்கும் புதுமைப் பெண்ணாக, பெண்கள் வாழ்வில் சாதனை படைத்த வாழ்வினில் அறம் படைக்கும் புதுமைப் பெண்ணாக மாறிப் புதுமைகள் படைக்கும் புதுயுகம் காணத் துடிக்கும் மலையகத் தொழிலாளப் பெண்களின் எழுச்சியையும், கோதையார் போரிட முன் வருவோம் என்ற எழுச்சியையும் போற்றி நிற்கின்றார் எனலாம்.

இங்கே குறிஞ்சித் தென்னவன் மலையகத்தவர் வாழ்வில் குறிப்பாகக் குடும்பச் சூழையைத் தாங்கி வலுவற்று, துன்பக் கேணியில் அமிழ்ந்து வழிதெரியாது தவிக்கும் இப் பெண்கள் புதுமைப் பெண்ணாக மாறிப் புதுயுகம் காணத்துடிக்கும் வேட்கையையும், எழுச்சியையும் ‘புதுமைப் பெண்ணாய் மாறிடுவோம்’ என்ற எழுச்சிப் பாடல் மூலம் பறை சாற்றுகின்றார் எனலாம்.

03. ‘புதுமைப் பெண்ணாய் மாறிடுவோம்’ என்ற குறிஞ்சித் தென்னவனின் கவிதையை அடிப்படையாகக் கொண்டு பின்வருவனவற்றை விபரிக்குக.

அ. கவிதை ஆசிரியர் பெண் விடுதலை, பெண் உரிமை வேண்டி நிற்கின்றார் விளக்குக.

(எழுச்சி பெற்ற மலையகச் சமுதாயத்தையும், புதுமைகள் காண விழையும் புதுமைப் பெண்ணையும் காண்பதே கவிதை ஆசிரியரின் நோக்கம் விளக்குக.)

ஆ. ஆசிரியர் கையாண்ட உவமை உருவகங்கள், ஓசை நயம் என்பன கவிதைக்கு மெருகூட்டி நிற்கின்றன.

(குறிஞ்சித் தென்னவன் கவிதை படைக்க வல்லான் என்பதை அவரின் உவமை, உருவங்களும், ஓசை நயமும் மெருகூட்டி நிற்கின்றன விளக்குக)

அ. மலையகத்தை வாழ்விடமாகக் கொண்டு வாழ்வார் குறிஞ்சித் தென்னவன். மலையகத் தோட்டத்தில் தொழிலாளியாகப் பணி புரிந்தவர். மலையகத் தோட்டங்களில் வேலை செய்யும் தொழி

லாளர்கள், குறிப்பாகப் பெண் தொழிலாளர் படுகின்ற இன்னல்களையும் அவர்களின் பரிதாபத்துக்குரிய வாழ்வியல் அனுபங்களையும் கெடுபிடிகளையும் அதிகார வர்க்கத்தின் சேட்டைகளையும் கேளிக்கை நடவடிக்கைகளையும் நேரே கண்டு, கேட்டு அம்மக்களில் ஒன்றாக பரிணமிப்பவர் இவர். எனவே தான் மலையகத் தொழிலாளப் பெண்களின் அவலங்களின் எழுச்சியே அப்பெண்கள் புதுமைப் பெண்ணாய் மாறுவதற்கான ஒரே வழி என்பதை இனங் கண்டவர். எனவே இப் பெண்கள் முதலில் அடக்கி ஆளுவோரின் அடிமைத்தளையில் இருந்து விடிவு பெறத் துணிவு பெற்று எழவேண்டும் என்கிறார்.

**“எம்மைச் சீக்கவைத் திருக்கும் அடிமைத்தளையினை
தூக்கி எறியத் துணிவு கொள்வோம்...”**

என்பதன் மூலமாக இவ் அப்பாவி மக்கள் அடிமைகளாக வேலை கொடுப்போரான அதிகாரிகளிடம் சிக்கப்பட்டு உள்ளனர். இவர்கள் இச் சிக்கலில் இருந்து தப்பத் துணிவுடன் புறப்பட வேண்டும் என்கிறார்.

இவ்விதம் அடிமைகளாக வைத்து எம்மை ஏமாற்றும் பேர் வழிகளின் இறுமாப்பு அடக்கப்பட மலைபோன்ற திடத்துடன் அசையாத மனவுறுதி கொண்டு போரிட முன்வர வேண்டும் என்கிறார்.

**“குன்று நிகர்த்த மனுஷுதி கொண்டு
கோதையர் போரிட முன்வருவோம்”**

என சுதந்திரம் பெற எழுச்சி பெற வேண்டும் என்கிறார். இப் பாரிய பணியினைச் செய்யும் பெண்கள் படும் அவஸ்தையில் இருந்து விடுதலை பெற வேண்டும். வாழ்வில் விடிவு காணல் வேண்டும் அதற்கு

“எம்மை முடிய பேரிருள் ஒட்டிடவேண்டும்”

பெண்ணுக்குத் தனி நீதி வகுத்துக் காட்டி அவர்களை அதிகாரிகளும், ஆண் வர்க்கத்தினரும் வஞ்சிப்பதற்குத் துணையான நூல்கள் அனைத்தும் மண்ணில் புதைக்கப்பட வேண்டும் அப்போதுதான்

“நவ மாதர் அறங்கள் படைத்திடுவோம்...”

எனக் காட்டுகின்றார். புதுமைப் பெண்கள் அறம் (தருமம்) செய்யப் புறப்பட வேண்டும். இவ்விதம் ஆணுக்குப் பெண் சரி நிகர் சமன் என்ற

பொதுவுடமைக் கோட்பாடுகள் எழுத்தளவில் இராது செயலிலும், வாழ்வியலிலும் உட்புக வேண்டும். தருமங்கள் எங்கும் வளர வேண்டும்.

நாங்கள் தான் அதிகாரிகள், உங்களுக்கு வேலை கொடுப்போர் என அதிகாரிகள், முதலாளிகள் எனக் கூறிக் கொள்வோரின் தலைமைத்துவத்தை இல்லாமல் செய்து விடுவோம். அவர்களின் போலியான ஏமாற்று வித்தைகளைக் கொண்ட பொய்மை நிறைந்த திரையைக் கிழித்து எறிவோம்.

“போலித் தலைமை பொசுக்கிடுவோம் - இவர் பொய்மைத் திரையைக் கிழித்திடுவோம்”

இவ்விதம் செய்வதனால் புதிய உலகத்தைப் படைத்திடுவோம் என முழக்கமிடும் குறிஞ்சித் தென்னவன், அவ்விதமானால்

“மலைப் பாவையர் வாழ்வில் உயர்ந்திடுவோம்”

எனக் கோசம் எழுப்புகின்றார். பெண்கள் முதலில் விடுதலை பெற வேண்டும்; அவர்களின் அடிமை விலங்குகள் உடைக்கப்பட்டு ஒழிக்கப்பட்டு, இவ்வுலகில் மாற்றம் படைத்திடும் புதுமைப் பெண்ணாக எழவேண்டும். இவ்விதம் விடுதலைக் கீதம் இசைக்கும் பெண்கள் தமக்கெனத் தனி நீதி காட்டும் நூல்களை மண்ணில் புதைத்து. புதுமைப் பெண்ணாக மாறி அறங்கள் புரிய முற்படவேண்டும். அந் நிலையில் போலித் தலைவர்களின் பொய்யான திரைகளைக் கிழிக்க பெண்கள் சுதந்திர வேட்கை கொண்டு எழுதல் மூலமே இது சாத்தியமாகும் என்கிறார்.

பெண்கள் உரிமை பெற்று வாழ வேண்டும். பெண் கல்வி கற்கக் கூடாது, உரிமை பற்றிப் பேசக் கூடாது அவர்களுக்கான பேச்சுச் சுதந்திரம் முற்றாக மறுக்கப்பட்டு, வாய் மூடி மௌனிகளாக, பேசாமடந்தைகளாகக் கைகட்டி வாய் புதைத்து நிற்கும் இக் கையறு நிலையில் உள்ள தோட்டப் பெண்கள் முதலில் செய்ய வேண்டியது யாது? எனக் குறிஞ்சித் தென்னவன் கூறுகின்றான். பெண் கல்வி, பெண் உரிமையை அனுபவிக்க விடாது தடுக்கும் பேதையர்களின் எண்ணங்களை மண்ணில் புதைப்போம். இதை இவ்விதம் செய்ய வேண்டுமானால் எண்ணுவதற்கு அரிய கலைப்படைப்புகளை ஆக்கி விடிவு காணுவோம் என்கிறார்.

**“பெண்ணுக்குக் கல்வி பெருந்தது, உரிமை
பேசுபேலை பெருந்தவறு...”**

என்பவர்களின் எண்ணத்தை மண்ணில் புதைத்திட

“எண்ணற்கரிய கலை படைப்போம்”

என்றார். வீணை சோம்பியிருந்து, பழங்கதைகள் பேசாது பெண்கள்
கலைகளைப் படைப்போம் என்றார்.

இவ்விதம் செய்ய வேண்டுமானால் சாதி சமய உயர்வு தாழ்வுகள்
என்று பேசுகின்றவர்களின் பேச்சின் உயிரை (கழுத்தை) அறுத்துக்
கொன்று, ஒழித்து

**“கீம் மேதீன் யில் புதுமாற்றம் படைத்து பெண்
விடுதலைக் கீதம் கிசைத்தீடுவோம்”**

என்றார்.

எனவே பெண்கள் விடுதலை பெறவேண்டும். சிக்கலான அடிமைச்
சிறையில் இருந்து விடுதலை பெற்ற சுதந்திரம் பெற்ற பெண்ணாக
மிளிர்ந்து விடுதலைக் கீதம் இயற்றுபவளாகப், பாடுபவளாக இவ்
அடிமைப் பெண் இனம் மாறவேண்டும் எனக் குறிஞ்சித் தென்னவன்
கனவு காண்கின்றான். அது இன்று நனவாகி விட்டது.

பொய்மையும், பொய்மைத் திரையும் கிழித்து எறியப்பட்டுப்
புது உலகம் படைக்கலாம் பெண்கள் வாழ்வில் உயர்ந்தோங்கலாம்
என்பது குறிஞ்சித் தென்னவன் நோக்கமாகும். எனவே தான்,

**“...பாலித்தீடுவோம் புதுயுகத்தை, மலைப்
பாவையர் வாழ்வில் உயர்ந்தீடுவோம்”**

என்றார்.

ஆ. குறிஞ்சித் தென்னவன் மலையத்தில் வாழ்ந்தவர். அங்கு வாழ்
மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களுடன் ஒன்றித்து நின்றவர்.
மலையகத் தொழிலாளியாக தோட்டத்தில் வேலை செய்தவர். மலை
யகம் வாழ் தோட்டத் தொழிலாளர்களும் திட்டமிட்டு முதலாளிகளால்
சுரண்டப்பட்டு அடிமைகளாக ஆண்டாண்டு காலமாக வாழ வழி
தெரியாது திசைப் பூண்டில் மிதித்தவனைப் போல் என்ன செய்வ
தென்று தெரியாது மகிழ்ச்சி அற்று எப்பொழுதும் துன்பக் கேணியில்
நீந்தும், உடல் ஆரோக்கியமற்ற பாவச்சின்னங்களாக வாழ்ந்து

வருகின்றனர். இவர்களில் தொழிலாளப் பெண்களின் பரிதாபகர நிலைமைகள் சொல்லும் தரமன்று. எனவே தான் தோட்டப் பெண்கள் எழுச்சி பெற்று, சுதந்திர வேட்கை கொண்டவர்களாக பெண் உரிமை வேண்டுவர்களாகக் கோதையர் போரிட முன் வரவேண்டும் எனக் கனவு கண்டார். அவரின் கனவின் தோற்றமே 'புதுமைப் பெண்ணாக மாறிடுவோம்' என்ற கவிதை எனக் கூறிக் கொள்ளலாம்.

ஆசிரியர் தனது கவிதையில் வெற்றி பெற வைத்தமை அவரது ஓசை நயம் மிக்கதும். உவமை உருவகங்கள் கொண்ட எழுச்சிப் பாடல்கள் மலையகம் வாழ் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் அதிலும் குறிப்பாக மலையகத் தொழிலாளப் பெண்கள் முதலாளிகளால் வஞ்சிக்கப்பட்டும், வேலைப் பழுவால் உருக்குலைந்து வெற்றுக்கை யுடன் ஓட்டாண்டிகளாக வாழ வழி தெரியாது அங்கலாய்த்து நிற்கும் படிப்பறிவற்ற பேதைகளாகவே இவர்களைக் காண்கின்றோம். இவ்வித மக்களின் எழுச்சி மிக்க பாடல்கள் எவ்விதம் அமையவேண்டும் என்பதைக் கவிதை ஆசிரியர் நன்கறிந்தவர். எனவேதான் சொற் செட்டும், சொல் அடுக்கும் இங்கிதமும், குளுரையும் கொண்ட பாடல்களை அவரால் இசைக்க முடிந்தது எனலாம்.

**“காலையிலேபனி காயுமுன்னே குளிர்
காற்றைக் கழித்துமே ஓடுகின்றோம்”**

எனவும்

**“சாதிச் சமய சங்கறுத்து, பெண்கள்
தாழ்வுவெனும் தீய போக்கொழித்து”**

எனவும்

ஓசை நயம் மிக்க எழுச்சிப் பாடல்கள் அவரது கவிதைகள் வெற்றி பெற்றமைக்கு எடுத்துக் காட்டாகும். மேலும் எங்களை எதுவும் செய்யவிடாது சுதந்திரத்தைத் தடுத்துச் சிக்க வைத்திருக்கும் அடிமைத்தளையினை ஒழிக்கத் துணிவு கொள்வோம் எனக்கூறும் ஆசிரியர்,

இத் துன்பியல் வாழ்வினைக் கொண்ட மக்கள் தாம் எழுச்சி பெற்றுச் சுதந்திரம் பெற்று விடிவு காணவேண்டும். அதற்கு

**“வெட்டிய செடியில் புடைத்து எழும் அரும்பென
மேலுறும் எண்ணம் எங்கள் மனதில்...”**

என்கிறார்.

வெட்டிய கத்தரித்த தேயிலைச் செடியில் இருந்து துரிதமாக புறப்பட்டு வெளிரும் தேயிலைச் செடியின் பல அரும்புகள் போல எங்கள் மனத்திலும் பல்வேறு எண்ணங்கள் முட்டித் ததும்பி முளைத்து விடும்....! என்கின்றார். இங்கே வெளிவரும் அரும்புகளை, மனதில் இருந்து வெளிவரும் எண்ணங்களுக்கு உவமையாகக் கூறி உவமிக்கின்றார்.

**“...குன்று நிகர்த்த மனவுறுதி கொண்டு
கோதையர் போரிட முன் வருவோம்...”**

எனப் பாடும் கவிஞர் மனவுறுதி எவ்விதம் இருக்க வேண்டும். அவ்வுறுதி மலையை ஒத்ததாகும் என உவமிக்கின்றார். மலையை ஒத்ததாக மனவுறுதி இருக்க வேண்டும் அது திட்பம், திண்மை மிக்கதாக இருக்க வேண்டும் என்கிறார். இங்கே வலிமை, திண்மை மிக்க மலையானது மனவுறுதிக்கு உவமிக்கப்பட்டுள்ளது.

கவிதை ஆசிரியர் தன் அனுபவத்தின் முதிர்ச்சியால் தொழிலாளப் பெண்கள் விடிவு பெறவேண்டுமெனில் முதலில் எம்மை நோக்கி வருகின்ற தடைகளில் இருந்து, நாம் முதலில் விலக வேண்டும் என்பதினை,

**“பக்க நிரைச்செடி சிக்கிடும் போதிலும்
பக்குவ மாகவி லகிச்செல்வோம்...”**

என தோட்ட தேயிலைச் செடிகளையும், அதனை விலகிச் செல்வதையும் காட்டும் ஆசிரியர் எம்மை நோக்கி வரும் தடைகளை முதலில் சமயோசிதமாக விலக்க வேண்டும் என்கிறார். நாம் முதலில் செய்ய வேண்டியது அடிமைத் தளையினைத் தூக்கி எறியவேண்டும் அதற்குத் துணிய வேண்டும் என்ற விதையை முதலில் விதைக்கின்றார்.

**“சிக்கவைத் திருக்கும் அடிமைத்தளையினை
தூக்கி யெறியத் துணிவு கொள்வோம்!”** என

ஓசை நயம் மிக்க அடிமைத் தளையைத் தூக்கியெறியப் பாடல் படைத்தவர் தொடர்ந்து,

**“வெட்டிய செடியில் புடைத்தெழும் அரும்பென
மேலுறும் எண்ணங்கள்...”**

என விடிவு நோக்கிய பாடல்களை இயம்பும் ஆசிரியர்

“முடிய பேரீடுள் ஓட்டிடுவோம்...”

என பெண்கள் கிளர்ந்து எழும் ஓசைநயம் மிக்க எழுச்சிப் பாடல்களை பாடியிருப்பது போற்றத்தக்கதே.

“சாதி சமயச் சங்கறுத்து....”

என சாதி சமயம் என்ற பேச்சின் கழுத்தை அறுத்தல் வேண்டும் என்பதால் வேரோடு களையப்பட வேண்டும் எனக் கூறும் ஆசிரியர்.

“மேதினீ யில்புது மாற்றம் படைத்து பெண் விடுதலைக் கீதம் இசைத்திடுவோம்...”

என ஓசை நயம் மிக்க விடுதலைக் கீதம் இசைத்து வெற்றி கண்டார். இவரது ஓசை நயமும், அணிகளும் கொண்ட பாடல்கள் எழுச்சி பெற்ற பாடல்களாக மிளிர் இவரது சொற் பிரயோகங்களும், மொழி வளமும் மெருகூட்டின எனலாம்.

இவ் உலகத்தில் புதுமாற்றம் காணப் பெண்கள் முன்வர அவர் களது ‘பெண்கள் தாழ்வுடையவர்கள்’ என்ற பிறரது எண்ணம் அறவே அற்றுவிட வேண்டும். ஆணுக்கும் பெண் சமத்துவம், சமன் என்ற குரல் ஒலிக்கும் போதே பெண்ணாலான புது மாற்றத்தை எதிர்பார்க்க முடியும் என்பது குறிஞ்சித் தென்னவனின் எண்ணமாகும். பெண் விடுதலை, கல்விச் சுதந்திரம், பெண் உரிமை, அடிமையற்ற புதுயுகம் (சமுதாயம்) என்பன பெறக்

“கோதையர் போர்டு முன்வருவோம்...”

என்று சொற்றிறம் மிக்க பாடலே அவரது கனவுக்குக் கிடைத்த பெருவெற்றி எனலாம். இன்று நனவாகி எழுச்சி பெற்றது.

“நவ மாதர் அறங்கள் படைத்திடுவோம்...”

என்ற உணர்ச்சி மிக்க சொற்களைக் கொண்ட எழுச்சிப் பாடல்கள் தென்னவனின் பாடலுக்கான விளைவினைப் பெற வழி வகுத்தது எனலாம்.

கவிஞர் தான் பாடவிளைந்த களத்தின் தன்மைக்கேற்ப இதமான கனிந்த சொற்களையும், உணர்ச்சியையும் எழுச்சியையும் புலப்படுத்த எளிய பதங்களையும் கலந்து விடுதலை வேட்கை கொண்ட பாடல்களைப் பாடினார். ஆசிரியரின் சொற்பிரயோகம் இடத்திற்கு ஏற்ப எளிய பாடலை ஏற்றி இறக்கிப் பாடவும், இலகு பதம் கொண்ட பாடல்கள் கவிஞர் யாது கூறுகின்றார் என்பதை இலகுவில் அறிந்து விளங்கிக் கொள்ளும் வாய்ப்பினையும் தந்துள்ளது எனலாம்.

**“போலித் தலைமை பொசுக்கிடுவோம்
பொய்மைத் தீரையைக் கிழித்தெறிவோம்...”**

சுதந்திர விடுதலைப் பாடல்கள், பெண் உரிமை, கல்விச் சுதந்திரம் போன்ற ‘வேட்கைகள் எதிர்காலத்தில் நல்ல விடிவைத் தரும் என்பதில் உறுதியான மனங்கொண்டவர் ஆசிரியர். எனவேதான் உள்ளத்தைத் தாக்கும், எழுச்சிப் பாடல்களில் உச்சமான

**“...பாலித்திடுவோம் புதுயுகத்தை எனப்பாடியவர்
மலைப் பாவையர் வாழ்வில் உயர்ந்திடுவோம்”**

எனவும், படைத்திடுவோம், புதிய உலகத்தை எனக் கூறுகின்றார்.

பாவையர் வாழ்வில் உயர்ந்திடுவோம் என மன உறுதியைத் தருகின்றார். இவ்விதமான எழுச்சி பெற்ற பாடல்கள் தேவைக்கு ஏற்ப எமது வேலைகளைச் செய்வோம். உயர்ந்திடுவோம் எனப் பாடினார். இவரது பாடல்களின் சொல் அமைப்பும் ஒழுங்கமைப்பும், ஓசை நயமும், அணிச் சிறப்பும், வாசகனின் உள்ளத்தைத் தொட்டுக் கசிய வைத்தது எனலாம்.

எனவே ஆசிரியரின் பாடல்களில் உள்ள ஓசை நயமும், உவமை உருவகச் சிறப்புகளும், தேவைக் கேற்ற மொழி ஆளுகை, உணர்ச்சி மிக்க மொழிப் பிரயோகம் என்பன பெண் விடுதலை வேண்டி நிற்க ஊன்று கோலாக அமைந்தது எனக் கூறிக் கொள்ளலாம்.

தமிழ் இலக்கிய நயம்

Rs. 330/-

ISBN: 978-955-0254-23-1

9 789550 254231

Digitized by Noolaham Foundation
noolaham.org | aavanaham.org

Printed By : Devi Printers, - Tel : 011-2434534